

ΜΑΞ ΠΤΥ ΒΕΖΙΤ
Ήταν Τόσο Τρυφερός
№84 • ΔΡΧ.5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

τακινούμενο λίκνο της κι' η ύγρη πνοή του τὸ κάνει νὰ γλυστράει ἐπάνω στὴ θάλασσα.

Ἀκουμπώντας στὰ ἐλαφρά της Αἰῶρας φτερά, μὲ συνοδεία τὸν δελφίνι, τὸν κύκνο καὶ τὸ τραγοῦδι τὸν Νυμφῶν τὸν πελάγους, μὲ τὴν ἀρωματισμένη πνοή τῶν ἐρωτῶν ποὺ φερτοῦν γιὰ τὴν μεγαλόπρεπη πορεία της, κι' ἡ κοχλὴ φθάνει τέλος στὴν Κύπρον, γιὰ ν' ἀποθέσῃ τὸ πολυτιμὸ της φορτίο.

Ἐκεῖ ἡ θεά, ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη, δῆλκε ἀπὸ τὰ κύματα μ' ὅλη τὴν λαμπρότητα τῆς παρθενικῆς της γυρνήτης, στολισμένη μὲ τὴν εὐγενική της ντυσιμότητα. Οἱ ὄρες κι' οἱ Χάριτες, οἱ πανώρηδες κόρες τοῦ θεοῦ, στολισμένες μὲ χρυσὰ δροαχίδια, καρπούς καὶ λουλούδια, τρέσανε νὰ τὴν υποδεχθοῦν καὶ τῆς ἔβαλαν στὸν λαμπρὸ λαμπερὸ περιδέραιο.

Θαύμα συντελεῖται τότε στὴν Κύπρον! Τῆς φύσεως ἡ καλλονὴ ἀμιλλάται νὰ ξεπεράσῃ τὴν ὁμορφίαν τῆς θεότητος. Ὁ πατήρ της τὸ πόδι ἡ κόρη τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ γῆ ξεφυτρώνει λουλούδια καὶ μαγική χλόη ἐπιστρώνει τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους. Οἱ ὄρες κι' οἱ Χάριτες μεριμνοῦν ν' ἀποκτήσῃ τὸ τέλει κάλλος, κι' ἡ κόρη ποὺ ἔκλεινε μέσα τῆς τὴν Αὐγὴ, μεῖναισε κι' ἔγινε τὸ θεοπέδιο ὅραμα ποὺ μαγεύει τὸ Σῦμπαν. Καὶ παρυσίασθηκε στὸν Ὀλυμπον.

Ἡ ἀπειρή γοητεία καὶ τ' ἀκατανίκητα θέληγχα τῆς προκαλοῦν τὸν περιπαθὴ θαυμασμὸ τῶν θεῶν. Παύουν οἱ κεραυνοὶ τοῦ Διός. Τὸ ὀργίλο βλέμμα, τοῦ Ἀρη, τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου, χάνει τὴν ἀγρία ἐκφρασί του, κι' ὁ κούτσος Ἡφαιστος, ὁ θεὸς τοῦ οὐρανοῦ πυρός, παρὰ τὴν ἀσβεστὴ φλόγα καὶ τὰ σφυρία του. Ὅλοι οἱ θεοὶ κυκλῶνουν τὸ ἀπροσδόκητο θαῦμα ξετρελλαμένοι ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν της.

Ὁ Ὀλυμπος, τὸ μεγαλοπρεπὲς βουνό, ὅπου ἦταν ἡ κατοικία τῶν ἀναστατώντων ἐπειδὴ ὅλοι τὴν θέλανε γιὰ τὸν αὐτὸ τους. Λίγο ἀκόμα καὶ θ' ἄρχιζε πόλεμος μεταξὺ τῶν θεῶν, γιὰ τὰ ὀμορφα μᾶτια της. Ἀλλ' ἀναγκάσθηκαν τέλος νὰ βροῦναι μιά λύσι: Γιὰ νὰ μὴν περᾶσῃ σὲ κανέναν, ἐδέχθηκαν ὅλοι νὰ τὴν πάρῃ γυναίκα τοῦ ὁ ἀσχημότερος, ὁ Ἡφαιστος δηλαδὴ, ὁ χοντροκομμένος γύφτος ποὺ εἶχε σπασμένο ἀπὸ μωρὸ τὸ πόδι του, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς τὸν ἐγκρέμισε ἀπ' τὸν οὐρανὸ μὲ τὴν γεννιήθηκε.

Τὸν ἔρωτα ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐπιβάλῃ διὰ τῆς βίας κανεῖς, οὔτε κι' αὐτοὶ οἱ θεοί. Κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενον, ἡ Ἀφροδίτη ποὺ πῆρε ἕναν τόσο ἀσχημον ἄνδρα, γλυκοκύτταξε ἄλλους, εἴτε θεοὶ ἦταν, εἴτε καὶ ἄνθρωποι. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ τὴν ξετρελλάναν, φθάνει νὰ ἦταν δυνατοὶ κι' ὁμορφοί.

Λίγο ἐφρόντιζε γιὰ τὸ σπῆτι της. Στολισμένη μὲ μυρσίνες καὶ ρόδα, ἔτρεχε σὲ κάθε γλέντι καὶ σὲ κάθε γιορτῇ. Κι' ἐνῶ ὁ Ἡφαιστος, μὲ τὴν μουντοῦρη καὶ τὴς φωνῆς του, ἀσχολεῖτο νὰ φτιάχνῃ τοὺς κεραυνούς τοῦ Διός, ἐκείνη ἔκανε γλυκὰ μᾶτια κάτω ἀπ' τὴ μύτη του: Στὰ Ὀλύμπια δώματα, ἀτυχῶς γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς, ὑπῆρχανε κι' ἄλλοι συγκάτοικοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἀρης. Ἐπιβλητικὸς μὲ τὴν χάλκινη πανοπλία του, ὄρενευε τὴν μορφὴν, πελώριος στὸ ἀνάστημα, αἰμοχαρὴς καὶ τρομερὸς, ἕνας θεὸς ποὺ ἔσπερε παντοῦ τὴς θύελλες, ὁ Ἀρης τῆς ἄρεσε περισσότερο, φυσικὰ, ἀπὸ τὸν κακοφτιαγμένον κούτσό, Κι' ἄρχισε μαζί του τὰ κρυφομυλήματα καὶ τὴς ὑποπτες συναντήσεις.

Ὁ Ἀρης, ποὺ ζητοῦσε πάντα καυγὰ κι' ἀνακατεύετο σὲ κάθε τσάκωμα, ἔτρεχε σ' ὅλες τὴς παραχές. Ἀλλὰ κι' ἡ Ἀφροδίτη, τυχαίως τάχα, ὄρισκόταν πάντα στὸν δρόμο του! Ὄταν, στὸν Τρωικὸ πόλεμο, τὸν ἐπλήγωσε ἡ θεά Ἀθηνᾶ, αὐτὴ ἔτρεξε κοντὰ του, τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι, τὸν ἐσώωσε, τὸν περιποίηθηκε, τὸν ἔβαλε στὸ ἄρμα τῆς καὶ τὸν ἀνέβασε στὸν οὐρανό. Μὰ ὁ Ἡφαιστος

δὲν ἔμαθε τί εἶπαν καὶ τί συνέφωνησαν στὸ αἰθέριο ἐκεῖνο ταξίδι τους, παρὰ... τελευταῖος ἀπ' ὅλους, ὅπως συμβαίνει σὲ κάθε παράμοια περίπτωση.

Ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα οἱ δυὸ θεοὶ συνητάντο κρυφὰ στοῦ Ἡφαιστού τὸ σπῆτι, ἀλλ' ἡ τύχη δὲν τοὺς ἐβοήθησε ὡς τὸ τέλος: Ὁ Ἥλιος, ὁ θεὸς τοῦ φωτός, ὁ ἥρως τῆς ἐφημερῆς ζωῆς ποὺ γεννιέται τὸ πρωὶ καὶ πεθαίνει τὸ βράδυ, ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸ τῶν ἐρωτευμένων θεῶν, εἰδοποίησε τὸν ἥλιον χαλκῆα, κι' ἐκείνος ἐμελέτησε τρομερὴ ἐκδίκησι. Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀδύνατο νὰ νικήσῃ τὸν Ἀρη μὲ τὰ σφυρία τοῦ ἀποφάσιζε νὰ τὸν ἐξευτελίσῃ μὲ τὴν τέχνη του. Ἐφῆτιζε στὸ σιδηρογυροῦ τοῦ ἕνα δίχτυ μὲ δρόχους πολλοὺς λεπτοὺς, σὰν τὸν ἱστὸ τῆς ἀράχνης, ποὺ δὲν μπορούσε ὅμως νὰ σπάσῃ κι' οὔτε νὰ ξεμπλεχθῇ, χωρὶς τὴν δική του ἐπέμβασι. Τὸ τοποθέτησε ἐπάνω στὸ συζυγικὸ του κρεβάτι καὶ ξαναγύρισε στὸ ἐργαστήρι τοῦ νὰ περιμένῃ τὸ ἀποτέλεσμα.

Σὲ λίγο, ἔφθασε στὸ καθημερινὸ ἐρωτικὸ ραντεβού του ὁ Ἀρης, ἔχοντας μαζί τὸν ὑπνρέτη τοῦ Ἀλεκτρυόνα. Τὸν τοποθέτησε νὰ μείνῃ ἀγρυπνὸς φρουρὸς στὴν εἴσοδο τοῦ θαλάμου, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ εἰδοποιήσῃ ἂν ἐρχόταν ὁ σύζυγος, κι' ἔτρεξε στὴν φλογερὴ ἀγκαλιά τῆς ἀσυγκράτητης ἐρωμένης. Ἀλλὰ μόλις ἔπεσε στὸ κρεβάτι τοῦ Ἡφαιστού, τὰ ἀόρατα δίχτυα στριφογύρισαν αὐτομάτως καὶ τοὺς περιτύλιξαν στὴν ὀργιώδη στάτους κατὰ τέτοιον τρόπο, ποὺ δὲν μπορούσαν οὔτε νὰ κινηθοῦν. Πολὺ περισσότερο νὰ φύγουν. Κι' ἀπ' ἐξῆς, ὁ ἀνόητος Ἀλεκτρυὼν, λησιμονώντας τὸ καθήκον τοῦ ἀποκοιμήθηκε.

Ὁ Ἥλιος, ὁ πιστὸς φίλος τοῦ θεοῦ τοῦ πυρός, εἶδε τὸν Ἀρη νὰ μπαίνει στοῦ Ἡφαιστού τὸ σπῆτι καὶ τὸν εἰδοποίησε. Ἐτρεξε ὁ κούτσος καὶ τοὺς εἶδε ἀγκαλιασμένους. Ἀνοῖξε διὰ πλάτα τοῦ θαλάμου τὴς πόρτες, καὶ γιὰ νὰ ντροπιάσῃ περισσότερο τοὺς ἐνόχους, ἔτρεξε κι' ἐκάλεσε μάρτυρες τῆς ἀναίσχυντίας τῶν ὅλων τοὺς ἀθανάτους, τῶν ὁποίων τὰ γέλια, ἀντηχώντας σὰν βροντὲς, ἐτράνταζαν τὰ Ὀλύμπια δώματα ἐνῶ οἱ θυμοὶ τοῦ Ἡφαιστού ξεσποῦσαν σὲ τρομερὲς βροντὲς.

— Ἀκού! ἐρεῖς!, ἔλεγε μεθυσμένος ὁ Διόνυσος. Νὰ κρατιέται ὁ Ἀρης δεμένος σ' ἕνα δίχτυ λεπτό! Κρίμα ποὺ τὸν θεωρούσαμε τὸν δυνατότερον ὅλων μας...

Καὶ διασκεδάζαν μ' αὐτὸ τὸ πάθημα οἱ θεοὶ μονάχα. Γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ντροπᾶς θεὸς καμμιὰ δὲν ἦγε ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα, ποὺ ἦταν ἀκατάλληλο διὰ δεσποινίδας...

Τέλος, ὁ φρόνιμος Ποσειδῶν σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ δοθῇ μιά λύσις στὸ ζήτημα. Ἐπενέβη καὶ παρεκάλεσε τὸν Ἡφαιστο νὰ ξεμπλέξῃ τοὺς δεσμιῶτες. Ἐκείνος ὑπεχώρησε στὴν παράκλησι τοῦ θεοῦ ποὺ ἔλουζε μὲ τὰ κύματα τοῦ τῆς πατρίδας τοῦ ἡμῶν, ἀλλ' ἀξίωσε ὅμως νὰ πληρώσῃ προηγουμένως ὁ Ἀρης τὴν ἀξία τῶν νυμφικῶν δώρων ποὺ ἔκανε στὴν Ἀφροδίτη τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν παντρεύτηκε κι' ἐπειδὴ ὁ Ἀρης δὲν εἶχε πεντάρα, μῆκε ἐγγυητὴς τοῦ ὁ Ποσειδῶν...

Ντροπιασμένοι, οἱ δυὸ ἐρασταὶ ἐφρόντισαν νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τὸ ἀπατημένον θεὸς τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὰ ἀδιάσπαστα δίχτυα του, ἀλλὰ πρὶν ὁ Ἀρης, ὁ ἐξαγριωμένος γιὰ τὴν ἀπροσεξία τοῦ ὑπνρέτη τοῦ Ἀλεκτρυόνα, τὸν μετεμάρφωσε σὲ πετεινὸ...

Καὶ γι' αὐτὸ, κάθε πρωὶ, μόλις πλησιάζει νὰ φανῇ στὸν ὀρίζοντα ὁ Ἥλιος — ὁ καταδοτὴς τῶν ἐρώτων τοῦ Ἀρη — φωνάζει ὁ πετεινὸς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀφέντη του...

★

Ἡ Σμύρνα, ἡ παρθένια βασίλισσα τῆς Κύπρου, ἐπειδὴ ἀσέδῃσε στὴν Ἀφροδίτῃ μὲ τὸ ν' ἀρνηθῇ νὰ δώσῃ τὸ κορμί της γιὰ χάρι τῆς, ἐπρόκαλεσε τὸν ὀλέθριο θυμὸ τῆς θεᾶς τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία τὴν ἔβαλε νὰ ἐρωτευθῇ τὸν πατέρα τῆς Κίνωρον καὶ νὰ ἐνωθῇ μὴ σκα-

τεινὴ νύχτα μαζί του, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ ὑποπτεῖται ποῖα ἦταν. Ὄταν ὅμως ὁ Κίνωρος πληροφορήθηκε τὸ αἶσχος του, θέλησε νὰ τιμωρήσῃ τὴν κόρη του καὶ τὴν κυνηγοῦσε μὲ ξίφος γυμνὸ. Ἀλλ' οἱ θεοὶ τὴν λυπηθήκανε καὶ τὴν μεταμορφώσανε στὸ χαρμῶδες σμύρνα (τὴ σμυρτιά).

Ἐκλαίγει ἡ Σμύρνα κι' ὅταν ἀκόμη εἶχε γίνετο δένδρο καὶ δάκρυα σὰν σταγόνες χυμοῦ στολίζανε τὸν φλοιὸ τοῦ ὠραίου κορμοῦ της. Τὸ ἔμβρυο, ὁ καρπὸς τοῦ ἀνόσιου ἔρωτα τῆς μεγάλωνε ὀλοένα καὶ πόνοι τυραννοῦσαν τὴν μητέρα, ἀλλὰ τὰ χεῖλη τῆς, ποὺ ἔγιναν ἔξω, δὲν εἶχαν φανῇ νὰ καλέσωνε τὴν Εἰλύθειαν, τὴν προστάτιδα τῶν ἐγκύων. Ἐγερνε ἡ Σμύρνα καὶ κυρτώνοντας ἀπ' τὴς ὠδίνες, ἀφώνοντας συνεχῶς καὶ θαθεῖς στεναγμούς ἀγωνίας, καὶ περιβρεχότανε ἀντὶ γιὰ ἰδρωτὰ ἀπὸ σταγόνες χυμοῦ, ὅμοιες μὲ θρόμβους. Ἐφῆσσε αὐτὸ στὴν Εἰλύθειαν γιὰ νὰ τρέξῃ ἀμέσως κοντὰ στὴν μητέρα ποὺ ἀγωνιοῦσε καὶ νὰ τῆς προσφέρῃ τὴς ὑπηρεσίες της. Κι' ἀμέσως τότε ὁ φλοιὸς τοῦ μύρτου σχίσθηκε σιγὰ—σιγὰ, διανοίχθηκε ὁ κορμὸς καὶ ξεπετάχθηκε βρέφος μοναδικῆς ὠραιότητος. Τὸ παρέλαβαν οἱ Νεραίδες καὶ τὴν ἔβαλαν ἐπάνω στὴ χλοερὴ πᾶσα, ραντίζοντας τὸ μὲ τὰ μυροδόχα δάκρυα τῆς μητέρας της.

Ἀλλὰ ποῖο ὑπερκόσμιον κάλλος ἔχει ὁ Ἀδωνις, τὸ γέννημα τοῦτο τῆς μυροβλήτης Σμύρνας! Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ φθόνος, ὁ γυῖος τῆς Νύχτας ποὺ κατακρίνει τὰ πάντα κι' ἀπ' τὴν κακία του ἔχει ἀποκρυσταλλώσῃ στὴν μορφὴ τοῦ τῆς ἀπαίσιας κιτρινώδα, κι' αὐτὸς ἀκόμη δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἐπαινέσῃ τὸ ἀριστοτέχνημα ἐκεῖνο τῆς ὑπερφυσικῆς γέννας. Ὅσο μεγαλώνει ὁ Ἀδωνις γίνεται ὠραιότερος. Ὅπου πατήσῃ τὸ πόδι του ξεπετιῶνται λουλούδια κι' ὠρώματα σκορπίζονται σπάταλα. Σφρίγος ξεχύνεται γύρω κι' ἡ Αὐγὴ γίνεται αἰωνία μπροστά του. Ἡ Γῆ δὲν εἶδε ποτὲ περικαλλέστερο πλάσμα ἀπ' αὐτόν, ὅπως ὁ Οὐρανὸς δὲν ἔκανε ὠραιότερη θεότητα ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη.

Ἡ θεὰ αὐτὴ τῆς ὠραιότητος καὶ τοῦ πόθου, ἐπαίξε κάποτε μὲ τὸν γυῖο τῆς τὸν ἔρωτα. Μὰ ἐνῶ ὁ χαριτωμένος κατακτητὴς τῶν καρδιῶν καὶ τῆς φύσεως φιλοῦσε στὰ χεῖρὶ τὴν οὐράνια μητέρα του, ἐπλήγωσε τὰ στήθη τῆς, ὁ ἀσυλῷγιστος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ — μ' ἕνα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ βέλῃ ποὺ αἰχμαλωτίζουν. Ἀ, ἦταν δυνατόν ὁ πόνος, κι' ἡ θεὰ τῶν ἐρώτων νινάχθηκε ὀρθή: Ἀπέναντί της εἶχε διακρίνει τὸν γυῖο τῆς Σμύρνας, τὸν Ἀδωνι...

Γιὰτὶ τώρα πονοῦσε τόσο; Ἐσπρώξε μακριὰ τὸ ὠραῖο παιδί της καὶ τίποτε πιά δὲν θέλει νὰ ἰδῇ: Οὔτε τὴν θάλασσα, οὔτε τὴν Κύπρον, οὔτε ἀκόμη τὸν οὐρανόν. Ἐκείνος ποὺ τὴν σέρνει κοντὰ του δὲν ἔχει τοῦ γλαυκοῦ αἰθέρος τὸ μυστηριώδες φέγγος. Δὲν κλείνει μέσα τοῦ μήτε τοῦ πόνου τὴν γοητεία, μήτε τῶν κάμπων καὶ τῶν γραφικῶν βουνῶν τὸ ἐπιβλητικὸ μεγαλεῖον: Εἶνε ὀλοὺς θνητὸς νεανίας, ἀλλὰ ξεπερνάει ὅλους στὴν ὠραιότητα: Εἶνε ὁ Ἀδωνις... Κι' ἔγινε τότε ἡ Ἀφροδίτη ὅμοια σὰν τὴν Ἀρτέμιδα. Γιὰτὶ αὐτὴ, ποὺ ἔως τότε καταγινότανε νὰ μεγαλώνῃ καὶ νὰ στολίζῃ τὸ κάλλος της στὸ μυστικὸ καταφύγιό της, τώρα περνάει ὀρη, κοιλάδες, δάση. Κι' ἔχοντας ἀνασηκωμένη ἕως τὰ ἔσπιντα γόνατα τὴν θεῖαν ἐσθήτα, μιμεῖται τὴν θεὰ τοῦ κυνήγιου, γιὰ νὰ εἶνε πάντα κοντὰ μὲ τὸν Ἀδωνι, τὸν ὁμορφο καὶ τολμῆρὸ κυνηγό. Κυνηγáει λαγούς κι' ἐλάφια κι' ἀγριοκάτσικα, ἀλλ' ἀποφεύγει ἡ ἀδρὴ θεὰ ν' ἀντιμετωπίζῃ ζωὰ δυνατὰ κι' ἀτίθασιμα. Ὅμοιες συμβούλες δίνει καὶ στὸν λατρευτό της. Γιὰτὶ, πὼς μπορεῖ μὲ τὴν ἀνδρεία του νὰ τρομάξῃ τὸν Λέοντα;

— Κράτα τὸ ἀσυλλόγιστο θάρρος σου, ὁμορφε νεανία!, τοῦ λέει. Ἡ θεότης τοῦ κάλλους καὶ δική σου θεὰ τὸ ποθεῖ. Μὴν κυνηγᾷς τ' ἀγρία ζῶα. Ἡ φύσις, ἡ μητέρα ὅλων, τὰ προκίλει μὲ νύχια καὶ σουδερὰ δόντια. Ὡ, ἡ ἀδρὴ σάρκα

σου, δὲν μπορεῖ, Ἀδωνι, ν' ἀνθέξῃ στὰ χάρδια τους. Δὲν δύνουνε φιλήματα τῶν θηρίων τὰ ρύχνη. Ἡ καλλονὴ δὲν συγκινεῖ τὴν ἀγριότητα, νέε, κι' ἡ ὠραία σου κόμη, κυματίζοντας, δὲν τοὺς προκαλεῖ ἐρωτικά ρίγη, ἀλλὰ θυμὸ καὶ τὸν πόθο νὰ σὲ σπαράξουνε. Τὸ λιοντάρι κι' ὁ κάπρος δὲν αἰχμαλωτίζονται ἀπ' τὴν ὠραία μορφή σου, σὰν ἐμένα ποὺ σέρνομαι τώρα ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, ἀπὸ πλαγιά σὲ πλαγιά καὶ κοιλάδα, γιὰ νὰ σὲ συναντήσω, νεανία μου... Ἐλα! Ἐσὺ ὁ πιὸ ἐρωτικὸς κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἔρωτα! Κουράσθηκε πιά τὸ κορμί σου. Κῦττα, νά! Ὑψώνεται ἐδῶ μὴ ὁμορφὴ λευκά. Τὰ ζωῆρα κλωνία τῆς ψιθυρίζουν ἀπὸ πάνω τραγοῦδι οὐράνιο, καὶ κάτω ἀπλῶνεται παχειὰ χλόη ποὺ φέρνει ἔκλυσι. Ἐξάπλωσε ἡ θεὰ ἐπάνω στὴν καταπράσινη πασάδα τῶν οὐρανίων ἐρώτων καὶ σέρνοντας κοντὰ τῆς τὸν νέο, τὸν ἀγκάλιασε μαζί μὲ τ' ἀνθισμένα χορτάρια καὶ βάθροντας στὸν κόρφο τοῦ τοῦ ὁμορφῆς κεφάλι, καὶ γλυκοφιλώντας τὸν, τοῦ ψιθύρισε μὲ συγκίνηση:

— Ὁ ἄκουσες, ἴσως, νὰ μιλᾶνε γιὰ μὴ κόρη ὠκυποδέστερη κι' ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, τὴν Ἀταλάντη, τὴν ὁμορφότερη μέσα σ' ὅλες τὴς θνητές. Ἐπειδὴ ἐνώθηκε μ' ἀνόσιον ἔρωτα μὲ τὸν Ἱππομένη, μέσα σ' ἕνα ἱερὸ ἄλσος κι' ἐμόλυναν ἔτσι τὸ μέρος, οἱ θεοὶ τοὺς μεταμορφώσανε σὲ ἀγρία λιοντάρια. Καὶ τώρα, τὰ ὁμορφα πρόσωπα τῶν δυὸ ἐραστῶν ἐκφράζουνε λύσσα θυμοῦ. Ἀπὸ τὰ ἀδρὰ χεῖλη τους, ἀντὶ λέξεων ξεπηδοῦνε μυκηθμοί. Γιὰ θαλάμους τῶν ἀγρίων ἐρώτων τοὺς ἔχουνε τὰ δάση. Νὰ φοβάσαι, Ἀδωνι, τ' ἀγρία αὐτὰ θηρία, κι' ἀρκέσου στὸ κυνήγι τῶν δειλῶν ζώων καὶ σ' αὐτὴ μου τὴν ἀγκαλιά!...

Κι' ἡ θεὰ, ἀφοῦ ἀγκάλιασε μὴν φορὰ ἀκόμη τὸ νέο, μεθυμένη ἀπὸ τὸν ὑπερκόσμιον ἔρωτα, ἔξεψε στὸ ἄρμα τῆς ὠραίους κύκλους κι' ἔφυγε διασχίζοντας τὸν λαμπερὸ αἰθέρα, γιὰ νὰ πᾶν νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ἐρωτικὸ τῆς κρεβάτι.

Ἀλλ' ὁ Ἀδωνις δὲν λησιμοναίει τὸ κυνήγι, κι' ἡ ἀνδρεία ψυχὴ του περιφρονεῖ κάθε κίνδυνο. Εἶδε ὅτι τὰ σκυλιὰ τοῦ ἀνεκάλυψαν ἕναν τεράστιον κάτρο, πεταχθῆκε ἀπ' τὴν ἔκστασι καὶ τὸν ἐπλήγωσε. Ἀλλ' ἀνασηκώθηκε καὶ πάλι ὁ κάπρος. Προσβλέπει γύρω μὲ φοβερὸ μᾶτι. Ἀνιχνεύει τὸν τόπο. Ὁσφραίνεται, ἐφευαίνει καὶ πᾶει μανιῶδης ἐναντίον τοῦ ἀσυλλῷγιστου νέου, ποὺ ἀναζητᾷ τρομαγμένος μέρος νὰ καταφύγῃ.

Φθάνει τὸν Ἀδωνι ὁ κάπρος, τὸν κυλάει στὸ ἔδαφος μουγγρίζοντας, ματώνει τὴ χλόη καὶ μῆγει στὶς ἀδρὲς σάρκες τὰ κοφτερά δόντια του.

Λίγο εἶχε προχωρήσῃ ἡ Ἀφροδίτη στὸν οὐρανὸν δρόμο της, ὅταν αἰκούσε τοὺς θοαρεῖς στεναγμούς τοῦ Ἀδωνι.

Γυρίζει ἀμέσως πρὸς τὰ πίσω τὸ ἄρμα κι' οἱ κύκνοι τὴν φέρνουνε πετώντας στὸν τόπο τῆς συμφοράς.

Τραντάζεται καὶ σχίζεται ἀπ' τοὺς λυγμούς τὸ στήθος τῆς Ἀφροδίτης. Ξερρίζωνε μονάχη τὴν θεὰ τῆς κόμης καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀνακατώνονται μὲ τὸ αἷμα τοῦ νεκροῦ νεανία.

— Ὁχι! κρουαζέει ἐξάλλη ἀπὸ τὸν πόνο ἡ Ἀφροδίτη. Ὁχι, κακοῦργες Μοῖρες! Δὲν θὰ ὑποκείνται ὅλα στὴν ἀνηλεὴ θῆλῃς αἰσ. Θὰ ζήσης, Ἀδωνι.

Λυγμοὶ διακόψανε γιὰ μὴν στιγμὴ τὴν πληγωμένη θεὰ.

— Τὸ δὲ ἅγιο σου αἷμα, πολυαγαπημένε μου Ἀδωνι, ἐπρόσθεσε, θὰ μεταβληθῇ σὲ ὠραῖο ἄνθος.

Ράντισε τὸ αἷμα τῆς πληγῆς μὲ εὐώδεις νέκταρ, μεταμόρφωσε τὴς σταγόνες σὲ ὁμορφὰ λουλούδια, τὴς Ἀνεμώνες, καὶ στολίσε μ' αὐτὲς τὴ χλόη ποὺ ξεραίνονταν.

Οἱ ἀνεμώνες γινήκανε ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἀδωνι. Κι' ἔχοντας ἀδρὰ πέταλα σὰν τὴν μορφὴ τοῦ νεκροῦ ἐραστοῦ, θυμίζουν αἰωνία τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πόνο τῆς ὠραιότητος...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Copyright by «Θησαυρὸς»

Γυναῖκες - πολεμίστριες

Πολὺς λόγος γίνεται τελευταία γιὰ τὰ ἀνεξάρτητα σώματα τῶν γυναικῶν τῆς Φινλανδίας, ποὺ ὑπηρετοῦν στὰ διάφορα μέτωπα τοῦ πολέμου καὶ ποὺ μάχονται στὸ πλευρὸ τῶν ἀνδρῶν συναδέλφων τους.

Στὴν Ἀγγλία ἐπίσης ἔχουν καταρτισθῇ παρόμοια γυναικεῖα σώματα, ἀλλ' ἡ διαφορά ἐδῶ εἶνε ὅτι οἱ Ἀγγλίδες δοκιμάζουν ὅλες τὴς περιπτώσεις καὶ τὴς κακουχίας τῶν ἀνδρῶν, φθάνουν ὡς μέσα στὰ χαρακώματα, γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοὺς ἔχει ἀνατεθῇ, ἀλλὰ δὲν κρατοῦν ὄπλο στὰ χεῖρα τους, μὲ ἄλλα λόγια δὲν μάχονται. Κάνουν μόνο βοηθητικὲς ὑπηρεσίες.

ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΕΙΣ ΗΡΩΪΔΕΣ

Ὡστόσο, οἱ γυναῖκες - πολεμίστριες

στρίες δὲν αποτελοῦν φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας.

Μία ἔρευνα ποὺ ἐνήργησε τελευταία ἕνα ἑσπεριόδοιο, ἀπεκάλυψε ὅτι ὡς σήμερα ἔξινται τρεῖς τοὐλάχιστον γυναῖκες, ποὺ ἀνήκαν σὲ διαφορὰς ἐθνικότητες, ἐπολέμησαν ὡς στρατιῶται καὶ πολλὲς μάλιστα ἀπ' αὐτὲς ἐπέδειξαν ἕναν ἀφάνταστο ἥρωισμό.

Φυσικά, ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες ἐπολέμησαν κρυβόντας τὸ πραγματικὸ τους ὄνομα καὶ ἐμφανιζόμενες μὲ ἀνδρικό.

Ἀλλ' ἡ ζωὴ τοῦ στρατοπέδου ἀπεκάλυψε τὴς περισσότερες φορές τὴν πραγματικὴν ιδιότητα τους.

Η ΚΥΡΙΑ... ΑΝΘΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ

Ἡ περιφημότερη ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἦταν ἡ Ἀγγλικὴ Ντυσεμὲν. Ἀπὸ τὸ φύλλο τοῦ μπτρώου της, ποὺ σώζεται ὡς σήμερα, φαίνεται ὅτι ἦταν γυναιὶς ἀρκαλίων διαστάσεων. Σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν κατατάχθηκε ὡς στρατιῶτης μὲ τὸ ὄνομα Ἰωσήφ Ντυσεμὲν. Ἀργότερα, ἔγινε δεκανεὺς. Διεκρίθη κατόπιν σὲ διαφορὰς μάχες καὶ ἔθεσε ἐπείτα ἀπὸ λίγα χρόνια στὸν βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Ἀλλὰ λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ὀνομασία της ὡς ἀξιωματικοῦ, ἀποκαλύφθηκε τὸ μυστικὸ της.

Ἐπολεμοῦσε τότε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ Κάλδι, στὴν Κορσική. Μέσα στὴ δίνη τῆς μάχης, ἐδέχθηκε σὲ μὴν στιγμὴ ἕνα χτύπημα μὲ σπαθὶ στὸ δεξιὸ χέρι, ἐνῶ συγχρόνως ἕνας Κορσικανὸς ἔχωνε τὸ στίλιτό του μέσα στὰ πλευρά της.

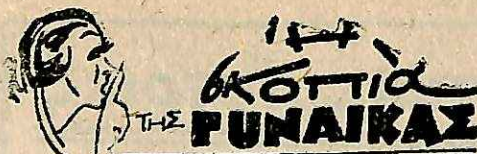
Ἡ Ἀγγλικὴ Ντυσεμὲν ἔπεσε τότε λιπόθυμη ἀνάμεσα σὲ σωροὺς νεκρῶν καὶ τραυματιῶν.

Ἐπείτα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα, τὴν περισυνέλεξαν καὶ τὴν μετέφεραν σ' ἕνα χειρουργεῖο.

Ἐκκληκτοὶ οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ νοσοκόμοι παρατήρησαν ὅτι ἦταν γυναίκα!

Ἡ γυναίκα - ἀνθυπολοχαγὸς ὅταν εἶδε ὅτι τὸ μυστικὸ της εἶχε γίνετο γνωστὸ, ἀνελύθη σὲ δάκρυα καὶ ἰκέτευσε νὰ μὴν τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ στρατό.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ δεκτό. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας ἐνέκρινε νὰ διατηρηθῇ τὸ βαθμὸς τῆς, τῆς ἀπένειμε μάλιστα τὸ παράσημο τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς — ἦταν ἡ πρώτη Γαλλίδα ποὺ τὸ ἐπῆρε — ἀλλ' οὔτε νὰ συζητήσῃ καὶ θέλησε τὴν αἰτίσθαι της.

Ο ΦΟΒΟΣ

—Φοβό το πράγμα !, μου έλεγε προχθές κάποιος γνωστός. 'Η γυναίκα μου δεν μου έχει καμιά εμπιστοσύνη. Ποτέ δεν πιστεύει τίποτε. Όταν άργήσω να πάω στο σπίτι, λόγω της δουλειάς μου, πάντα θα με υποδεχθώ με την ειρωνεία και θα μου δώσει να καταλάβω πως δεν έπίστεψε τίποτε από όσα της είπα.

Αυτά μου τὰ έλεγε με ύφος άπόλυτα σοδορό, σαν άνθρωπος που θεωρεί τον εαυτό του άδικημένο. Θά μου πητε : μπορεί και ο άνθρωπος νά'χει δίκιο. Έ-ώστόσο, δεν το πιστεύω. Μπορεί πού και πού νά'χει δίκιο. Δεν παραδέχομαι όμως ότι η γυναίκα του έτσι από στραβοβουλία δεν έχει εμπιστοσύνη στον άνδρα της. Καμμία, μ' καμμία γυναίκα δεν χάνει την εμπιστοσύνη προς τον άνδρα της στα καλά καθούμενα. Ας της έ-χω δώσει άφορμες σ' αυτό. Έστω και μία φορά θα τον έχω πιάσει να της λέη ψέματα. Έκείνος, ώστόσο, ξεχνά πόσες φορές έχει πη ψέματα και παίρνει τη μία ή τις δύο φορές πού έλεπε την αλήθεια και δεν έγινε πιστευτός και άπό εκεί ξεκινά για να διεκδικήση το δίκιο του. Τόσο δέ υιοθετεί μέσα του τις περιπτώσεις αυτές, που πιστεύει και ο ίδιος στο τέλος ότι άδικείται. Γιατί, όπως είπα, ξεχνά τις ψευτίες του. 'Η, αν δεν τις ξεχνά, έχει την άξίωση να τον πιστεύουν πάντα γιατί τυχαίνει να λέη και καμμία φορά την αλήθεια.

Μά πως θέλουμε να πιστέψουμε ότι λένε την αλήθεια όταν, ενώ μας είπαν ότι χθές το βράδυ άργησαν νάρθουν γιατί είχαν μια σπουδαία υπόθεση με τον τάδε στον Πειραιά, έμεις μαθαίνουμε, όπως τυχαίως, το πρωί, ότι αυτός ο τάδε την ίδια ώρα, πού είπαν πως ήταν μαζί του, βρισκόταν στο σινεμά στην 'Αθήνα; 'Οχι, κατ' αυτούς πρέπει να πιστέψουμε πως εκείνος που τον είδε, έπαθε όφθαλμοπάθεια!

Το ψέμα τους το υποστηρίζουν πάντα μέχρις εσχάτων.

—Τί ήθελες στην κουζίνα, Δημητράκη;
—Έπ'ήγα να ιδώ αν είχε έτοιμοι οι κεφτέδες.

—Μά έγω σε είδα πολύ κοντά στη Μαρία, καί...

—'Ακριδώς, κυττούσα το τηγάνι.
—Μά σε είδα και γλειφόσου...

—'Εδοκίμασα έναν κεφτέ...

—'Από ποιούς; 'Αφού δεν ήταν κανένας έτοιμος άκόμη... Μόλις είχε ρίξει την πρώτη τηγανιά στο τηγάνι...

—Τόν κιμά έδοκίμασα.
—Ψεύτη! 'Αθεόφοβε!

—'Υπάρχουν όμως κι' εκείνοι που σου λένε: γιατί να δημιουργούν συζητήσεις οι γυναίκες μας και ν' άμφισβητούν εκείνο που τους λέμε; Και το γεγονός ότι προσπαθούμε έστω και με ψέματα ν' άποφύγουμε να τους δώσουμε μια στενοχώρια, πρέπει να της ίκανοποιή, και νά'χουν εμπιστοσύνη σε μας. Αυτό θα πη πως πρώτα απ' όλα τις σεβόμαστε!

—'Ωραίος σεβασμός, με την αλήθεια ! Μά κατ' άρχην δεν πρόκειται περί σεβασμού. 'Αλλά περί φόβου. 'Ο φόβος είν' εκείνος που τους κάνει να μας πουλάνε το κόσμου τις ψευτίες. 'Ο φόβος της σκηνής, της γκρίνιας, του σκανδάλου !

Γιατί, φυσικά, όταν ο Δημητράκης άποστήριζε ότι έφαγε εκίμα ώμό, δεν το έκαμε άπό σεβασμό προς τη γυναίκα του, γιατί αν τη σεβόταν δεν θα τὰ έφτιαχνε με την ύπηρετρία, αλλά γιατί φοβήθηκε τὰ έπακούουθα και το ρεζίλιμα.

ΤΕΧΝΗΤΑ ΚΟΤΕΡΑ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Κλεισμένος ο Δαίδαλος σ' ένα άπό τὰ άναρίθμητα διαμερίσματα του άπεραντου όσο και περίλαμπρου παλατιού της Κρήτης, έσχεδιάσε, παρακολουθεί με σπαραγμό ψυχής το κουλουριασμένο σε μια γωνία παιδί του, κι' ο πόνος του για την στέρηση της έλευθερίας του γίνεται μεγαλύτερος.

Η άργη του Μίνωος, του υπερέφανου βασιλιά της Κρήτης, για την παράδοξι στάση του πολυμήχανου Δαίδαλου στις έρωτικές έπιχειρήσεις της γυναίκας του Πασιφάης με τον τετραπόδα έραστή της, παρέσυρε στην καταδίκη και τον νεαρό 'Ικαρο, που μ' άγωνία τώρα κι' εμπιστοσύνη μαζί παρακολουθεί τον δυσημένο στις σκέψεις πατέρα του.

Και τώρα, άφου άδικα ο πολυμήχανος 'Αθηναίος έκούρασε το μυαλό του για να βρή έναν τρόπο φυγής, μόνη τους άπασχόλησε, μέσα σ' εκείνο τον κλειστό χώρο, είνε να παρακολουθούν άπό το μοναδικό τους παράθυρο, το έ-ξω άπ' αυτό τρελλό πέταγμα των πουλιών, που χαρούμενα κυνηγιούνται άδίκκοπα, παιχνιδιάρικα, για να καθίσουν κάποια στιγμή στο περβάζι του παραθυριού, να ενώσουν έρωτικά τις μυτίτσες τους και να ξεσπετάξουν πάλι στον έλεύθερο άέρα...

—'Ω! Πόσο ζηλεύει, σ' αλήθεια, ο 'Ικαρος τους φτερωτούς αυτούς έπισκέπτες της φυλακής του και με πόση προσοχή παρακολουθεί κάθε τους κίνηση ο πατέρας του Δαίδαλος!

Και κάθε φορά πού τὰ πουλιά χάνονται έμπρός άπό το σιδηρόφρακτο παράθυρό τους, με πόση λύπη στρέφει ο 'Ικαρος δορυκόμενο το βλέμμα επάνω στον πατέρα του, σαν κάτι να βέλη να του πη, κάτι πού η φαντασία του παιδιού δεν τολμά καλά-καλά να συλλάβη, άσπου, ύστερα άπό μίαν έπίμονη τέτοια ματιά του, βλέπει τή χείλη του πατέρα του να χαμογελούν.

—Καταλαβαίνω τί σκέπτεσαι, μικρέ μου. Νοιώθω τί δεν τολμάς να μου πής. 'Ησύχασε, θά γίνη!...

Και έγινε!

—'Υστερα άπό μια πολυήμερη κι' έντατική εργασία, ο πολυμήχανος αυτός 'Αθηναίος, ο άβυσσος τεχνικής της άρχέγονης αρχιτεκτονικής και γλυπτικής, ο άριστος αρχιτέκτων και πρώτος κατασκευαστής αγάλματων, είχε έτοιμάσει κιόλα δυο ζεύγη τεράστιες φτερούγες και καθώς κολλούσε το ένα άπ' αυτά με άσθανο κερύ, επάνω στους ώμους του άνυπόμονου 'Ικάρου, τούδινε και τις τελευταίες του οδηγίες:

ΑΛΛΟΚΟΤΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) Ποιές είνε οι δέκα τρεις ήμέρες της 'Ελληνικής Ιστορίας κατά τις οποίες δεν συνέβη άπόλυτως τίποτε;

2) Πόσοι ήταν:

α) Οι τρεις σωματοφύλακες;

β) Οι έπτά σοφοί της 'Ελλάδος;

γ) Τά έπτά θαύματα του κόσμου;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

1) Είνε οι ήμέρες άπό 16 Φεβρουαρίου μέχρι 1ης Μαρτίου του 1923, διά τον λόγον ότι... δεν υπήρξαν ποτέ. Δυνάμει διατάγματος της τότε Κυβερνήσεως ένομοθετήθη, ως γνωστόν, η άντικατάσταση του 'Ιουλιανού ήμερολογίου διά του Γρηγοριανού και η 16 Φεβρουαρίου άλογίσθη ως 1η Μαρτίου.

—...Και θα φροντίσης να πετάς κοντά μου, πολύ κοντά μου, και προπαντός ποτέ, μ' ποτέ, πιδ ψηλά άπό μένα. 'Ακούς, παιδί μου;

★

—'Ο φόβος της άγνοίας έκαμε στην άρχη τον 'Ικαρο να μην άπομακρύνεται σχεδόν καθόλου άπό το πλευρό του πατέρα του και η συναισθησις της έλευθερίας, μαζί με την υπερέφανεια του κατορθωμάτος τους, έδινε και εις τους δυο καινούργιες όλοένα δυνάμεις για την συνέχισι της πρωτότυπης άποδράσεώς τους.

Η Κρήτη, ο τόπος της σκληράς τους, είχε χαθή άπό άδρες, κι' έκεί κάτω, στο βάθος, άρχισαν τώρα να διαγράφονται καινούργια άκρογιάλια.

Συγκινημένος ο 'Ικαρος άπό το έξαιρετικό όσο και πρωτόγνωρο θέαμα πού άπλωνόταν μπροστά του, ξεχνά κάποια στιγμή τις συμβουλές του πατέρα, για να υπακούση μονάχα στην όρμη της τρελλής νεότητος του. Δεν άργεί τότε να μεθύση άπό τον ήλιγο του άπειρου, να παραδοθή παιχνιδιάρικα στην φορά των ανέμων, στο λίκνισμα των ρευμάτων, στη χαρά του γαλάζιου ούρανού και μαζί να παρασυρθή σε ύψη έπικίνδυνα γι' αυτόν...

—'Όταν, κάποια στιγμή, άπό το μεγάλο ύψος του διακρίνει μικρό σημάδι τον πατέρα του, και με τρόπο θυμάτων τις συμβουλές του, είνε πια άργα γι' αυτόν. Οι καινές άκτίνες του ήλιου, ξεκολλούν σιγά-σιγά τις κέρινες φτερούγες του θεότρελλου παιδιού που βαρύν πια όγκος πέφτει και χάνεται στη θάλασσα του Αιγαίου, εκεί κοντά στο νησάκι 'Ιχθυόεσσα πού άπό τότε λέγεται 'Ικαρία...

—'Ο, τι σε παλαιότερη εποχή γίνονταν με τὰ μέσα της μαγείας ή της δυνάμεως των χεριών των προσφιλών στους θεούς ήρώων, ή της νοσηρότητος τους, τώρα γίνονται με μέσα ανθρωπινότερα, στα όποια διαφαίνεται το πολυμήχανο του ανθρώπου και η έπιθυμία του να κατακτήση το άπειρο.

—'Ο Δαίδαλος δεν καταφεύγει πιά σε μαγείες ή πουλιά ή άλλα ήπατάμενα ζώα αλλά αυτός ο ίδιος προσπαθεί να ιεταβληθή σε πουλί και όπως ή μυθολογία λέει, κατορθώνει να πετάξη.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

2α) Οι τρεις σωματοφύλακες στο μυθιστόρημα του 'Αλεξάνδρου Δουμά, είνε τέσσερις : 'Αρτανάς, 'Αθως, 'Αραμς και Πόρθος.

β) Οι σοφοί της 'Ελλάδος άνέρχονται ως γνωστόν σε έπτά, αλλά κατά τους καταλόγους διαφόρων συγγραφέων, φθάνουν τους δέκα, δώδεκα, δεκατρείς και δεκαέξι άκόμη.

γ) 'Όσο για τὰ έπτά θαύματα του κόσμου, στην πραγματικότητα δεν είνε παρά μόνον έξη: ο τάφος του Μουσώλου, ο ναός της 'Αρτέμιδος εν 'Εφέσφ, ο κολοσσός της Ρόδου, οι πυραμίδες της Αιγύπτου, ο ναός του 'Ολυμπίου Διός και οι κρεμαστοί κήποι της Βαβυλώνας. Για την συμπλήρωσι της έδδόμης θέσεως, αναφέρονται όκτα διάφορα άλλα μνημεία.

Βίος και Πολιτεία ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΟ ΚΑΡΡΟΤΣΑΚΙ

Στην όδον Αιόλου είχε κοπάζει ο έορταστικός σάλος. Τά καρροτσάκια με τους μπου ναμάδες είχαν προ πολλού σκορπίσει, τά πρόχειρα μαγαζάκια είχαν διαλυθή και ο δρόμος ξαναπέρα την συνήθη όψιν του. Έκει όμως, γωνία Αιόλου και Σοφοκλέους, είχε μείνει ένα μικρό καρροτσάκι, γεμάτο άπό τὰ ύπολειμματα των πρωτοχρονιατικών ειδών, μπροστά στο όποιον ο υπάιθριος καταστηματοάρχης διαλάλουσε με στενωπρεϊαν φωνή τις μεγάλες 'έκπτώσεις' του.

—Τζάμπα! Τζάμπα! Πάρε, κόσμε! Ένα τάλλαρο, ό,τι να πάρετε κι' ό,τι να διαλέξετε. Ένα ταλλαράκι!

Καθώς έπερνούσε, ή Σουσού έριξε μια πλάγια ματιά στο καρροτσάκι. Η αλήθεια είνε πως ό,τι βρισκόταν άραδιασμένο εκεί πάνω δεν ήταν καθόλου για πέταμα... Κάτι αγαλματάκια χαματένια, κάτι ανθρωπάκια, κάτι σταχτοθήκες, κάτι σκυλάκια, κάτι μπιλιμπιδάκια, δαμμένα όλα, έ-χτύπησαν στα μάτια της Σουσούς και της άρεσαν. 'Η τι σούς και της άρεσαν, ήταν έλκυμή τους, μάλιστα, ήταν έλκυμστικώτατη. 'Αλλά εκείνο πού δεν άρεσε καθόλου στην σεβαστήν δέσποιναν και τώες πυροδότησαν τον Μπύθουλα ή τον ά τρόπο με τον όποιον έ-πλωοντο και προ πάντων ο πανηγυρικός τόνος με τον όποιον διελαλείτο ή τιμή τους. Πώς να πλησιάζη σε καρροτσάκι ή Σουσού; Κοντοστάθηκε, έκτύπησε όλόγουρα, έπροχώρησε λιγάκι, ύστερα είδε ότι ο υπάιθριος έμποράκος έσταμάτησε τις άγριοφωνάρες του και έπλησίασε με έπισσημότητα. 'Ανοιξε το τσαντάκι, έ-βγαλε τὰ φασμαίν, έσκυψε επάνω στο καρροτσάκι, έκτύπησε με πολύ ύφος τα μικροπραγματάκια και είπε:

—Τί χαριτωμένα μπιμπε-

νεις;
Σ' αυτό τὰ σημειον, ο άνθρώπος, λαβών θάρρος άπό το συγκαταβατικό ύφος της Σουσούς έξέσπασε και πάλιν άπότομα σε πανηγυρικές άγριοφωνάρες:
—Ένα τάλλαρο ! Ένα τάλλαρο ! Πάρε, φτωχόκοσμε !
—'Η Σουσού έξηγιώθη:
—Βιάξ!

—Μπαρδόν, μαντάμ!
—'Ηλίθιε ! Τί φωνάζεις ; 'Ανόητε!

Συγχρόνως, για να άφημα κρυβή άπό τον έπικίνδυνο αυτόν τόπον, έπυ άπό στιγμής εις στιγμήν, μτοσούσε να γίνη ρεζίλι, έδωε γρήγορα-γρήγορα τὰ πραγματάκια στο τσαντάκι της κι' έτοιμαζόταν να πληρώση, όταν φού... άντελήθη έπέρχομένη την συμφοράν. 'Από άπέναντι, σε άπόστασιν μόλις δέκα δημάτων, έρχόταν ή κυρία Πανωραία, άλλοτε γειτόνισσά της, μια κουτσομπόλα, κακίστρα και κακοήθης γυναίκα, στα μάτια της όποιας δεν ήθελε επ' ουδενί λόγω να έξευτελισθ ή Σουσού. 'Εγύρισε τις πλάτες άστραπιαίως ή δυστυχή τώες πυργοδέσποινα του Μπύθουλα για να προσπεράσει ο κίνδυνος, αλλά εκείνη ή κακίστρα έσταμάτησε κοντά της:

—Καλημέρα, Σουσού.
'Η Σουσού έγύρισε, την έκτύπησε και έμειδίασε συγκαταβατικά.
—Καλημέρα, κ. Πανωραία.
—Ψωνίζεις, Σουσού;
'Η Σουσού ξεροκατάπιε:

'Ελληνικά λαϊκά τραγούδια

Ο ΜΑΓΕΜΕΝΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

'Εσείς πουλιά του Μάη και της άνοιξης έσείς πάντα περνάτε άπό τον τόπο μου. Γράμμα έχω να σας δώσω, γράμμα και γραφή: Για πέστε της καλής μου, της αγάπης μου να μη με παντυχαίνη, να μη με καρτερή, τί έμένα με παντρέψαν μεσ' στην 'Αρμενιό μου δώκανε γυναίκα μάγισσας παιδί. Μαγεύει τὰ πουλάκια και δεν κελαιδούν μαγεύει τὰ καράδια και δεν άρμενούν μαγεύει τις θαρκούλες και δεν τρέχουνε. 'Εμάγεψε κι' έμένα και δεν έρχομαι. Σύντας κινάω νάρθο χιόνια και νερά. Σύντας γυρίζω πίσω, ήλιος έσαστεία.

Ο ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΩ

'Ο Γιάννος και ή Μαρουδιά, τὰ δυο πρώτα ξαδέφφια σ' ένα σκληρό παγαίνανε, σ' ένα χαρτί αναγνώνον. Τρία χρόνια αγαπιώσαντε, τρία χρόνια αγαπιώνταν. 'Από τὰ τρία και στερνά το μαρτυρεί ο Γιάννος.
—Μάνα, τη Μάρω αγαπά, γυναίκα να την πάρω.
—Φίδι να φάη τη γλώσσα σου, παρά το λόγο πού είπες, κάλλιο να μπής στη μαύρη γής σαράντα όργιες του βάθου παρά τη ξαδέφφ σου γυναίκα για να πάρης.
Τη Μάρω άρρεβενιάζονε κι' ο Γιάννος άραρωσάει. Τη Μάρω στεφανώνουνε, το Γιάννο παραστέκουν. Τη Μάρω πάν στην έκκλησία, το Γιάννο πάν στον τάφο. Συμπεθερίο και λείφανον έσυναπαντηθήκαν. Στέκετ' η νύφη και ρωτάει και λέει στους συμπεθερούς: —Το τίνος είν' το λείφανο με το χρυσό κρεβάτι; —Του Γιάννου, του μπραχέρη σου, (1) του πρωτοξάδερφου σου.
'Η Μάρω έγίνη κάλαμος κι' ο Γιάννος κυπαρίσσι. Φυαίει ο βορρής τον κάλαμο, φιλεί το κυπαρίσσι. Και ή μάνα τους αγνάτευεν άπό τὰ παραθύρι.
—'Αγία ήρα τὰ μαργιόλικα και τὰ διαβολέμενα. Και ζωντανά αγαπιώσαντε και τώρα άποθαμένα. Στρώστε τραπέζια θλιβέρα, πισκίρια (2) λερωμένα. Κι' αυτά τὰ κρασόπότηρα στη μέση ραγισμένα.

(1) Οικείο.
(2) Τραπεζομάντηλα.

—'Αστείον πράγμα!
'Αλλά η κακίστρα έσταμάτησε, είδε τὰ μπιλιμπιδάκια και τις άρεσαν:
—'Όμορφα πού είνε! Πόσο τὰ δίνεις;
'Ο άνθρώπος έβαλε πάλι τις φωνές:
—Τάλλαρο ! Τάλλαρο τὰ δάλαμε ! Πάρε, φτωχόκοσμε, όλα άπό ένα τάλλαρο!

'Η Σουσού δρέθηκε σε δυσχερή θέσιν. 'Εσήκωσε τὰ φασμαίν της πάλι και έκτύπησε την άλλοτε γειτόνισσάν της με ένα μορφασμόν τρομερά προσβλητικό για τον έμπορο, το καρροτσάκι και τὰ έμπορεύματά του:

—Γελούια πράγματα!
—Τί λές, Σουσού μου, έκτακτα είνε. Και φτηνά. Για μ'ας πού δεν έχωμε λεφτά να ψωνίσωμε άκριώτερα πρώτης τάξεως.

'Ο άνθρώπος έμεινέτο:
—Πάρε, φτωχόκοσμε, πάρε! Τάλλαρο, τάλλαρο τὰ δάλαμε!

'Η Σουσού βλέποντας ότι περιλαμβανέται κατά τρόπον τόσο άναίδη μεταξύ του φτωχόκοσμου και μη βρισκοντας άλλην διέξοδον να διαφύγη άπό αυτόν τον άόρητον έξευτελισμόν, γύρισε στην κυρία Πανωραία:

—'Αντίο, Πανωραία μου.
—Φεύγεις;
—Έχω ένα ραντεβού!

Και έκανε να φύγη. 'Αλλά ο έμποράκος ένιτωχτικε επάνω: —Ψί! Μαντάμ!

'Η Σουσού έκανε πως δεν άκούει. 'Αλλά ο έμποράκος άγρίεψε και την πρόφτασε:

—'Ε, ψίτ, κυρά - μαντάμ! 'Εσένα λέω!

—'Εγύρισε;
—'Εμένα;
—'Εμ! Τά λεφτά!
—Ποιά λεπτά πτωχέ άνθρωπε;

—Μωρέ, ός τὰ λούσα, κυρά μου! Φέρ' τὰ δυο τάλλαρα ή όσε κάτω τὰ πράματα.

'Η Σουσού έγινε κατακόκκινη:

—Ποιά πράματα;
—Αυτά πού πήρες.

—'Εγώ;

—'Αμ' ποιος, ή Μαρία; 'Ανοιξε το τσαντάκι, κυρά μου, και μην κάνης την κορόιδα !

'Η κυρία Πανωραία έγύρισε με άπερίγραπτη χαιρεκακία και παρακολουπούσε την σκηνή. Μαζεύτηκαν και μερικοί περαστικοί. 'Η Σουσού έσκέφθηκε λιγάκι κι' ύστερα είπε με πόλα:

—'Α, πτωχέ μου άνθρωπε, έχει γούστο να έβαλα τίποτε άπονημένο στο τσαντάκι μου!

Και συγχρόνως άνοίγοντας το τσαντάκι, είδε τὰ δυο πραγματάκια και τὰ έβγαλε με παγερό χαμόγελο.

—Μόν' ντιέ! Τί άφηρημάδα!

'Αλλά ο έμποράκος δεν κράτησε πλέον:

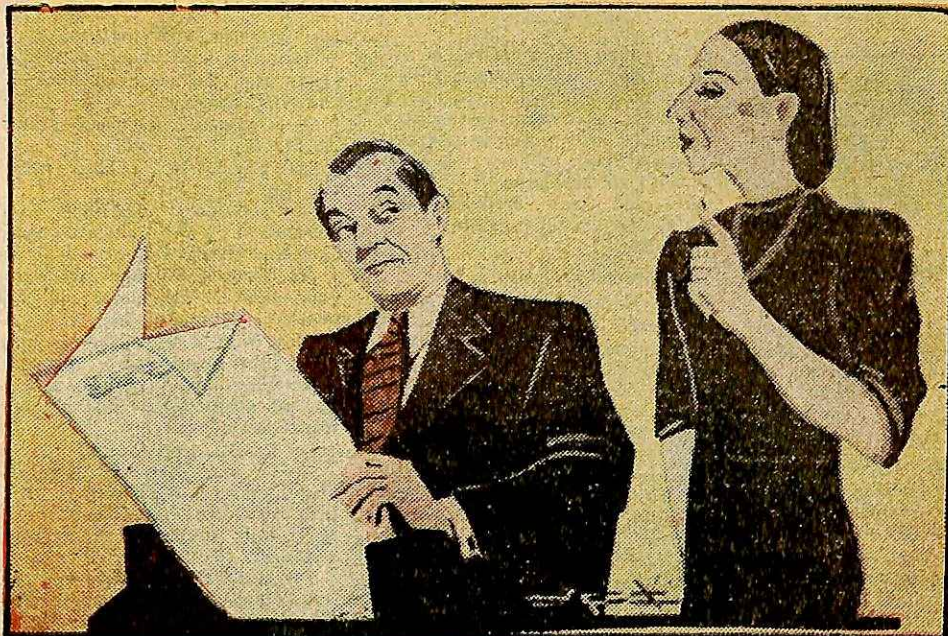
—'Ασ' τις άπονημάδες, κυρά - μαντάμ, πήγες να μου τὰ κάνης ζούλα! Σά δέ ντρέπεται το μπόι σου!

'Η Σουσού έγύρισε, τον έκτύπησε με άηδیان και είπε:

—Σαχλέ!

Και άπεχώρησε με δήμα θυμωμένο και έπιβλητικό, με το κεφάλι ψηλά και τὰ φασμαίν στα μάτια, ενώ άπό πίσω της ώρμετο το σύμπαν.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

ΤΟΥ Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΑΙ

Η ΚΥΡΙΑ (νεαρή, πεταχτή, ζωηρή)
Ο ΚΥΡΙΟΣ (μεσόκοπος, άσχημος, ήρεμος)
Η ΜΑΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ (κομφή, επιτυ-
χώς νεάζουσα, φλύαρη)

ΡΙΤΑ ΜΥΡΑΤ
ΑΝΤ. ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

(Η σκηνή στην Αθήνα, σήμερα. Στο ά-
νοιγμα της αυλαίας, οι δυο σύζυγοι κάθον-
ται σε άντικρυστες μεγάλες πολυθρόνες
του σαλονιού. Μπροστά τους, σ' ένα μικρό
τραπέζι, άχνίζουν δυο φλυτζάνια καφέ.
Ο Κύριος διαβάζει έφημερίδα.)

Η ΜΑΜΑ (μπαίνοντας): Ορίστε, φίλε
μου! Μόλις φάγαμε τωρρίξε στο διάβα-
σμα!... (Ο Κύριος της ρίχνει ένα βλέμ-
μα και κατατίνει την απάντησή.)

Η ΚΥΡΙΑ: Μίμη...
Ο ΚΥΡΙΟΣ (σπκνών το κεφάλι του):
Ορίστε.

Η ΚΥΡΙΑ: Γιατ' είσαι σκεπτικός;
Η ΜΑΜΑ: Δεν είναι σκεπτικός. Είναι
γρουσούλης!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ξαναπέφτει στην έφημε-
ρίδα): Πίσω μου σ' έχω, Σατανά.
Η ΚΥΡΙΑ: Μίμη, γιατί δεν απαντάς;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τι ν' απαντήσω;...

Η ΚΥΡΙΑ: Τι σκέπτεσαι;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δέ σκέπτομαι τίποτα!
Διαβάζω!

Η ΜΑΜΑ: Πάμε στο σινεμά; Έννιάμι-
ση είν' η ώρα. Προφταίνομε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ήσυχος): Δεν μπορώ μη-
τέρα. Είμαι πολύ κουρασμένος σήμερα.

Η ΜΑΜΑ: Δεν πρόκειται να σκάψω με!
Στο σινεμά λέω να πάμε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (με κάποια δυσφορία):
Μά είμαι πτώμα! Θέλω να κοιμηθώ να-
ρίς!

Η ΜΑΜΑ (στην κυρία): Θυμάσαι πού
σου λέγα ότι η διαφορά της ηλικίας παίζει
ρόλο στο γάμο; Έσ' δεν ήθελες να τ' ά-
κούσης!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (άγανακτισμένος): Δεν
έχει καμμία σχέση εδώ η διαφορά της ή-
λικίας! Δεν διαφέρω απόλυτως καμ-
μιά κόπωση. Αυτό είναι πρόφασις! Η πρα-
γματικότητα είναι ότι πρέπει να κάνω οί-
κονομίες γιατί έχωμε πέσει πολύ έξω τε-
λευταία!

Η ΜΑΜΑ: Μπα; Είχε γούστο! Με
την κακομοιρική ζωή που κάνωμε; Με την
αγωνία της Φωφώς για να ντυθ' όσο μπο-
ρεί φτηνότερα; Και με το χάλι το δικό
μου, που κυκλοφορώ φορώντας το περσι-

νό μου παλτό; Έχωμε πέσει έξω;... Έ, αύ-
τό λοιπόν είναι ανάδειξη! Υπερβαίνει τα
δρια πιά!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σπκνώνται): Έδωξα δε-
κατέσσερις χιλιάδες για το ντύσιμο της
Φωφώς! Κι' άχ' για το δικό σας. Ηρθα-
νε γιορτές, Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά!

Θέλατε «ρεβεγίν», υποδοχές, χαρτιά, δώ-
ρα!... Μούφταν άλλα δεκαπέντε χιλιάρι-
κα! Πού θέλετε να τ' άρω; Δώδεκα χι-
λιάδες το μήνα δαγάζω. Και τρειςήμισή
πληρώνω νοίκι!

Η ΜΑΜΑ: Και τί φταίω εγώ; Φρόντι-
σε να κερδίσεις περισσότερα! Στο κάτω-
κάτω της γραφής αν δεν ήσουν ικανός να
διατηρήσεις σπίτι, άς μην παντρευόσου-
να! Δεν πιστεύω ναχης την άξίωσή να
γυρίση η γυναίκα σου στο δρόμο κουρε-
λού! Ούτε να κλειδωθ' μέσα σαν άρθρι-
τική γοηή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (καρτερικώτατα): Σύμ-
φωνοι! Αλλά δεν τ' άγαζωμε πέρα! Τι
πρέπει να γίνει; Ν' αφήσωμε να μάς κά-
νουν έξωσι!

Η ΜΑΜΑ: Α! Ώστε λοιπόν δεν είσαι
ϊκανός να προσφέρης στη γυναίκα σου
ούτε μια ζωή... στοιχειωδώς ύποφερτή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Είπα να κάνωμε προς το
παρόν οικονομίες. Σιγά-σιγά...

Η ΜΑΜΑ: Μή μ' έκνευρίζεις σέ παρ-
καλώ. Διάβασε την έφημερίδα σου. Φωφώ,
ντύσου, παιδί μου! Θα πάμε οι δυο μας
στο σινεμά και θα πληρώσω εγώ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μπα; Έχετε χρήματα;
Η ΜΑΜΑ: Η έρώτησις είναι τούλαχι-
στον ανθρώπου, μού φαίνεται!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καθόλου. Ξέρω πως δεν
έχετε κανένα άπρ'ότως εισόδημα!

Η ΜΑΜΑ: Και πως ζούσα πρίν;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άπ' το μισθό της Φω-
φώς, υποθέτω.

Η ΜΑΜΑ: Αν έχω η δεν έχω χρήματα,
κι' από πού τ' άχω, είναι δικός μου λογα-
ριασμός, μού φαίνεται. Κηδεμόνα δέ σ' έ-
βαλα! Ντύσου, Φωφώ!

Η ΚΥΡΙΑ: Δεν έχω διάθεσι, μαμά.
Έπειτα, άφού ό Μίμης θέλει να κάνωμε
οικονομίες...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δόξα σοι ό Θεός! Εύχα-
ριστώ!

χώς η κόρη σας δεν έχει τ' άδια μυστά,
με σας!

Η ΜΑΜΑ: Είνε κουτή! Συμφωνώ! Κι'
εσύ έκμεταλλεύεσαι την καλωσύνη της κα-
τά τον άισχρότερο τρόπο. Αν δεν υπήρχα
εγώ, θα την άφηνες σίγουρα να γυρίση
με μανταρισμένες κάλτσες! Έπειτα... εί-
μαι περίεργη να μάθω σαν τί οικονομίες
ήθελες να προτείνης...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Λογικές, φυσικά. Να πα-
ριόριζωμε κάπως τις σπατάλες.

Η ΜΑΜΑ: Θα στίς πώ λοιπόν εγώ τις
οικονομίες. Πρώτον να κόψης το τσιγάρο
και τους καφέδες! Θέλεις 48 δραχμές την
ήμέρα για τσιγάρα κι' 25 τούλάχιστον
για καφέδες. Άμέσως-άμέσως μαζεύου-
ται δύομισή χιλιάδες το μήνα. Ύστερα...
στάσου μια στιγμή. (Χτυπά το κουδούνι).

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (μπαίνει): Χτυπήσα-
τε;

Η ΜΑΜΑ: Άπό αύριο να μην άφίνω
πιά έφημερίδες ό έφημεριδοπώλης. (Η ύ-
πηρετρία φεύγει). Μας είναι έντελώς περι-
τές! Πάρε και μια ξυριστική μηχανή να
ξυρίζεσαι στίτι! Είναι παράλογο να θέλεις
εσύ κουρεφό άχτακώδες δραχμές το μήνα.

Ορίστε, παιδί μου! Όλ' αυτά είναι τρεις χι-
λιάδες τούλάχιστον. Τι λέω τρεις; Τέσσε-
ρις!... (ά ν ά β ε ι τ σ ι γ ά ρ ο). Έτσι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θα κόψω εγώ το τσιγάρο
κι' εσείς θα καπνίζετε;

Η ΜΑΜΑ: Θα καπνίζω με δικά μου
λεπτά!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Και πού θα τ' άβρίσκετε;
Η ΜΑΜΑ: Να μη σ' ένδιαφέρει! Και
να μην είσαι θρασύς!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (μπαίνει): Κυρία, να
σας δώσω λογαριασμό τώρα η αύριο;

Η ΜΑΜΑ: Άύριο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Όχι! Τώρα! Να δώ επί
τη εύκαιρία γιατί πληρώνωμε τόσα λεπτά
για φαί και τρώμε διαρκώς χόρτα!

Η ΜΑΜΑ: Τρώμε χόρτα γιατί δεν
φτάνουν αυτά που δίνεις να φάμε τίποτε
καλύτερο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σύμφωνοι! Αλλά γιατί
μάς στοιχίζει το φαί διακόσιες δραχμές
την ήμέρα! Και παραπάνω! Σπατάλη γί-
νεται κι' εδώ!

Η ΜΑΜΑ (στην ύπηρετρία): Πήγαινε,
Μαρία! Άύριο!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (στην ύπηρετρία): Στά-
σου! Δώσε μου εδώ το λογαριασμό!

Η ΜΑΜΑ: Σ' έμένα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Όχι! Σ' έμένα. (Παίρ-
νει το λογαριασμό και διαβάζει): Δυό ό-
κάδες ραδικία δεκάδες δραχμές. Ψωμί έν-
νέα. Ρέγγες δέκα. Φακή είκοσι. Μανταρί-
νια δώδεκα. Τό όλον έξηνταπέντε δραχ-
μές! (Στην πεθερά του): Έσύ μού είπες
ότι ξοδεύεις σήμερα εκατόν ογδόντα!

Η ΜΑΜΑ: Πήραμε και δούτυρο και
σαπούνι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (στην ύπηρετρία): Έτσι
ότι ξοδεύεις σήμερα εκατόν ογδόντα!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Μάλιστα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Φέρ' τα να τ' άδω!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (κοκκινίζει ως τις α-
ζες των μαλλιών).....

Η ΜΑΜΑ: Να μη φέρης τίποτε! Τέ-
τοιου είδους προσβολή δεν είναι δυνατόν
να την άνεχθώ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πήγαινε Μαρία! (Η ύ-
πηρετρία φεύγει). Επί τέλους άνακαλύ-
ψαμε πού τ' άβρίσκετε... τ' άδικά σας λε-
πτά!...

Η ΚΥΡΙΑ: Μίμη, δέ σου επιτρέπω να
προσβάλλης τη μαμά!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δεν την προσβάλλω κα-
θόλου! Άπλώς θα την άπαλλάξω... από
τον κόπο της οικονομικής διαχειρίσεως
του σπιτιού! Θα την άναλάβω εγώ από
αύριο! Και... δεν υπάρχει λόγος να κά-
νωμε καμμία οικονομία! Θα τ' άγαζώμε
πέρα περίφημα!

Η ΜΑΜΑ (έξαλλη στην κόρη της): Αν
έξακολουθήσης να ζής μ' αυτό το κτήνος,
...εγώ θα πάρω τ' άμνια μου και θα φύ-
γω!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μέσ' στα δόντια του):
Μακάρι!

Η ΜΑΜΑ (άγρια): Τί είπες;
Ο ΚΥΡΙΟΣ (ήρεμα): Τίποτε!...

(ΑΥΛΑΙΑ)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δράματα παιδιών

ΣΤΗ ΖΩΗ

Υπό ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑ-
ΣΙΑΔΗ - ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ο Τί - Κό είν' ένας μικρός Κινέζος,
που δεν έχει περάσει ακόμα τ' άδωδε-
κα χρόνια. Μά η ματιά του κλείνει μέ-
σα της τόση σοβαρότητα, πού όποιος κι'
αν τον δη καταλαβαίνει πως μέσα σ' έ-
κείνην την παιδιαστική ψυχή η γνώσις
της ζωής έχει εισχωρήσει άποφασιστικά
και δαδία.

Ο Τί - Κό χρόνια τώρα άκούει πως
σ' άλλα μέρη της άπέραντης Κίνας βρον-
τάει το κανόνη και το τουφεκίδι, πως
έπ'ανά από τον γαλάζιο, ήσυχο ούρανο
τ' άεροπλάνα περνούν και σκορπίζουν
σαν βροχή τις μπόμπες. Φλόγες ξεπι-
τιώνται όπου πέσουνε. Τ' άβύλινα σπιτά-
κια παίρνουν φωτιά και λαμπαδίζουν
σαν πυροτεχνήματα. Τί φοβερό!

Ο Τί - Κό τ' άξέρει όλα αυτά, γιατί
κι' ό δικός του πατέρας είναι στρατιώ-
της. Λέπει χρόνια τώρα κι' από τότε
το χωράφι τους δίνει λιγώτερο ρύζι. Το
μικρό άδελφάκι του Τί - Κό έχει άδυνα-
τίσει πολύ. Κάθε βράδυ, η μητέρα του
πηγαίνει και στέκεται μπροστά στο ά-
γαλμα του Βούδδα. Και ώρες τόν παρα-
καλεί γονατισμένη να σταματήσει πιά το
φοβερό κακό και να στείλ' πάλι την ει-
ρήνη στην Κίνα. Ο Τί - Κό τ' άλέπει
και τ' άξ' όλα αυτά.

Και κρυφά, την ώρα που δεν τόν βλέ-
πει κανένας, πηγαίνει να κάνη και ό ή-
διος την προσευχή του. Παρακαλεί τό-
τε το Βούδδα, να σταματήσει τ' άδασανα
τ' άδικά τους και τόν κόσμου. Να στεί-
λ' η μπόλικο ρύζι τούτη τη χρονιά, για
να χορταίνουνε κάθε μέρα και να τους
περισέψουνε και λίγα σακκία, να τ' ά-
πουλάσουνε ν' αγοράσουνε ρούχα και πα-
πούτσια. Να στείλ' λίγο χαμόγελο στα
χείλη της μητέρας του Τί - Κό και να
φέρη γρήγορα πίσω τόν πατέρα του.

Και να τους τόν φέρη πίσω γερό. Όχι
μ' ένα πόδι, σαν τόν πατέρα του Λί -
Τσέ-Κά, ούτε μ' ένα χέρι, σαν τόν πατέ-
ρα του Λού - Λί - Για. Πώς θα σκάδ'η
τότε στο χωράφι, πως θα σπέρνη, πως
θα βερίζη; Και πως θα κουβαλά τ' άβα-
ρειά σακκία ως τόν σταθμό του χω-
ριού, για να τ' άφορτώση;...

—Ω! Αν ό Βούδδας μάς αγαπάη, έ-
λεγε μέσα του ό Τί - Κό, θα μάς άκού-
ση. Δέ μπορεί να μάς άφήση έτσι, έρη-
μους και άπροστώτετους...

Και για να τους άκούση ό Βούδδας,
ό μικρός Τί - Κό προσπαθούσε να είναι
πάντα καλό παιδί. Βοηθούσε σ' όλες τις
δουλειές, πρό πάντων στίς δουλειές του
χωραφιού. Είχε τότε την έλπίδα πως θα
ξανόβλεπε ν' άνθίζη το χαμόγελο στα
χείλη της μητέρας του. Μά τ' άχείλη της
έμένανε παράξενα σφιχτοκλεισμένα, λες
και προσπαθούσανε να κρατήσουνε κά-
ποιον άναστεναγμό, μ'ην ξεφύγη και ά-
κουστή.

Έτσι ό Τί - Κό έμαθε πολύ ναρίς πως
η ζωή έχει δάσανα. Μά κάθε φορά πού
ζητούσε να παρηγορήση τη μητέρα του,
έκείνη του άποκρινόταν:

—Είσαι ακόμα παιδί. Έσ' δεν ξέ-
ρεις τί θα π'ή καυμός και πίκρα. Άμ-
ποτε να μη σου δώση ό Βούδδας να
γνωρίσης τ' άδικά μου τ' άδασανα.

Μά ό μικρός Τί - Κό έπινε από έκεί-
νο το πικρό ποτήρι πού έπινε κάθε μέ-
ρα και η μάνα του, έπινε σταγόνα-στα-
γόνα το φαρμάκι, χωρίς κανείς να τ' ά-
παίρνη πιά είδησι. Η μητέρα του, πι-
κραμένη, δεν καταλάβαινε πως τώρα πιά
τ' άμνια του παιδιού δεν είχαν μέσα
τους έκείνο το έρωτηματικό βλέμμα πού
χαρακτηρίζει το βλέμμα τών παιδιών,
της ηλικίας του. Δεν έβλεπε άκόμα πως

δ γυιός της δεν έπαίξε όσο και τ' άλλα
παιδιά, παρά δόξαζε μονάχα το Βούδδα
πού της έχάρισε έναν καλό βοηθό στη
δυστυχία της.

Μά να... Τώρα στην Κίνα έγινε η
μεγάλη πλημμύρα. Το νερό παρέσυρε τις
λιγοστές σοδείες τών κατοίκων. Η οι-
κογένεια του Τί - Κό πεινούσε. Τού κά-
κου ό μικρός Κινέζος πήγε και γονάτι-
σε μπροστά στο άγαλμα του Βούδδα.

Το ρύζι σάνοτανε κάθε μέρα, καθώς και
το κεχρί. Και δέν άπόμεινε παρά μια
φουχτίτσα μονάχα, να τ' άράσουνε την
άλλη μέρα.

Ο Τί - Κό σκεφτότανε τί έπρεπε να
γίνη. Άν έξακολουθούσαν να μένουνε,
το σπίτι τους θα γινόταν ό τάφος όλω-
νών. Τ' άζωντανά τους τ' άχαν όλα
φάει. Στο κοττέτσι δεν είχε μείνει κοτ-
τόπουλο και σαν θα έρχόταν ό καιρός
να άργώσουν, δεν θα είχανε δώδι να τ' ά-
ψήσουν στο άστρο. Ένας σκύλος από-
μεινε, ό φύλακας του σπιτιού, πού ό Τί -
Κό τόν αγαπούσε με την καρδιά του.

Κάθονταν συχνά, πλάι - πλάι και τ' ά-
παιδί έκάρφανε τ' άπαραινόμενα του
μάτια στα μάτια του ζώου. Τότε τ' ά-
σκυλί κουνούσε την ουρά του και μερι-
κές φορές τ' άμια του ύγραίνονταν. Ο
Τί - Κό περνούσε χαϊδευτικά τ' άδυνα-
τισμένο του χεράκι μέσα από την προ-
βιά του σκύλου, πού έγλειψε μ' εύγνω-
μοσύνη το χέρι του παιδιού. Σ' έκείνο
το γλεψίμο, σ' έκείνο το κούνημα της
ουράς ό Τί - Κό έβρισκε τη μόνη συμ-
πόνοια, τη μόνη παρηγοριά πού μπορού-
σε να τ' άδώση ζωντανό πλάσμα.

Και τώρα ό Τί - Κό σκέφτηκε τ' ά-
σκυλί του. Μονάχα αυτό θα μπορούσε
να σώση τη ζωή της μητέρας του και
του άδελφού του. Για λίγες έστω μέρες.

Όσο να πηγαίνανε στο γειτονικό χω-
ριό, όπου υπήρχε μεγαλύτερη έλπίδα να
βρουνε ρύζι. Έκει ό Τί - Κό θα γινό-
τανε κούλης. Θα έσερνε τ' άχειραμάξι ή
θα έκανε βελήματα... Μά όλα κι' όλα!
Αυτός δεν θα έβαζε στο στόμα μήτε
μπουκιά από τ' άκρέας του μοναδικού
και πολυαγαπημένου του φίλου.

...Μέ δάκρυα στα μάτια, αυτός ό μι-
κρός Κινέζος έδωσε μια γερή τσεκου-
ριά στο άσβερό του πολυαγαπημένου
του ζώου. Αυτό ξεψύχησε μ' ένα θλιμέ-
νο, θρηνητικό, διαπεραστικό γαύγισμα,
πού σκότωση δση χαρά άπόμεινε μέσα σ'
έκείνη τη μεγάλη καρδιά τών δώδεκα
χρόνων: Ύστερα, τ' άπαιδί, με άφωνα
πόνο, έγδαρε την προβιά του σκυλιού

και την φύλαξε.
Πήγε και στάθηκε μπροστά στη μάνα
του με τ' άδαρμένο σκυλί στο χέρι. Μό-
λις έκείνη είδε τ' άκρέας, μέσα στα μά-
τια της φάνηκε μια μικρή φλογίτσα κι'
έσφιξε δυνατότερα τ' ά μικρό παιδί στην
άγκαλιά της.

—Σήκω, της είπε σοβαρά ό μικρός.
Σήκω να πηγαίνωμε.

Η μητέρα υπήκουσε σαν μαγνητισμέ-
νη. Μέσα σ' έκείνη την ήρεμη, άποφασί-
στική φωνή, διέκρινε τόν οδηγό άνδρα,
τ' ά σωτήρα!

—Πάμε, άπήντησε ξερά.
Και ξεκίνησαν μαζί με δ'ήμα άργό. Η
μάνα με τ' ά μικρό στην άγκαλιά και ό
Τί - Κό με τ' άδαρμένο σκυλί στο χέρι.

—Πού θα πάμε; ρώτησε στο δρόμο η
μητέρα.

—Στη ζωή, είπε τ' άπαιδί και άνοιξε
τ' ά δ'ήμα.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ—
ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΛΑΪΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Τ' άπαραινόμενα

Ένα ώραιότατο παιχνιδάκι συνήθιζαν
τ' ά παλαιότερα χρόνια στη Μάνη. Τ' ά
χειμώνα καθόντανε γύρω στη φωτιά και...
μοιραζόντανε πόλεις και χωριά. Ό ένας
έπαιρνε τη Θεσσαλονίκη, ό άλλος την
Πόλη και την Άγιά Σοφιά, ό τρίτος την
Άθήνα και ούτω καθεξής. Ύστερα
άρχιζαν να λένε αινίγματα. Έλεγε ό έ-
νας τ' άινίγμα κι' έκείνος πού θα τ' ά-
λυγε πρώτος τ' άπαιρνε την πόλη τη
δική του. Στο τέλος, έκείνος πού θα
κατάφερνε να λύση όλα τ' άινίγματα
και να πάρη όλες τις πόλεις τών άλ-
λων, έθεωρείτο ό νικητής του παιχνιδιού
και έπαιρνε τ' ά δώρο πού είχαν όρίσει.

Τ' ά παιχνίδι αυτό ήταν γνωστό και στη
Μεσσηνία και τ' ά λέγανε «ξεπουλητό», έ-
πειδή τάχα ξεπουλούσαν τις πόλεις πού
είχαν μοιραστή...

Ι. ΚΑΖ.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ξαπλωμένη η μητέρα σ' ένα πολυθρό-
να διαβάζει κάποιο μυθιστόρημα. Άπε-
ναντι, η μικρή της κόρη, γράφει θέματα.

—Βοήθησε με μαμά, να τελειώσω τ' ά-
γγλικό μου θέμα.

—Περίμενε, παιδί μου, νάρθη ή γκου-
βερνάντα σου, εγώ δεν έμαθα άγγλικά.

—Αχ, μαμά, τί καλούς γονείς πού
θα είχατε!

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ Ε-
ΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ
— ΚΛΕΦΤΩΝ —

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥ-
ΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ζοντας ο Μπουκουβάλας. Μά ήθελα να σε
ρωτήσω... μήπως έμαθες... μήπως είδες καν-
ένα εκείνες τις δυο 'Αφρικανές που τις
έλευθερώσαμε προχθές το βράδυ;...

Τόν κτύπησε μία στιγμή με τὰ ζωγρά
του μαύρα μάτια παραξενεμένο τὸ παιδί.
"Επειτα ἀποκρίθηκε.

—Δὲν ἄκουσα τίποτα γι' αὐτές, καπε-
τάνιε. Μὰ ἂν προστάξης, θὰ ρωτήσω νὰ
μῶθω.

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη, τὸν διέκοψε γρήγορα
ὁ ἀρχηγός. "Εἶσι ρώτησα, ἀλλοίως τί μὲ
νοιάζει ἐμένα γιὰ δαύτες;
"Εφθασαν στὰ πρῶτα σπιτὰ τῶν χω-
ριῶν. Σὰν πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι
τοῦ Ζαχαριᾶ, ρώτησε ὁ Κώστας.

—Θὰ πᾶς νὰ ἰδῇς τὸν Θάνο, καπετάνιε;
"Εἰσάγαγε ὁ Μπουκουβάλας μίαν στιγμὴ.
Βέβαια, θάπρεπε νὰ ἰδῇ τὸν Κατρά. Μὰ
τὸν στενοχωροῦσε αὐτὴ ἡ ἐπισκεψίς... "Ε-
κείνη ἡ ματιά τοῦ πληγωμένου παλληκα-
ριοῦ... οἱ ἐτοιμὲς πάντα ἀπαντήσεις τῆς
Μαντῶς. Μὰ ἡ ματιά τοῦ παιδιοῦ τοῦλεγε
πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ σωστό, νὰ πᾶ.

"Εἰσάγαγε λοιπὸν μὲ τὸ γοργό του δῆμα
τὸ κατῶφλι. Μέσα στὸ εὐρύχωρο δωμάτιο
ἦταν μαζεμένους κόσμος ἀρκετός. Στὴ μέση
ὁ Θάνος ἐξαπλωμένος, μὲ τὸ πόδι δεμένο, δι-
πλά του ὁ γέρο-Ζαχαριᾶς, χοντρός, καλό-
καρδός, φωνακλᾶς ὅπως πάντα, καί, πετα-
χτὴ, γεμίζοντας ὅλο τὸ σπιτὶ μὲ τὴν τσαχι-
πινιά τῆς καί τις τσουχτερές ἀπαντήσεις
τῆς ἡ Μαντῶς.

Ὅταν ἐφάνηκε ὁ Μπουκουβάλας, ὅλοι ἐ-
σάπασαν. "Ο Ζαχαριᾶς σηκώθηκε καὶ τὸν
καλωσόρισε μὲ φανερὴ χαρά.

—Καλῶς τὸν καπετάνιο μου! Κάνανε
μαύρα μάτια νὰ σὲ ἰδοῦμε!...

"Η Μαντῶ τὸν ἐκτύπησε ἀμύλητη στὰ μά-
τια. "Ενα ἀπαλὸ ρόδινο χρώμα, ἔδωσε μὲ
ἀσυνήθιστη γλύκα στὴν ἐξυπνὴ φυσιογνω-
μία τῆς.

—Δὲν ἦλθα γιὰ νὰ καθίσω, εἶπε ἁμέ-
σως ὁ Μπουκουβάλας. "Αλλὴ φορὰ θάρῃς
γιὰ δεγγέρα μὲ τὴ μητέρα μου. "Απόψε πέ-
ρασα μόνον νὰ ἰδῶ πὼς παῖο ὁ Θάνος...
—Δὲν εἶνε δὲ καὶ τοῦ θανάτου, ἀποκρί-
θηκε ὁ Ζαχαριᾶς δυνατὰ καὶ γέλασε εὐχα-
ριστήμενος.

—Σ' εὐχαριστῶ πὺ νοιάστηκες γιὰ μέ-
να, εἶπε ὁ Κατράς, στήλνωντας τὸ βλέμμα
τοῦ στὸν Λάμπρο σοδάρ.

Δὲν μπόρεσε νὰ ξεδιαλύνῃ ὁ Μπουκου-
βάλας ἂν ἀληθινὰ ἦταν εὐχαριστήμενος γιὰ
τὴν ἐπισκεψί τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ὁ Θάνος, ἢ
ἂν τοῦ τῶλεγε εἰρωνικά. Μπορεῖ νὰ ἦταν
κι' ἐξῶ φρενῶν. Γιατί ὅχι, δὲ γελιόταν, ὁ
Θάνος ἀγαποῦσε τὴν Μαντῶ καὶ ζήλευε...
Ζήλευε ὅλο τὸν κόσμο. Δὲν ἦταν δυνατόν
νὰ μὴ ζήλει τὸν ὁμορφὸ καὶ νεαρό καπε-
τάνιο...

"Η Μαντῶ ἦρθε κοντὰ στὸν πληγωμένο,
τοῦ συγύρισε μὲ οἰκειότητα τὰ μαξιλάρια
καί εἶπε ρίχνοντας μίαν ἀπὸ τις γρήγορες
ματιές τῆς στὸν Λάμπρο:

—Γιὰ λίγες μέρες, ἐγὼ θάχω στὶς δια-
ταγές μου τὸν Κατρά κι' ὅχι ἐσύ, καπετάν-
ιε.

—Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε πολὺ στενοχωρη-
μένος γι' αὐτὸ, ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Μπου-
κουβάλας.

—Χμ..., ἔκανε ὁ Δῆμος, τὸ πρωτοπαλ-
λῆκαρο. Φοβάμαι μήπως ἀργήσῃ νὰ νιά-
νῶνται.

"Η γαλῶνὴ ματιὰ τοῦ Λάμπρου κάρφωθη-
κε γιὰ μίαν στιγμὴ στὸ Θάνο. Ναι, τὴν ἀ-
γαποῦσε τὴ Μαντῶ, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία.
Αλλοίως δὲ θάναθον τὰ μάγουλά του ἔτσι,
δὲ θὰ κτύπαζε γύρω στενοχωρημένους, δὲ θὰ
θέλε νὰ διώξῃ ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο πὺ
εἶχε μαζευτῇ. Κι' ἂν τὴν ἀγαποῦσε; Ταί-
ριασμένο ζευγάρι θὰ ἦταν.

Κι' ἡ κοπέλλα κατὶ θανοῖωθε γι' αὐτόν,
γιὰ νὰ δέχεται τὰ δῶρα του καὶ γιὰ νὰ
τὸν πάρῃ σπιτὶ τῆς νὰ τὸν νοσηλεύσῃ. Τί
τὸν πείραζε αὐτόν, ἂν ὑπῆρχε πραγματικὰ
ἕνα τέτοιο αἰσθημα; "Ισα-ἴσα, ἔπρεπε νὰ
χαίρεται πὺ ἕνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια του
εἶχε τόσο καλὴ τύχη...

Νικώντας κάποιαν ἐσωτερικὴ ἀντίστασι,
ἐφώνασε ὁ Λάμπρος.

—Θάνο, κύττα νὰ γιάνης ὁλότελα πρὶν
τὸ κουνήσης. Καθὼς φαίνονται τὰ πράγμα-
τα, γιὰ κάμποσες μέρες θάχωμε ἡσυχία...

"Η ματιά τοῦ Κατρά μαλακώσε στὰ λό-
για αὐτὰ τοῦ ἀρχηγοῦ.

—Καὶ θάρχεται νὰ τὸν βλέπῃς; ρώτησε
γρήγορα ἡ Μαντῶ.

Δίχως νὰ τὸν κутτάξῃ, ἔνοιωσε ὁ Μπου-
κουβάλας τὸ σκοτεινιάσμα στὴ ματιά τοῦ
Θάνου. "Η φυσιογνωμία του ἐγίνε αὐστηρή.

—Ὅχι, ἀποκρίθηκε στεγνὰ. Δὲν εἶνε δὲ
καὶ τοῦ θανάτου, καθὼς λέει κι' ὁ πατέρας
σου, Μαντῶ.

"Ο κοπέλλα κοκκίνισε, ὥστόσο ἐπέμεινε.

—"Εδῶλε τὸ πόδι του γιὰ καλὰ. Εἶδε
κι' ἔπαθε ἡ γυναίκα νὰ τοῦ τὸ βάλῃ στὴ
θέσι του.

—Πὼς τὰ μεγαλώνετε ἐσεῖς οἱ γυναῖκες
τὰ πράγματα! τὴν διέκοψε μὲ φανερὴ ἀνυ-
πομονησία ὁ Θάνος. Καὶ γυρνώντας στὸν
Μπουκουβάλα ἐπρόσθεσε σοδάρὰ καὶ γρή-
γορα.

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ξαναρθῇς γιὰ μέ-
να, Λάμπρο, τὸ βλέπεις πὼς εἶνε ἀστέιο...
ἐκτός πᾶς ἂν βέλῃς νάρχεται νὰ βλέπῃς...
τὸ Ζαχαριᾶ...

"Ο Μπουκουβάλας ἔνοιωθε ἕναν παρᾶξε-
νο ἐκνευρισμό. Τὸ ὕφος τοῦ Θάνου τὸν ἐ-
πείραζε. Γιατὶ ἐνῶ ἦταν παρακλητικό, ἦ-
ταν μαζὶ καὶ κάπως αὐθάδικο. Καί τῆς
Μαντῶς τὸ φέρισμα δὲν τοῦ ἄρεσε, ἂν καὶ
τὸν κολάκευε ἡ ἰδέα πὼς σὰν νὰ προσπα-
θοῦσε νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχή τοῦ τὸ πλὺ-
σια καὶ θαρραλέα κοπέλλα. "Ετοιμαζόταν
ν' ἀπαντήσῃ κάπως ἀπότομα. Μὰ ὁ Δῆμος
ἐπρόλαβε κι' ἐφώνασε καλόκαρδος:

—Λοιπὸν, ἐγὼ λέω νὰ τὸ χαλάσωμε τῶ-
ρα. Νύχτωσε πιά γιὰ καλὰ, ἄς τᾶμε στὰ
σπιτὰ μας.

"Ο Θάνος ἀναστένανε σὰ μὲ ἀνακούφισι
στὰ λόγια αὐτὰ. Τὸ παρατήρησε ὁ Μπου-
κουβάλας καὶ νοιώθοντας πὼς κάποια ἀγα-
νὴ ἐδράναι τὴν ψυχὴ τοῦ παλληκαριοῦ,
τὸν ἐξύγωσε καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ καὶ σοδάρ.

—Λοιπὸν, Θάνο, καληνύχτα! "Αν δὲ μᾶς
κάνῃ καμμιά φασαρία ὁ Σελῆμ, δὲ θὰ σὲ
ξαναἰδῶ ὥσπου νὰ γιάνης...

"Εφυγε μαζὶ μὲ τὸ γέρο Δῆμο, καληνυ-
χιζοντας διαστικὰ τὴ Μαντῶ, πὺ τὸν κὺτ-
ταξε ἐρευνητικὰ στὰ μάτια, καὶ τὸ Ζαχα-
ριᾶ πὺ εἶχε ὁρεγί γιὰ κουβεντολῶ.

—Καλὰ ἔκανες κι' ἔφυγες, τοῦ εἶπε τὸ
πρωτοπαλληκαρο, μὲ τὴν βρέθηκαν στὸ δρό-
μο.

"Ενοιωσε ὁ Μπουκουβάλας πὼς τὰ λόγια
τοῦ γέροντα εἶχαν πῶς θάβει σημάσια καὶ
κοκκίνισε.

—Βέβαια, θάφευγα, τί δουλειὰ εἶχα νὰ
μείνω; ἀποκρίθηκε γρήγορα.

—Παῖδι μου, εἶπε ὁ Δῆμος μαλακά, θὰ
μὲ συμπαθήσης νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια. Εἴ-
σαι νέος κι' ἡ Μαντῶ εἶνε ὁμορφὴ. Μὰ ὁ
Θάνος εἶνε πρελόος μαζὶ τῆς... Τρελλός.

Μὲ τὸ χαρακτῆρα πὺ ἔχει, εἶνε ἄξιος νὰ
κάνῃ ὅτι δῆποτε γιὰ νὰ μὴν τὴν χάσῃ.

—Καὶ γιατί μοῦ τὰ λες ἐμένα αὐτὰ,
Δῆμο; ρώτησε δὺσθυμα ὁ Μπουκουβάλας.

"Εἰσάγαγε μίαν στιγμὴ ὁ γέρος κι' ἐπειτα
ἀποκρίθηκε:

—Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, μὰ δὲν μ' ἔ-
ρεσε πὼς σὲ κὺτταξε ὅλη τὴν ὥρα ἡ Μαν-
τῶ. "Ετσι εἶνε οἱ γυναῖκες, ὅλο καὶ τὸ κα-
λύτερο κὺττᾶνε. Αὐτὴ λογιέται ἡ πρώτη
νύφη τοῦ τόπου, ἐσὺ ὁ πρῶτος γαμπρός.

"Εγέλασε ὁ Λάμπρος...

—Δῆμο, ἐφώνασε εὐθύμα. Νά, πὺ ἐπεί-
σε ἐξῶ αὐτὴ τὴ φορὰ. Καὶ γιὰ νὰ σὲ ἀ-
ποδείξῃ, θὰ σοῦ πῶ κάτι, ἐνα μυστικὸ ἐ-
να μεγάλο μυστικὸ. "Αρραβωνιάστηκα!

"Ο γέρο-Κλεφτὴς σταμάτησε στὴ μέση
τοῦ δρόμου. "Εκτύπησε τὸν καπετάνιο μὲ
δουβὺ ἐκπληξῆ.

—Τί, σοῦ φαίνεται παρᾶξενο; ρώτησε
γελώντας ὁ νέος.

—Ὅχι, ἀποκρίθηκε τὸ πρωτοπαλληκα-
ρο. Μὰ ἔτσι ξαφνικά...

—"Αρραβωνιάστηκα μὲ τὴν "Αρετῇ.

—Δόξα στὸ Μεγαλόδυναμο, ψιθύρισε ὁ
Δῆμος, μὲ συγκίνησι. Παῖδι μου, δταν μοῦ
τὸ εἶπες, τόση ὥρα, ἄλλο τίποτε δὲ συλλο-
γίζομαι παρὰ μὴπως ἡ νεότη σου σὲ πα-
ρέσυρε...

Τὸν διέκοψε γελώντας ὁ Μπουκουβάλας:

—"Η νεότη μου, ἡ νεότη μου, ὅλο αὐτὸ
μοῦ κοπανεῖ κι' ἡ μάνα μου. Εἶνε πιά καμ
μιά λάμια ἡ νεότη μου καὶ τὴ φοβόσαστε
τόσο;

—Ὅχι, τώρα πιά δὲ τὴ φοβάμαι, ἀπο-
κρίθηκε ὁ γέρος μὲ χαρὰ. Λάμπρο μου, νὰ
ζήσετε σὰν τὰ ψηλὰ βουνά. "Η εὐχὴ τοῦ
πατέρα σου νὰ σὲ φυλάξῃ πάντα καὶ νὰ σοῦ
δείχνῃ τὸν ἴσιο δρόμο. Καλύτερη κοπέλλα
ἀπὸ τὴν "Αρετῇ δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο.

Μὰ πῆς μου, τὴν ἀγαπᾶς; Θέλω νὰ μοῦ μι-
λήσης, ὅπως θὰ μιλοῦσε στὸν πατέρα σου.

—Τὴν ἀγαπῶ, ἀποκρίθηκε γρήγορα ὁ
Μπουκουβάλας. "Επειτα ἐπρόσθεσε πῶς δι-
στακτικὰ.

—"Εχεις δίκιο, Δῆμο, εἶμαι πολὺ νέος,
γιατὶ τώρα πὺ μὲ ρωτᾷς ἔτσι, νοιώθω πὼς
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀν αὐτὸ πὺ νοιώθω γιὰ
τὴν ἀρραβωνιάστικιά μου εἶνε ἀνάπη ἀλη-
θινή.

—Μὴ ξαναπῇς τέτοια κουβέντα, τὸν διέ-
κοψε ζωηρὰ ὁ γέρος. "Απὸ σήμερα, ἀπὸ
τὴ στιγμὴ πὺ ἀρραβωνιάστηκες, ἄλλη γυναι-
κα δὲν ὑπάρχει πιά γιὰ σένα... Κι' ἄκου
μὲ πὺ σοῦ λέω, στοῦ Ζαχαριᾶ νὰ μὴ ξα-
ναπατήσης ἐκτός πᾶς ἀν παρῶσασι καμ-
μιά ἀνάγκη.

"Εσφίξε τὸ χέρι τοῦ καπετάνιου μὲ συγ-
κίνησι ὁ νέοντας κι' ἔφυγε μὲ τὰ μεγάλα
ποὺ λεβέντικα δῆματα. Κι' ὁ Μπουκουβάλας
μῆκε στὸ σπιτὶ τοῦ πῶς χαρούμενος τώρα,
μετὰ τὴν κουβέντα αὐτὴ μὲ τὸ τιστό του
πρωτοπαλληκαρο, λὲς καὶ λέγοντας τὸ μυ-
στικὸ του, εἶχε ἐξαλαφρώσει... Ναι, τὸ μυ-
στικὸ εἶνε πάντα ἕνα βάρος... "Επειτα, τῶ-
ρα πὺ τὸ ξέρει καὶ κάποιος ξένος, ὁ ἀρ-
ραβωνιάς του γίνονται πῶς ἐπίσημος, πῶς ἁ-
μετάκλητος...

ΛΙΓΕΣ ΓΛΥΚΕΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Μὲ χαρούμενο χαμόγελο τὸν ὑποδέχθηκε
ἡ "Αρετῇ.

—"Η μητέρα σου πλάγιασε, γιατί ἦταν
κουρασμένη, τοῦ εἶπε κοκκινίζοντας ὅπως
πάντα ἡ μικρὴ. Καὶ μοῦ εἶπε ἐμένα νὰ σὲ
περιμένω.

"Ετοξεῖ ὁ Λάμπρος κοντὰ τῆς καὶ τὴ ρώ-
τησε χαμογελώντας:

—Αν δὲ σοῦλεγε ἡ μητέρα μου νὰ μὲ
περιμένῃς, τί θάκανες ἐσύ;

Τὸν ἐκτύπησε ἡ κοπέλλα γλυκὰ καὶ τὰ
λακκάκια γύρω ἀπὸ τὰ ρόδινα χεῖλη τῆς
βαθούλωσαν.

—Πάλι θὰ σὲ περιμένα, ἀποκρίθηκε σι-
γὰ.

Τὴν ἔσφριξε παρᾶφορα τὸ παλληκάρι στὴν
ἀγκαλιά του.

—Σ' ἀγαπῶ, "Αρετῇ, ψιθύρισε.

Καὶ καθὼς ἔνοιωσε τὸ ἀφᾶτο κορμὶ τῆς
κοπελλίτσας τρεμάμενο στὴν ἀγκαλιά του,
κατάλαβε μίαν γλυκεῖα εὐτυχία νὰ τὸν πλημ-
μυρίξῃ. Ναι, δὲ γίνεται νὰ μὴν εἶνε αὐτὴ
ἡ ἀγάπη... Τί εἶνε τῆς Μαντῶς ἡ ἐξυπνάδα
κι' ἡ ἀσφὴ καλλονὴ μπροστὰ στὴν παρθε-
νικὴ αὐτὴ γλύκα καὶ δροσιὰ; "Ενα χαμό-
γελο τῆς "Αρετῆς ἀξίζει χίλιες τσαχπίνικες
ματιές τῆς κόρης τοῦ Ζαχαριᾶ. "Ὅχι, δὲ δι-
στέκε, δὲ γελᾷσθηκε. "Η μάνα τοῦ εἶχε δι-
κιο, ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασιν. Ναι,
ἦταν εὐτυχισμένος.

Ρουφώντας τὰ τρεμάμενα χεῖλη τῆς μι-
κρῆς, ψιθύριζε λόγια γεμάτα λατρεία.

—Πῆς μοῦ κι' ἐσὺ πὼς μ' ἀγαπᾶς. Θέ-
λω νὰ τ' ἀκούσω. "Ὅχι, μὴ ντρέπεται...
γλυκεῖά μου...

—Σ' ἀγαπῶ, ψιθύρισε ἡ κοπελλίτσα κρύ-
βοντας τὸ πρόσωπό τῆς κόκκινον σὰν παπα-
ρῶνα στὸ φαρδὺ στήθος τοῦ παλληκαριοῦ.

"Ακούμπησε ὁ Μπουκουβάλας τὰ χεῖλη
τοῦ στὰ σγουρὰ καστανόχρυσα μαλλιά τῆς
καὶ ψιθύρισε μὲ συγκίνησι:

—"Αρετῇ, σ' ὀρκίζομαι, θὰ σὲ κάνω εὐ-
τυχισμένη.

"Εκάνε νὰ τὴν φιλήσῃ πάλι στὸ στόμα.
Μὰ μίαν παρᾶξεν φωνὴ τοῦς ἀνάγκασε καὶ
τοὺς δυὸ νὰ σταματήσουν ἀνατριχιάζοντας.

—"Ακουσε; Μία κουκουβάγια, εἶπε γλω-
μὴ ἡ κοπέλλα. Εἶνε ἐδῶ, ἐπάνω ἀπὸ τὸ σπι-
τι, καὶ αὐτὴ ἀποκρίθηκε στὸν ὄρκο σου,
Λάμπρο!...

"Ηταν ντροπῇ, κι' ὁμῶς δὲν τοῦ ἄρεσε
πὺ ἄκουσε αὐτὴ τὴ θλιθερὴ φωνὴ τῆς ὥρα
πὺ ὀρκιζόταν αἰώνια ἀγάπῃ στὴν ἀρραβω-
νιάστικιά του. "Ὅστόσο ἐγέλασε καὶ εἶπε
δυνατὰ.

—Μὴν εἶσαι κουτὴ. Κάπου καὶ κάποτε
πρέπει νὰ φωνάξουν κι' οἱ κακομοῖρες οἱ
κουκουβάγιες. Τί σχέσι ἔχουν μ' ἐμὰς καί
μὲ τὴν ἀγάπῃ μας; "Ενοῖα σου, "Αρετῇ,
ποτὲ τίποτα δὲ θὰ μὴ ἀνέμεσά μας, ἐκ-
τός ἀπὸ τὸ θάνατο...

—Μὴ μελετᾷς τὸ θάνατο αὐτὴ τὴ στι-
γμὴ, φώναξε τρομαγμένη πάλι ἡ μικρὴ.

—"Ελα, ἔλα, ἔκαμε σὰν μεγάλος ὁ
Λάμπρος. Μὴ φοβάσαι, ὁ μπάμπας Χά-
ρος δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς κουμπάρους πὺ
περιμένουν πρόσκλησι γιὰ νάρθουν.

Εἶχε φωνάξῃ στὴν ἀγκαλιά τοῦ τρε-
μμένη ἡ κοπελλίτσα. "Ενοιωσε τὸ αἷμα
τοῦ νὰ κυλᾷ φλογισμένο ὁ Μπουκουβά-
λας. Μὰ ἡ μητέρα τοῦ κοιμόταν δίπλα —
ἢ μᾶλλον σίγουρα δὲν κοιμόταν. Κι' ἐπει-
τα, ποτὲ δὲ θὰ συγχωροῦσε στὸν ἑαυτὸ
τοῦ ἂν ἔλεγε ἔστω καὶ μίαν λέξι πὺ θά-
κανε νὰ χάσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη πὺ τοῦ
δινε ἡ ἀρραβωνιάστικιά του. "Ὅχι, ἡ "Α-

ρετῇ ἦταν ἕνα ἀγνὸ λουλουδάκι καὶ τὰ
φιλιὰ πὺ τῆς ἔδινε ἀκόμη ἦταν ἀμαρτία.

—Γλυκὸ μου κοριτσάκι, εἶπε ὁ Λάμ-
πος χαϊδεύοντας τὴν ἀπαλὰ στὸ λευκὸ
μαλακὸ χεράκι, ἐτοιμάσου γρήγορα, ὅσο
μπορεῖς πῶς γρήγορα, γιατί μόλις περά-
σῃ ἡ Σαρακοστή, τὰ Χριστούγεννα, σὲ
θέλω νυφούλα.

Φωτίστηκε τὸ προσωπάκι τῆς κοπελλί-
τσας κι' ἡ χαρὰ ἀστράψε στα δελουδέ-
νια τῆς ματία. "Επειτα, μὲ τὴν τραγου-
διστὴ φωνὴ τῆς εἶπε γρήγορα:

—Μὰ τώρα θὰ πηγαῖναι. Νύχτωσε πιά.
Πέρασε πολλὴ ὥρα.

Φιλήθηκαν ἀνάλαφρα κι' ἔφυγε πετα-
χτὴ ἡ μικρὴ. Μαζὶ τῆς ἔφυγε σὰν μίαν
ἀχτίδα φεγγαριοῦ καὶ τὸ μεγάλο δωμά-
τιο φάνηκε πῶς σκοτεινὸ στὸ παλληκάρι.

ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ἡσυχᾶ σὰν
ἄλλοτε ὁ Μπουκουβάλας. Τώρα πιά δὲν
ἀμφέβαλε πὼς ἡ χαρὰ τὸν ἐτάραζε τό-
σο. Ναι, τὴν ἀγαποῦσε τὴν "Αρετῇ, τὴν
ποδοῦσε. "Επὶ τέλους εἶχε καταλάβει τὴν
αἰτία τῆς μελαγχολίας του. Ναι, ἡ ἀγά-
πῃ τὸν εἶχε κάνει σκεπτικὸ. Κι' ὁ πόθος.
Δὲ θὰ ἡσυχάζε ἂν δὲ γίνονταν γυναίκα τοῦ
ἡ κοπέλλα. "Αν δὲν χαιρόταν τὸ δροσερὸ
κορμὶ τῆς, ἂν δὲν ἔμπαινε στὸ σπιτὶ τοῦ
γιὰ πάντα τὸ φωτερό τῆς τὸ χαμόγελο.

"Ὅλα τὰ ἄλλα ἦταν φαντασίαι. "Ὅχι, ἡ
Μαντῶ δὲν ἐπαιξε ρόλο στὴ ζωὴ του. Κι'
ἂν ἀγαπιώταν μὲ τὸ Θάνο, μὲ γειὰ τοὺς
μὲ χαρὰ τοὺς. Μακάρι νὰ τὸν καλοῦσαν
καὶ κουμπάρο, μὲ χαρὰ θὰ τοὺς ἄλλαξε
τὰ στέφανα.

Στριφογύριζε στὸ κρεβάτι του, κι' ὁ-
σο ἔλεγε νὰ κοιμηθῇ, τόσο δὲν τοῦ κολ-
λοῦσε ὕπνος.

"Αεφια τὸ σπιτὶ τραντάχθηκε ἀπὸ ἕ-
να δυνατό χτύπημα στὴν δὲξωπορτα.

"Ο Μπουκουβάλας πετάχτηκε κι' ἡ φω-
νὴ τῆς μητέρας τοῦ ἀκούστηκε ἀνήσυχη
ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιο.

—Τί νὰ εἶνε τέτοια ὥρα;

—Ν' ἀνοίξῃ; ρώτησε ἀπὸ κάτω ἕνα:

ὕπηρετς.

—"Ανοῖξε, ἀποκρίθηκε ὁ Μπουκουβά-
λας καὶ κατέβηκε κι' αὐτός.

"Ενας ἄντρας ἐφάνηκε στὸ κατῶφλι.
Μέτριο ἀνθρώπου, λεπτός, πολὺ μελαχροί-
νός. "Αμέσως θυμῆθηκε ὁ Λάμπρος πὼς
κάποτε τὸν εἶχε ξαναἰδῇ.

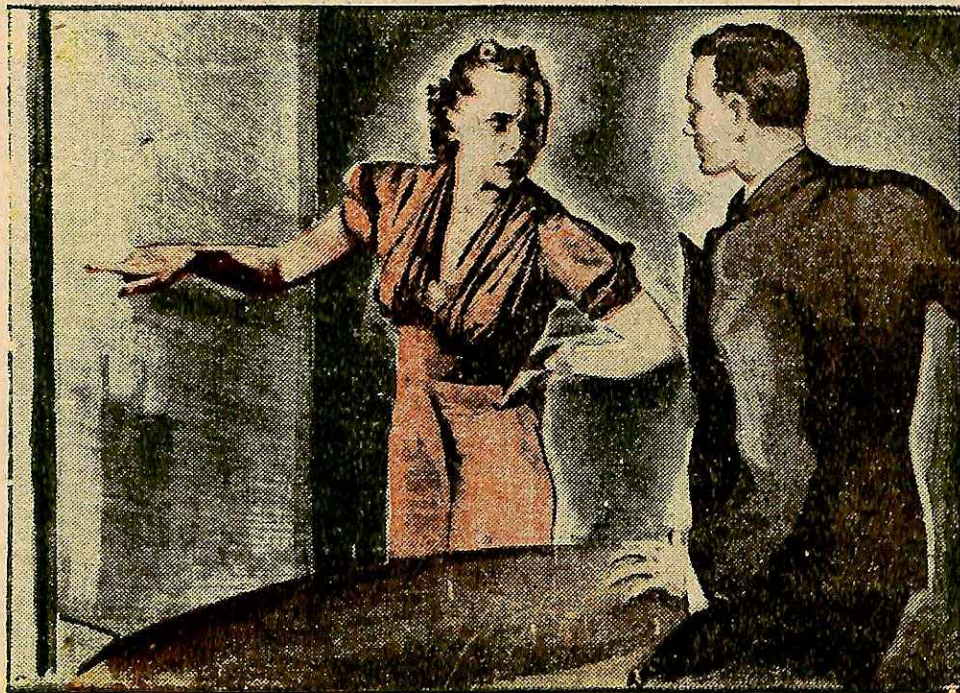
—Τί θέλεις; ρώτησε. Κάπου σ' ἔχω
ξεναῖδῃ. Δὲν εἶσαι ὁ Τουρκαναγνώστης
ἀπὸ τὸ Μῶλο;

—Καλὰ θυμάσαι, ἀποκρίθηκε ὁ ξένος.

—Πέρασε, εἶπε ὁ Μπουκουβάλας εὐγε-
νικά καὶ πῆς μοῦ τί σὲ φέρνει τέτοια ὥ-
ρα καὶ λαχανιασμένον ἐδῶ.

—Σηκώθηκε, ἐξυπνήσε! φώναξε ὁ Τουρ-
καναγνώστης. "Ο Σελῆμ ὅπου καὶ νᾶναι
θὰ πλάκωσῃ.

—Τί μοῦ λές

Ο παράξενος κλέφτης

Μοντέρνα Ιστοριούλα της συνεργατίδός μας

ΝΤΟΡΑ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

—Μά τί κάνεις έσύ αύτού ; φώναξε τρομαγμένη η ντόννα Μαρία μπαίνοντας στην κρεββατοκάμαρά της. Από πού μπήκες ;
—Μπήκα από τὸ παράθυρο, ἀπήντησε ὁ μαυροφορέμενος νέος.
—Η νέα γυναίκα τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια.
—Καί γιατί μπήκες ἀπὸ τὸ παράθυρο ;
—Δὲν ὄρῃκα ἄλλον τρόπο γιὰ νὰ μῶ ἐδῶ μέσα.
—Ὁρᾶ!... Καί ποῖος εἶσαι ;
—Τζῶν Γκρόγκ.
—Τ' ὄνομά σου δὲν μοῦ λέει τίποτα. Πῶς καί γιατί δρέθηκες σπῆτι μου ;
—Περνοῦσα ἀπὸ δῶ καί...
—Τέλος πάντων, ἡ ἀναίδεια σου δὲν ἔχει ὄρια. Τί ἐπάγγελμα κάνεις ;
—Ἀσχολοῦμαι μὲ μεταφορές.
—Τί σημαίνει αὐτό ;
—Μεταφέρω ἀντικείμενα ἀπὸ ἕνα σπῆτι σ' ἄλλο... συνήθως ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἱδιοκτητῶν.
—Ὅποτε εἶσαι κλέφτης ;
—Βλέπω ὅτι σὰς ἀρέσει ἡ ἀκριβολογία.
—Καί, φυσικά, ἤλθες σπῆτι μου γιὰ νὰ μὲ κλέψης.
—Θαυμάζω τὴν διορατικότητά σας.
—Μὰ εἶνε φρικτό, φοβερό!, ἐφώνασε ἡ ντόννα Μαρία. Θὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία.
—Μὴν ἐνοχλήσθε. Τὸ τηλέφωνο δὲν λειτουργεῖ.
—Εἰσύ, δέβαια, τὸ ἔκοψες.
—Ὁφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω...
—Εἶσαι ἕνα τέρας! Κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ λαμόναχ μαζὶ σου.
—Ἡ ντόννα Μαρία ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ νέος ἔτρεξε κοντὰ της :
—Λυποῦμαι πολύ, κυρία, εἶπε. Σὰς ἐξορκίζω νὰ μὲ πιστέψετε. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σὰς κάμω κανένα κακό.
—Ὁ ! εἶνε ἀπίστευτο ! Ποῦ νᾶνε ὁ ἀνδρας μου...
—Στὴ Ρῶμη, κυρία!
—Κι' ὁ Γαστὼν, ὁ ἀδελφός μου...

—Στὸ νοσοκομεῖο, κυρία. Ἡ γυναίκα του περιμένει γέννα.
—Μὰ ἐσύ, εἶπε ἡ ντόννα Μαρία παγωμένη ἀπὸ τὴν τρομάρα, πῶς τὰ ξέρεις αὐτά ;
—Εἶνε τὸ ἐπάγγελμά μου, κυρία.
—Μὰ γιὰ στάσου! Σὰν νὰ σ' ἔχω δὴ κι' ἄλλες φορές. Δὲν εἶσαι ὁ ἐργάτης τοῦ ἀεριοφωτός ;
—Μάλιστα!
—Καὶ δὲν εἶσαι ὁ ζητιάνος πού ἤρθες τίς προάλλες ;
—Μάλιστα.
—Κι' ὁ σωφέρ, ὁ χθεσινὸς σωφέρ ;
—Εἰγὼ εἶμαι. Σὰς πῆγα στὸ καφε-νεῖο Βέρντι. Εἴχατε ραντεβού στὶς 5, μὰ ὁ ἄλλος δὲν ἦρθε.
—Ποῖος ἔλ λ ο ς ;... ἔτραυλσε ἡ ντόννα Μαρία. Ἦταν ἕνας συγγενής, ἕνας ἐξάδελφός μου!...
—Μάλιστα, ἕνας ἐξάδελφος, πού σὰς τηλεφωνεῖ κάθε μέρα στὶς δύο...
—Κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ ξέρεις ;
—Τὰ ξέρω ὅλα, κυρία μου.
—Μὰ, τέλος πάντων, πές μου πῶς ξέρεις γιὰ τὸ καθημερινὸ τηλέφωνο ;
—Ἀπλούστατα, γιατί ἐγὼ εἶμαι ὁ κείνος πού σὰς τηλεφωνῶ.
—Μὰ, ἐπὶ τέλους! Δὲν εἶσαι λαποδύτης ;
—Καὶ νομίζετε πῶς ἀπαγορεύεται στοὺς λαποδύτες νὰ τηλεφωνοῦν ;
—Ναί, ναί, ἔχεις δίκιο, ἀναγνωρίζω τὴ φωνή σου. Μὰ γιατί ὅλ' αὐτά ; Μοῦ ἔοτῃσες λοιπὸν παιδί ; Μὰ δὲν μετανοῶσες γιὰ ὅλ' αὐτὰ πού κάνεις ; Θὰ σὲ παραδώσω στὴν ἀστυνομία!
—Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό, κυρία μου... Ἐξάστε τὸν ἀνδρα σας ;
—Ὅποτε μ' ἐκδιώχνετε! Ἐμπρός, λοιπόν, σκότωσέ με νὰ τελειώσω μιὰ γιὰ πάντα !
—Ὁχι, κυρία μου, δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμά μου.
—Μὰ δὲν ντρέπεσαι, ἐπὶ τέλους, νίε μου ; Εἶσαι παιδί ἀκόμη. Θὰ μπορούσες νὰ ὀρῇς τὸν δρόμο σου. Δὲν ἔχεις κα-
νένας δὲν ἔχεις κανένα εὐκαίριον ἀπὸ

μα στὴν ψυχὴ σου ; Μετανοῶσε γι' αὐτὸ πού ἔχεις κάνει, μετανοῶσε πρὸς χάριν τουλάχιστον τῶν δικῶν σου. Θὰ ἔχης, δέβαια μητέρα, ἀδελφὴ ;
—Ὁμολογῶ ὅτι ἔχω.
—Λοιπὸν κάνε το γι' αὐτές. Δὲν ἔχεις τύψεις ; Ἐκείνες ἀσφαλῶς σὲ νομίζουν τίμιον κι' ἐσύ λερώνεις τὰ χέρια σου μὲ φρικτὲς πράξεις. Ποῖος, ξέρει, πόσες ἀτιμίες ἔχεις κάμει ὡς τώρα!
—Ἀ! ὄχι, κυρία μου! Εἶμαι ἀκόμα στὶς ἀρχές τοῦ σταδίου μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη μου κλοπὴ. Ἡ μάλλον ἡ πρώτη ἀπόπειρα κλοπῆς, γιατί πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε πῶς μέχρι στιγμῆς δὲν ἔκλεψα τίποτα.
—Ἦθελες ὅμως νὰ τὸ κάμης !
—Ἦθελα καὶ θέλω. Μὰ ὄχι σὰν τοὺς ἄλλους. Ἐγὼ κλέβω, γιατί σὰς ἀγαπῶ...
—Ἡ ντόννα Μαρία κιτρίνισε κι' ἐφώναξε :
—Εἰσύ!... Εἰσύ!...
—Ἐγὼ, ντόννα Μαρία... Ἐγὼ, πού σὰς τηλεφωνῶ μῆνες καὶ μῆνες. Ἐγὼ, πού σὰς παρακολουθοῦσα παντοῦ καὶ πάντα. Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σὰς ἀπὸ ἔρωτα, ντόννα Μαρία!
—Σὲ παρακαλῶ, νὰ σωπάσῃς !
—Μὰ πῶς μπορῶ νὰ σωπάσω ; Πῶς μπορῶ ; Ὅλα τραγουδοῦν μέσα μου ! Αὐτὴ ἡ χαρὰ πού νοιώθω νὰ εἶμαι κοντὰ σὰς, νὰ σὰς βλέπω, νὰ σὰς αἰσθάνωμαι... Νά, μπορῶ, τέλος, νὰ σὰς σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου...
—Ὁ ! ἀφῃσέ με, γιατί θὰ φωνάξω !
—Μὰ, ντόννα Μαρία, δὲν φωνάζετε μπροστὰ σ' ἕναν λαποδύτη καὶ θὰ φωνάζετε μπροστὰ σ' ἕναν ἐρωτευμένο ;
—Σὲ παρακαλῶ, φύγε! Εἶνε γελοῖο... Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, φοβοῦμαι, φοβοῦμαι πολύ. Φύγε, σὲ παρακαλῶ!
—Νὰ φύγω ; Πῶς νὰ φύγω ἔτσι, χωρίς μιὰ λέξι σὰς, χωρίς ἕνα φιλί σὰς. Δὲν εἶνε δυνατόν... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό, ντόννα Μαρία. Σὰς ἀγαπῶ... ὑποφέρω!
—Πήγαινε!
—Σὰς ἀγαπῶ... Κι' ἂν σὰς ἀγαπῶ εἰσθε κι' ἐσεῖς ὑπεύθυνη, γιατί μ' ἐν-
θαρρύνετε.
—Μὲ τὸ τηλέφωνο ; Μὰ τὸ τηλέφωνο εἶνε ἄλλο πράμα.
—Μοῦ δώσατε ραντεβού!
—Ἀπὸ περιέργεια.
—Ὁλέστε νὰ μὲ τιμωρήσετε μήπως πού δὲν ἦρθα ;
—Ὁχι, ὄχι, πήγαινε!
—Δὲν ἦρθα στὸ ραντεβού, γιὰ νὰ σὰς κάμω νὰ ζηλέψετε...
—Καλὰ, ἀλλὰ τώρα ἀφῃσέ με!
—Σὰς ἀγαπῶ, ντόννα Μαρία.
—Πρόσεξε! Φώναξα κιόλας!
—Σὰς λατρεύω.
—Βοήθειαια!
—Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σας λέξις ;
—Ἡ τελευταία καὶ τὴν ἐπαναλαμβά-
νω ἀκόμα πῶς δυνατό.
—Περιττόν, φύγω.
—Ὁ νέος προχώρησε πρὸς τὴν δεξιὰ πόρτα.
—Δὲν εἶνε ἀπὸ κει ἡ ἐξοδος, κύριε!
—Ναί, τὸ ξέρω πολὺ καλὰ, ἀλλὰ ἤθε-
λα νὰ χαίρετῃσω πρῶτα τὸν ἀνδρα σας.
—Ἡ δεξιὰ πόρτα ἀνοίξε ἀπότομα καὶ μπήκε ἕνας κύριος.
—Συγχώρησέ με, ἀγαπητή μου, εἶπε τρυφερὰ στὴν γυναίκα του. Σ' ἔκαμα νὰ φοβηθῇς λίγο, ἀλλὰ τώρα εἶμαι πιά ἀ-
πολύτως δέβαιος γιὰ τὴν τιμιότητά σου. Ὅσο γιὰ σένα, νίε μου, εἶσαι ἕνα πρῶ-
της τάξεως λαγωνικό!
—Ἐξέρεις, ἀγαπητή μου ; συνέχισε ὁ σύ-
ζυγος στὴν γυναίκα του : Ὁ κύριος εἶνε πολὺ παιδί, μὰ ὡς ἀστυνομικός εἶνε
ἐνάντι...

ΝΤΟΡΑ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΓΙΖΕΛΛΑ

Τρομοκρατία ἐδασίλευε στὸ Παρίσι.
—Ἡ δοῦη τοῦ λαοῦ ἀκου-
γόταν ἀπειλητικὴ καὶ οἱ πολί-
ται ἐτοίμαζαν τὶς πανοπλί-
ες τους, πού ἦσαν σκονισμέ-
νες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν πο-
λεμῶν τῆς ἱερᾶς Ἐνώσεως.
—Ἡ ἀριστοκρατία ἐξεγείρετο
γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὰ φεου-
δαρχικά της δικαιώματα.
—Ὁ Κονδὲ συνωμοτοῦσε, ὁ ντ' Ἀγ-
κουλέμ συνωμοτοῦσε. Ὁ Λουὶν
ἤθελε νὰ κυβερνήσῃ.
—Ὁ Ρισελιὲς ἤθελε νὰ κυβερνήσῃ ἐπὶ-
σης.

—Ὁ θρόνος τῶν Βουρβῶνων
κλονιζόταν καὶ ἴσως κατέρρεε
σὲ λίγο.
—Καί, ἀνάμεσα σ' ὅλες αὐ-
τὲς τίς φιλοδοξίες, πού ὑψώ-
νονταν ἡ μιὰ ἀντιμέτωπη στὴν
ἄλλη, στὸ βάθος τοῦ σιωπηλοῦ
ἀγακτοῦ τοῦ Λουὶδρου, ἕνας
δυστυχισμένος δεκαπενταετής
βασίλευς παρέμενε σκυθρωπὸς
καὶ περιλυσός, ὅπως καὶ ὁ
λαὸς του.

—Ποῖος θὰ ἐπικρατοῦσε ; Ὁ
Κονδὲ, ὁ Γκυζ ἢ ὁ ντ' Ἀγκου-
λέμ ; Ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς θὰ
ἐβασε τὸ στέμμα ἐπάνω στὸ
κεφάλι του ;

—Καί, ὡς τόσο, ὅλοι, λαὸς,
βασίλευς καὶ συνωμῶται ἐνώ-
νονταν στὸ ἴδιο μῖσος καὶ ἔ-
τρεμαν ἐμπρός στὸ ἴδιο φά-
σμα.

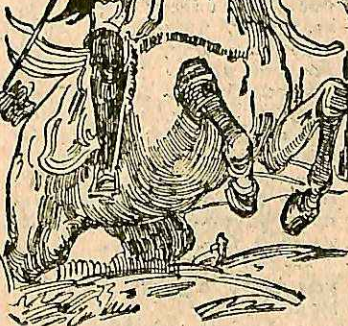
—Τὰ χεῖλη ὅλων στὴ Γαλλία,
ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Μαρία τῶν Με-
δίκων, ἕναν καὶ μόνο κατα-
ριῶνταν. Καὶ ἦταν αὐτὸς ὁ
ἀνθρωπος πού διέτασσε, πού
κυβερνοῦσε καὶ πού τρομο-
κρατοῦσε τοὺς πάντας καὶ τὰ
πάντα. Ἦταν ἡ δίχως ὄρια
δύναμις, τὸ μετῆρο πού ἐ-
κάλυπτε ὁλόκληρὴ τὴ Γαλλία
μὲ τὸ θάρος του. Ἦταν ὁ
Κοντστίν Κοντσίιν, ὁ ἐραστής
τῆς βασιλίσσης.

.....

—Πρῶτ' τῆς 5ης Αὐγούστου
τοῦ 1616. Στὴν ὁδὸν Τουρ-
νὸν βρισκόταν ἕνα μέγαρο,
πού ἔμοιαζε μὲ βασιλικὸ φρού-
ριο. Ἀπὸ πολὺ νωρὶς παρου-
σίαζε μιὰν εἰκόνα ζωηροτάτης
κινήσεως. Ἡ αὐλὴ του ἦταν
γεμάτη ἀπὸ φρουρούς, ἡ με-
γαλοπρεπὴς κλίμαξ του δισχί-
ζετο ὡς χρυσοστόλιστους ὑ-
πηρέτες καὶ οἱ προβάλοι
τοῦ ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ αὐλι-
κοὺς.

—Ἦταν ἡ κατοικία τοῦ Κον-
τσίιν Κοντσίιν, διοικητοῦ τῆς
Νορμανδίας, μαρκησίου ντ'
Ἀγκρ, στρατάρχου τῆς Γαλ-
λίας καὶ πρωθυπουργοῦ τοῦ
Λουδοβίκου 13ου.

—Ὁ πανίσχυρος ἄνθρωπος
βρισκόταν μέσα στὴν αἴθου-
σα τῶν ἀκροάσεων τοῦ ἀνα-
κτοῦ του, πού τὴν ἐστόλι-
ζαν ἀριστουργήματα ἐξαισίας

τέχνης, ἀγορασμένα μὲ χρυ-
σάφι ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους
καλλιτέχνες τῆς Γαλλίας καὶ
τῆς Ἱταλίας.
—Ἦταν μετρίου ἀναστήμα-
τος, εὐρωστός, νευρώδης, μὲ
θελκτικὴ κομπόχη. Τὸ ὄραίο
πρῶτόπυ τοῦ ἐφώτιζαν δυὸ μά-
τια, πού ἄλλοτε ἦσαν γλυκὰ
καὶ τρυφερά καὶ ἄλλοτε ἀ-
στραποδόλα καὶ τρομερά. Ἡ
ὄψις του ἦταν τολμηρὴ, ὅπως
τῶν μεγάλων τυχοδιωκτῶν. Ἡ
ψυχὴ τοῦ Νέρωνος ἦ τοῦ Καί-
σαρος Βοργία κρυβόταν ἴσως
μέσα στὰ στήθη του.

—Μιλοῦσε μὲ κάποιον, πού
τὸν ἀκούγε ἔχοντας σκυμμένο
τὸ κεφάλι του.

—Καί, ἐνῶ τὸ πλῆθος περίμε-
νε ἔξω, τρέμοντας στὴ σκέφι
ὅτι θὰ ἐμφανίζονταν σὲ λίγο ὁ
ἐνώπιον τοῦ κυριάρχου, νὰ τί
ἔλεγε μὲ χαμηλὴ φωνὴ ὁ Κον-
τσίιν :

—Τὸ μῖσος, Ρινάλντο, ἐ-
ξίζει κάτι. Τὸ ἔχω μέσα στὶς
φλέβες μου! Μισῶ μέχρι θά-

νάτου τὸν δοῦκα ντ' Ἀγκου-
λέμ. Οἱ ἄλλοι, οἱ Κονδὲ, οἱ
Γκυζ δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν. Εἶνε
σκύλοι πού διψοῦν τιμὲς καὶ
χρήμα. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἐπικίνδυ-
νος ἀντίπαλος. Θὰ μὲ κατα-
βάλῃ ἢ θὰ τὸν καταβάλω ; Θὰ
ἐδῶνα δέκα χρόνια ἀπὸ τὴ ζωὴ
μου, Ρινάλντο, ἂν μπορούσα
νὰ κρατῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ
χέρια μου τὸν δοῦκα, γιὰ νὰ
τὸν ἀποσπάσω μὲ τὰ ἴδια
μου τὰ χέρια τὴν καρδιά του.

—Ἦσυχάστε, ἐξοχώτατε, εἶ-
πε ὁ Ρινάλντο, μὲ οικειότητα
πού ἦταν ἀνάμικτη μὲ σεβα-
σμό.
—Ἀλλὰ τὸ μῖσος μου, ἐ-
ξακολούθησε ὁ Κοντσίιν, μὲ
φωνὴ πού ἐπάλλετο ἀπὸ τὴ
συγκίνησι, τὸ μῖσος αὐτὸ σδύ-
νει δταν μιὰ ὁ ἔρωτας. Ἡ νέα
αὐτὴ τὴν θέλω! Μὲ ἔνοοις ;
Τίποτε δὲν ἔχει πιά σημασία
χωρὶς τὴ Γιζέλλα. Θὰ πεθάνω,
Ρινάλντο, ἂν ἡ Γιζέλλα δὲν
γίνῃ δική μου. Τὸ πάθος μὲ
καίει, τὸ κεφάλι μου ζαλιζε-
ται...

—Υπομονή, ἐξοχώτατε, θὰ
δρεθῇ ἡ Γιζέλλα σας...
—Ὁ ! ἂν μπορούσα νὰ
εἶμαι δέβαιος γι' αὐτό... ἂν
εἶχα καὶ τὴν πιδ μικρὴ ἐλπί-
δα... Χρήμα, τίτλους, ἀξιώμα-
τα, ὅτι ζητήσῃς θὰ τὸ ἔχῃς,
Ρινάλντο, ἂν τὴν ὀρῇς... Ποία
δὲν εἶνε ;... Θὰ ἀνήκῃ δέβαια σὲ
μεγάλῃ οἰκογένεια... ἀλλὰ σὲ
ποιά ;

—Θὰ τὸ μάθωμ, ἐξοχώτα-
τε, ἂν ἔχετε λίγη ὑπομονή...
—Ἀχ! ἀναστέναξε ὁ Κον-
τσίιν. Τὴν εἶδα μόνο γιὰ μιὰ

.....

.....

στιγμὴ καὶ τὸ μόνο ποὺ ξέρω
εἶνε τ' ὄνομά της... Γιζέλλα!...
Πήγαινε, Ρινάλντο, μὴ λυπηθῇς
οὔτε χρήματα, οὔτε ἀνθρω-
πους. Ζήτησέ τὴν οπουδήποτε
μπορεῖς νὰ τὴν ὀρῇς, ἐρεύνησε
παντοῦ καὶ μὴν ἐπιστρέψῃς
παρὰ γιὰ νὰ μοῦ πῇς : Ζήσετε,
ἐλπίσετε, ἀγαπήσετε, ἐξοχώτα-
τε, ἡ Γιζέλλα σας ἀνευρέθη !
—Θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖ-
τε, ἐξοχώτατε! Ἄς ἀνακεφα-
λαιώσωμ : Πρέπει πρῶτα -
πρῶτα νὰ δεβαιωθῶ ἂν ὁ δοῦς
ντ' Ἀγκουλέμ ἐτόλμησε, ὅπως
λένε, νὰ ἔλθῃ στὸ Παρίσι. Ἐ-
πειτα πρέπει νὰ δρῶ τὴν ἄ-
γνωστο, ἔχοντας ὡς μόνον ὁ-
δηγὸ τὸ ὄνομα Γιζέλλα.

—Θαυμάσια, Ρινάλντο. ἂν
τὴν ὀρῇς, θὰ σὲ κάμω κόμητα.
—Ὁ Ρινάλντο ἔκαμε μιὰν ὑ-
πόκλησι τόσο θαδεῖα, πού τὸ
κεφάλι του ἐκόντεψε ν' ἀγγίξῃ
στὴ γῆ.
—Ἐξοχώτατε, εἶπε, ἡ Γι-
ζέλλα σας θ' ἀνευρεθῇ. Τὸ ὀρ-
κίζομαι στὸν τίτλο πού μοῦ
ἀπενείματε.

—Μία λάμψις χαρᾶς ἐφᾶτισι
τὸ βλέμμα τοῦ Κοντσίιν, ἐνῶ
ὁ Ρινάλντο ἐξαφανιζόταν στὸ
βάθος τῆς αἰθούρας.

—Κατέδῃκε τρέχοντας στὴν
αὐλὴ τοῦ μεγάρου καὶ ἀνέβη-
κε στὸ ἐλγὸγ τοῦ, λέγοντας :
—Διάβολε, θὰ ἐστοιχημάτι-
ζα τὸ νέο μου τίτλο, ὅτι εἶ-
νε αὐτὴ πού εἶδα χθὲς στὸ δά-
σος τοῦ Μεντόν. Ἀλλὰ πρέ-
πει προηγουμένως νὰ δεβαιω-
θῶ. Ὁ Κοντσίιν, ἂν τὸν γε-
λάσω, εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ κά-
μῃ κόμητα τῆς Βαστίλλης καὶ
νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ σαπίσω μέ-
σα στὴν κομητεία μου.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

—Μιὰ στιγμὴ μόνο εἶδα αὐτὸν τὸ νέο, πατέρα, ἀπήντησε τὰ τραγμένη ἡ Γιζέλλα.

έλλογο.

Σε λίγο, εμφανίσθηκε, έχομενη από το δάσος του πάρκου, μία νέα. Στρηξιδόταν στον βραχίονα ενός ευπατρίδου, με υπερήφανο βάδισμα, με ασπρισμένα τα μαλλιά και με το πρόσωπο σκεπασμένο από την περιέργη εκείνη ώχρη, που δίνει μία πολύχρονη παραμονή μέσα σε κελί φυλακής.

Δεν εφαινόταν να έχει υπερβη ακόμη τα σαράντα χρόνια και παρ' όλη αυτή την ωχρότητα, έδινε την εντύπωση της ρώμης και της δύναμης.

Το παρουσιαστικό της νέας ήταν τολμηρό. Φορούσε στολή αμαζόνος από γαλάζιο βελούδο. Η ξανθεία όμορφη της ήταν από εκείνες που γοητεύουν με το πρώτο βλέμμα.

Εκείνο όμως που έκανε πιο πολύ εντύπωση και από την όμορφη και από την τελειότητα των γραμμών του σώματος και από τον πλούτο των χρυσόξανθων μαλλιών της, ήταν το υπερήφανο ύψος, το θάρρος, που έλαμπε στα μάτια και η μεγαλοπρέπεια του βαδίσματος.

—Αντίο, πατέρα, είπε η νέα όταν έφθασαν κοντά στην εξώπορτα.

—Στο καλό, αγαπητό μου παιδί, είπε ο ευπατρίδης, σφίγγοντας τη νέα στην άγκυλιά του. Τι θα γινόμουν αν δεν ήσουν εδώ, ξανθέ μου αγέλε; Αν η τύχη με φέρη ποτέ ως το θρόνο, που τον άρπαζαν οι Βουρβώνοι από την οικογένειά μας, θα το χρυσάσω σ' εμένα. Είσαι γνησία απόγονος των Βαλλοά. Πάντοτε τρέχεις έφιππη και πάντοτε αντιμετώπιζεις με γενναιότητα τους κινδύνους. Δεν έπέσασε ούτε μία μέρα ακόμη από τη στιγμή που έγύρισες από την Ορλεάνη, φέρνοντας τα πολύτιμα αυτά έγγραφα, και πάλι φεύγεις, Γιζέλλα μου!

—Ω! Το σημερινό ταξίδι, πατέρα, δεν είναι καν τόσο σπουδαίο. Πηγαίνω μόνο στις Βερσαλλίες. Άλλως τε, μίν ξεχνάτε ότι είμαι έγγονη του Καρόλου 9ου και κόρη σας, κόρη του δούκος ντ' Άγκουλέμ.

—Απόψε, ψιθύρισε ο δούξ, ενώ άστρατες έβγαίνουν από τα μάτια του, θα γίνει η συνέντευξη των αρχηγών. Απόψε θ' αποφασισθεί η τύχη μου. Απόψε οι πληρεξούσιοι των Γάλλων ευγενών θα εκλέξουν μεταξύ του Κονδρέ, του δούκος της Γκίζης κι' εμένα. Ποιά θα είναι η ψήφος αυτής της συνέντευξης; "Αν προτιμήσουν τον πανούργο δούκα ντ' Γκίζ, η τον τρομερό πρίγκηπα του Κονδρέ, θα πεθάνω από την ντροπή μου!

—Ενα σύννεφο μελαγχολίας έπέσασε από το πρόσωπο της Γιζέλλας.

Τα χείλη της ψιθύριζαν: —Αλλοίμονο, πατέρα μου, που θα σας φέρη η φιλοδοξία σας! "Αν εγκαταλείπατε αυτά τα σχέδια...

—Πατέ! δέχομαι με βραχνή φωνή ο ντ' Άγκουλέμ.

—Αλλά, πατέρα μου, είπε η Γιζέλλα, πρέπει να προσέχετε. "Η παρουσία σας στο

Παρίσι έγινε γνωστή. "Αν ο πάρχης εκεί το Λουδρό, που σας τραβάει με την λάμψη και την αίγλη του, υπάρχουν όμως και η Βαστίλλη, που λίγο έλειψε να γίνει τάφος για σας. —"Η Βαστίλλη! έκαμε ο δούξ ενώ ένα ρίγος διέτρεχε το σώμα του. Δεν θα ξαναγυρίσω ποτέ πια εκεί. Μπορείς να είσαι ήσυχη, Γιζέλλα! "Υπέφερα τόσο πολύ εκεί μέσα, που προτιμώ να σκοτωθώ, παρά να κλεισθώ πάλι μέσα στα άπαισία κελιά της. "Όχι, Γιζέλλα! Θα θριαμβεύσω αυτή τη φορά! Και η πρώτη μου πράξη ως βασιλέως θα είναι πράξη σκληρής και άδυσωπτης δικαιοσύνης. Ξέρεις πολλή καλά έναντιόν τίνος στρέφεται το μίσος μου, γιατί τον μισείς όσο κι' εγώ!

Τα χαρακτηριστικά της Γιζέλλας έπληραν έκφρασι όργης. Εφάνηκε για μία στιγμή όμοια με τους τολμηρούς πολέμιστάς, την ώρα της εφόδου και έκαμε μία χειρονομία, σαν να κρατούσε τσεκούρι στα κλειστά της χέρια.

—Ναί, είπε, μισώ και περιφρονώ με όλη τη δύναμη της ψυχής μου τον άνθρωπο που έπροκάλεσε τη δυστυχία της μητέρας μου. Θέλω να εκδικηθώ τη μητέρα μου! Θα έπρεπε να μην υπάρχη Θεός, για να μείνη ο Κοντσίνο Κοντσίνο ατιμώρητος.

—Μείνε ήσυχη, είπε ο δούξ, με φωνή που έμοιαζε με απειλή.

★

Τη στιγμή εκείνη, ένας άνθρωπος που ήταν κρυμμένος ανάμεσα στους θάμνους, έπροχώρησε μερικά βήματα και ήρθε να κρυφθεί πίσω από ένα δένδρο, κοντά στο μέρος όπου στεκόταν ο δούξ ντ' Άγκουλέμ με την κόρη του.

Στο αντίκρουσμα της Γιζέλλας, μόλις κατόρθωσε να συγκρατήσει μία κραυγή χαράς.

—Αυτή είναι, ψιθύρισε. Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία! Αυτή είναι η ώρα! Αγαπώσαστε! "Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ρινάλντο, ο έμπιστος του Κοντσίνο Κοντσίνο.

—Μείνε ήσυχη, κόρη μου, ξανάπε ο δούξ. "Η ώρα της εκδίκης σας πλησιάζει. Θα έχω ως βοηθόν στα σχέδιά μου έναν άνθρωπο, που τόν περιμένω απόψε... "Ενα νέον, Γιζέλλα, ωραίο όπως ο Άχιλλεύς, γενναίο όπως ο Αίας και ευγενή σαν Βαλοά... "Ο πατέρας του μου ανηγχείλε την άφιξή του... Θα πρέπει να έχη περάσει τώρα από την Ορλεάνη και θα τρέχη στο δρόμο της Στάν και του Λονζουμά... —Του Λονζουμά! ψιθύρισε η νέα, ενώ ένα ζωηρό έρυθμα ανέβαινε στα μάγουλά της.

—Ο πατέρας της έπρόσεξε το έρυθμα και είδε την ταράχη της.

—"Η καρδιά του δούκος ντ' Άγκουλέμ άρχισε να πάλει.

—Ω! είπε, με φωνή που έτρεμε ελαφρά. Μήπως τόν συνήντησες; "Ο Θεός μου έπεφύλαξε αυτή τη χαρά! Μίλησε, Γιζέλλα...

—Ναί, πατέρα, έκαμε με συστολή η νέα, είδα ένα νέον...

—Είκοσι περίπου ετών; Δεν είναι έτσι; Με υπερήφανο παράστημα και με τη σπρηνίδα της ανδρείας στο μέτωπο;

—Ναί! Ναί, πατέρα μου...

—Μία λέξη ακόμη, Γιζέλλα. Αυτός τόν όποιον περιμένω φορεί στολή από σταχτί βελούδο...

—"Η νέα άφησε να της ξεφύγουν μία ελαφρά κραυγή.

—Ναί, πατέρα, είπε, είνε όπως τόν περιγράφετε...

—Δόξα σοι ο Θεός, έκαμε ο δούξ. Αυτός που συνήντησες είναι ο μαρκήσιος ντ' Σενκ-Μάρς. Αυτόν προώριζα για σύζυγο σου! Έσώθηκα, κόρη μου. Και τόν τελευταίο έμπόδιο που υπήρχε εξαφανίσθηκε. Τώρα, πήγαίναί!... "Αργότερα θα μάθεις, γιατί ο γάμος σου με τόν Σενκ-Μάρς εξασφαλίζει τόν θρίαμβό μου. Γιατί, βέβαια, συγκατατίθεται σ' αυτό το γάμο, δεν είναι έτσι; Μίλησέ μου, Γιζέλλα...

—Μία στιγμή μόνο είδα αυτόν τόν νέο, πατέρα, απήντησε ταραγμένη η νέα. Δεν έγνώριζα τόν όνομά του...

—Σου τόν λέω τώρα. Είναι ο μαρκήσιος Έρρίκος ντ' Σενκ-Μάρς.

—Έρρίκος ντ' Σενκ-Μάρς; έκαμε η νέα. Εκείνο που εύχομαι, πατέρα μου, είναι να μοιάζω ο σύζυγός μου με τόν νέο αυτόν που είδα για μία στιγμή...

Το πρόσωπο του δούκος ντ' Άγκουλέμ έλαμψε από χαρά. "Αγκαλιάσε τη Γιζέλλα και την έσφίξε με παραφορά.

—"Η νέα έπήδησε κατόπιν στο έλλογο, που έκρατούσε ο υπηρέτης και άπομακρύνθηκε καλ' παζόντας.

—Μετά μία ώρα, ξφώνανε στόν πατέρα της, θα είμαι στις Βερσαλλίες. Τό δράδυ θα γυρίσω πάλι.

—Τό δράδυ, έψιθύρισε ο δούξ. "Αν βρή τόν Κονδρέ και τόν δούκα ντ' Γκίζ στις Βερσαλλίες και κατορθώση να τούς φέρη στη Συνέλευσι, θα εκλεγώ βασιλέως απόψε. Γιατί τώρα όλη η έπιρροή του Σενκ-Μάρς είναι υπέρ της δικής μου υποψηφιότητας...

Και ο γρηναίος ευπατρίδης, μεθυσμένος από έλπίδα, έπείσχε στόν πύργο, που βρίσκονταν στο δάσος του πάρκου, ενώ η Γιζέλλα έτρεχε στο δρόμο τών Βερσαλλιών, μονολογώντας:

—Φορέι μία γκριζά στολή. Είναι ωραίες όπως ο Άχιλλεύς, γενναίος όπως ο Αίας και ευγενής σαν ένας Βαλοά. Αυτός είναι!... "Ο άνθρωπος τού οποίου τόν βλέμμα μ' έτάραξε στο πανδοχείο τού Λονζουμά λέγεται Έρρίκος μαρκήσιος ντ' Σενκ-Μάρς.

2ον

ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΓΚΑΛΙΓΚΑ-Ι.

—"Ο Ρινάλντο, όταν ο πατέρας και η κόρη άποχωρίστηκαν ακολουθώντας ο καθένας αντίθετη διεύθυνσι, έποσχόρρησε μερικά βήματα, ψιθύριζοντας:

—Ποιός να ήταν ο άνθρωπος με τόν όποιον μιλούσε η ωραία Γιζέλλα; Τί έλεγαν; Μήπως είναι κανένας άντεροπτής; "Αλλ' ενώ δεν θα πώ τίποτε στόν κύριό μου. Χαρήτε, έξοχώτατε. "Η Γιζέλλα σας άνευρέθη. Πηγαίνει στις Βερσαλλίες και τόν κρόδυ θα γυρίσει και πάλι εδώ. Τά έλλο

είνε πολύ εύκολα. "Αρκεί ν' άνοίξουμε τόν κλουβί, για να μπη τόν πουλί μέσα.

Λέγοντας αυτά, ο Ρινάλντο διευθύνθηκε πρὸς μία μικρή συστάδα δένδρων, όπου είχε δεμένο τόν έλλογό του, τόν ίππευσσε και καλπάζων έπέστρεψε στο Παρίσι. Έμπηκε από την πύλη του Αγίου Ονωρίου, έπέρασε τρέχοντας τούς δρόμους, χωρίς να δίνη καμμία προσοχή στην άγανάκτησι που προκαλούσε μεταξύ τού πλήθους η στολή του με τόν οικόσημο τού στρατάρχου και, όταν έφθασε στο μέγαρο Κοντσίνο, διέσχισε τούς δρόμους των συνωστισμένων αλλοκόλων και άνοιξε την πόρτα τού γραφείου τού κυρίου του, με οίκειότητα φίλου.

—"Ο στρατάρχης, εκείνη τη στιγμή, ήταν καθισμένος έμπρὸς στο γραφείο του και ύπέγραφε μερικά έγγραφα. Μόλις άνέκρουσε τόν Ρινάλντο, έτινάχθηκε από τη θέση του και, με φωνή ανήσυχη, έρώτησε:

—Έσύ είσαι, Ρινάλντο; Τόσο γρήγορα; Μου φέρνεις τήν έλπίδα ή την άπελπισία; Τή ζωή ή τόν θάνατο; Τήν βρήκες; Λέγε...

—Τήν βρήκα, έξοχώτατε, έσπευσε ν' άπαντήσει ο Ρινάλντο.

—"Ω! "Ας είναι εύλογη μέ αυτή η στιγμή! άνέκρασε ο Κοντσίνο. Λέγε, Ρινάλντο. Τί ζητείς; Θέλεις να γίνης κόμης, δούξ, διοικητής επαρχίας; Λέγε γρήγορα... Τήν βρήκες; Πού; Πώς; Μίλησε!...

—Δεν μου δίνετε τόν καιρό να σας άπαντήσω, έξοχώτατε, έκαμε ο Ρινάλντο. Θα ήθελα να σκεφθώ...

—"Αλλά, μίλησε, λοιπόν! —"Εστω. "Αφού είναι ανάγκη να πάρω τόσο σύντομα τήν απόφασή μου, θα τόν κάμω. "Ομολογώ ότι ένα στέμμα βαρώνου δεν θα έταίριαζε άσχημα έμπρὸς στη θύρα τού μεγάρου, που θα με βοηθήσετε ν' άποκτήσω. "Ανοίξετε τόν κέρι σας, έξοχώτατε, και έγώ θα μαζέψω τα δώρα τής γενναιότητος σας...

—Σιωπή, ληστή, ξφώνανε ο Κοντσίνο. Δεν σε έρωτώ αυτό!

—Τί άλλο, θέλετε, έξοχώτατε; —Μίλησε... που είναι; —Στό Μεντόν. Στο τελευταίο σπίτι τού χωριού, δεξιά καθώς προχωρούμε στο μεγάλο δρόμο. "Απέναντι στο πανδοχείο τής «Χήνας».

—Πηγαίνουμε, είπε ο Κοντσίνο, κάνοντας ένα βήμα.

—Μη διάζεσθε, έξοχώτατε, έκαμε ο Ρινάλντο. Περιμένετε λίγο.

—Έχωμε καιρό. "Εφυγε για να πάη στις Βερσαλλίες. Αυτό άκουσε.

—"Επειτα; έρώτησε με άγωνία ο στρατάρχης.

—Θα γυρίσει απόψε στο Μεντόν. Δεν έχωμε παρά να τήν περιμένω στο δρόμο.

—Θυμωσία, είπε ο Κοντσίνο. Να πάρης μαζί σου τόν Μαρβέλο, τόν Σαλάντ, τόν Ποντράν, τόν Λουβινιάρ και τόν Μοντεβάλ. Να όπλισθούν καλά... Μετά μία ώρα φεύγομε...

—Ναί, έκαμε ο Ρινάλντο. Θα έχωμε τόν καιρό για να στησωμε τά δίκτυα μας. "Αλ-

λά τί θα πη για τή νέα αυτή τρέλλα ή κυρία σύζυγός σας; —"Η Έλεονώρα; έψιθύρισε ο Κοντσίνο, που είχε γίνει εαφνικά κάτωχρος όταν άκουσε αυτή τήν έρώτηση. "Ω! Αυτή η γυναίκα, Ρινάλντο! "Η ζηλοτυπία της με τυλίγει από παντού, σαν ένα αδιαπέραστο δίχτυ. Δεν πρέπει να μάθω τίποτε. Ούτε τόν όνομα καν τής αγαπημένης μου. Διαφορετικά, είναι ικανή να κάμη τά πάντα. Θα τήν σκοτώσω... θα τήν δηλητηριάσω... όπως έκαμε και για άλλες... "Αν ή Γιζέλλα μου γλυτώσει από τόν δηλητήριο, τόν έχει ριθίο θα τήν πλύνω άσφαλώς...

Τη στιγμή εκείνη, μία μικρή θύρα που ώδηγούσε στα διαμερίσματα τής μαρκησίας ντ' Άγκρ άνοιχθηκε άδόρυδα.

—Σιωπή!, έκαμε ο Κοντσίνο.

Μία γυναίκα είχε εμφανισθεί στο άνοιγμα.

—"Ηταν ή σύζυγος τού στρατάρχου, ή τρώμενη Έλεονώρα Γκαλιγκά.

—"Εκείνος που θα έμπαινε δυό λεπτά προητέρα μέσα στο μπουντουάρ τής Έλεονώρας Γκαλιγκά μαρκησίας ντ' Άγκρ, θα τήν έδλεπε καθισμένη έμπρὸς σ' ένα μικρό τραπέζι, φορτωμένο με φιαλίδια, με πινέλα και γενικά με όλα τά πολύτιμα σινεργα μίας φιλάρεσκης γυναίκας.

Και όμως αυτή η γυναίκα δεν ήταν καθόλου φιλάρεσκη.

Τό άρρενωπό πνεύμα της περιφρονούσε όλες τς ταπεινότητες και τς μικρότητες τού γυναικείου στολισμού.

Δεν είχε καμμιάν από τς συνθησισμένες αδυναμίες τών γυναικών.

—"Αλλ' ήταν πολύ άσχημη. Είχε ένα σώμα ακανόνιστο και ο άριστερός ώμος της ήταν ψηλότερος από τόν δεξιό. Τό στόμα της ήταν πολύ μεγάλο και τόν μοναδικό της θέλητρο ήταν δυό φλογερά και άστραπηδόλα μάτια.

—"Αλλ' ή Έλεονώρα ήταν πολύ έξυπνη γυναίκα και προσπαθούσε με όλα τά μέσα να κρύβη τήν άσχημία της. "Ηθελε να φαίνεται ωραία στα μάτια ενός και μόνον ανθρώπου. Τού ανθρώπου τόν όποιον έλάτρευε, τόν σύζυγό της.

—"Ο πόθος αυτός που κατέκαιε τά στήθη της ήταν ο κυριότερος σύμμαχος στην προσπάθειά της. Με τή μεγάλη δύναμη τής θελήσεως και τής ύπομονής που είχε, κατόρθωνε να κρύβη ως ένα σημείον πολλές από τς άτέλειες τής φύσεως.

—"Η Έλεονώρα γινόταν σχεδόν ωραία.

—"Εκείνη τήν ήμερα, άφου έκυττάχθηκε επί πολλή ώρα μέσα στόν μεγάλο κρυστάλλινθ καθρέφτη, που τής είχε στείλει ως δώρον ή Δημοκρατία τής Ένετίας, έγύρισε πρὸς τήν πιστή ακόλουθό της.

—Μαρκέλα!..., έκαμε με φωνή που φαινόταν άπαθής. Είπες ότι ο Ρινάλντο βρίσκει ντ' Άγκουλέμ;

—Μάλιστα, κυρία. Και δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία ότι θα άνεύρη τόν δούκα και τήν κόρη του στη μικρή έπαυλή τού Μεντόν. "Αλλά δεν υπάρχουν κανένας κίνδυνος ά-

κόμη. "Ο κύριος στρατάρχης δεν ύποπτεύεται καθόλου ότι ή νέα που άγαπή είνε κόρη τού δούκος ντ' Άγκουλέμ.

—"Η Έλεονώρα δεν έπρόσεξε όμως τή σκέψη αυτή τής υπηρετίας της.

Τά μάτια της έλαμψαν και ένα δάκρυ άνέβηκε σ' αυτά. "Αλλά δεν εκύλισε επάνω στο πρόσωπό της, που είχε γίνει εαφνικά πολύ άφρο.

—Τήν αγαπά, έψιθύρισε. Και αυτή τη φορά φοβόμυαι ότι δεν πρόκειται για μιάν μέρα τόν τόν πυρετό τής φιλοδοξίας. "Ο υίος τής Μαρίας Τουσέ, ο νόθος τού δυστυχούς βασιλέως, κατ'αγεται από γενεά πολύ τολμηρή... "Αν ήταν στη θέση σου, Κοντσίνο.

—Τί θα έκανε; έρώτησε ο στρατάρχης, ρίχνοντας ένα διαπεραστικό βλέμμα στη σύζυγό του.

—"Η Έλεονώρα έπείριμε μερικές στιγμές για να άπαντήσει.

—"Επειτα έσκυψε ελαφρά και ψιθύρισε στο αυτί τού συζύγου της, εστάθηκε μερικές στιγμές πίσω απ' αυτή, κρυφακούγοντας. "Επειτα έμπηκε μέσα στο δωμάτιο, με σταθερό και μεγαλοπρεπές βάδισμα.

—"Ο στρατάρχης, βλέποντας τή σύζυγό του, έγινε άφρο.

Τήν ίδια στιγμή, ο Ρινάλντο έσπευσε να εξαφανισθεί.

—Κοντσίνο, είπε ή Έλεονώρα, ρίχνοντας ένα τρυφερό βλέμμα πρὸς τόν μέρος τού συζύγου της, θέλησα να σε ιδω πρώτο να πάω στο Λουδρό, για να έπισκεφθώ τή βασιλίσσα. "Ο κύριος ντ' Ρισελιέ με έπεσκέφθη πρίν από λίγη ώρα και μου είπε σοβαρότατα πράγματα.

—Και ποιός έδωσε τόν δικαίωμα σ' αυτό τόν κληρικό ν' άνακατεύεται στις κρατικές υποθέσεις; έφώνανε ώργισμένος ο στρατάρχης.

—Μη θυμώνης, Κοντσίνο μου. "Ο κύριος ντ' Λουσόν ντ' Ρισελιέ μάς είνε άφωτισμένος και μου έδωκε σήμερα και νέαν απόδειξη τής άφροσύνης ως του.

—Και τί σου είπε, Έλεονώρα; "Οτι με βρίζουν και δτι μαζί κι' εμένα βρίζουν ακόμη κι' εμένα και όλους τούς Φλωρεντινούς; Αυτά δεν σου είπε; "Οτι ο λαός με μισεί; και ότι όλα πηγαίνουν πολύ άσχημα γύρω μας; Μήπως φοβάσαι, αγαπημένη μου;

—Δεν φοβάμαι, Κοντσίνο, απήντησε άτάραχη ή Έλεονώρα. Δεν έρχομαι να σου μιλήσω για φήμες. Πρόκειται για άληθινή συναμοσία. Θέλουν να συλλάβουν τόν βασιλέα, να τόν έκθρονίσουν, να τόν σκοτώσουν και να σκοτώσουν κι' έμάς μαζί μ' αυτόν. "Επί κεφαλής τής συναμοσίας βρίσκεται άνθρωπος που τόν γνωρί-

ζεις πολύ καλά και που είνε τρομερός αντίπαλος...

—Τό όνομά του;

—Κάρολος, κόμης τής Γεδέρνης, δούξ ντ' Άγκουλέμ, υίος τού Καρόλου 9ου, προτελευταίου βασιλέως τής Γαλλίας από τόν όικον τών Βαλλοά.

—"Ο Κοντσίνο έγινε ακόμη περισσότερο άφρο.

—Ενα άόριστο προαίσθημα τόν έφόβισε.

—"Ο άνθρωπος αυτός, εξακολούθησε ή Έλεονώρα, έχει μέσα τόν τόν πυρετό τής φιλοδοξίας. "Ο υίος τής Μαρίας Τουσέ, ο νόθος τού δυστυχούς βασιλέως, κατ'αγεται από γενεά πολύ τολμηρή... "Αν ήταν στη θέση σου, Κοντσίνο.

—Τί θα έκανε; έρώτησε ο στρατάρχης, ρίχνοντας ένα διαπεραστικό βλέμμα στη σύζυγό του.

—"Η Έλεονώρα έπείριμε μερικές στιγμές για να άπαντήσει.

—"Επειτα έσκυψε ελαφρά και ψιθύρισε στο αυτί τού συζύγου της, ενώ τά μεγάλα μάτια της πετούσαν άστρατες:

—Θα ήταν από τόν καιρό βασίλειος.

—"Ο στρατάρχης έρριξε ένα φοβισμένο βλέμμα γύρω του.

—"Ο άνθρωπος αυτός είνε πολύ έπικίνδυνος, έξηκολούθησε ή Έλεονώρα. Είνε ισχυρός χαρακτήρ και ψυχή πολύ τολμηρή. Θέλει ν' άνεβή πολύ ψηλά και, για να τόν κατορθώσει, δεν θα διατάξη να πατήσει πάνω στα πτώματά μας.

—Και έμεις τί πρέπει να κάμωμε; έρώτησε ο Κοντσίνο, με φωνή που έπρόδιδε τήν ταράχη του.

—Ενα σατανικό χαμόγελο έφώτισε τόν πρόσωπο τής Έλεονώρας.

—Στὸν θώρακα τού ανθρώπου αυτού, είπε, άνεκάλυφα ένα άσθενές σημείον, από τόν όποιον μπορούν να εισχωρήσουν τά βέλη μας και να πλύνουν τήν καρδιά του.

—Και ποιά είνε αυτό τόν σημείον;

—"Ο δούξ ντ' Άγκουλέμ είνε πατέρας. "Ο τολμηρός αυτός φιλόδοξος αγαπά με πάθος τόν παιδί του. Πρὸς χάριν του, θα παρητείο από όλες τς φιλοδοξίες του και θα έδινε και τή ζωή του ακόμη.

—Καταλαβαίνω τόν σχεδίο σου, Έλεονώρα, είπε ο Κοντσίνο.

—Εμάντευσε, λοιπόν;

—Θα συλλάβωμε τόν παιδί του και ο Κάρολος ντ' Άγκουλέμ θα έλθη να πέση στα πόδια μας.

—"Αλλ' αν ο πατέρας άντισταθή; έκαμε ή Έλεονώρα, κυττάζοντας μέσα στα μάτια

τόν σύζυγό της.

—"Ο Κοντσίνο έτρεξε πρὸς τήν πόρτα και, άφου έδεβαίώθηκε ότι ήταν καλά κλειμένη, έγύρισε και είπε στο αυτί τής σύζυγού του:

—"Αν ο πατέρας άντισταθή;... "Αν δεν παραδοθή σ' έμάς;...

—Λοιπόν;

—Μένουν ακόμη στὸν Λορέντζο, τόν βασιλοπώλη τής Γεδύρας, μερικές σαγονές από τόν νερό που δεν συγχωρεί ποτέ... Οι σταγονές αυτές θα είνε για τόν παιδί τού δούκος ντ' Άγκουλέμ.

—Αυτό ακριβώς είνε και τόν δικό μου σχέδιο, είπε με άπάθεια ή Έλεονώρα.

Και, άγκαλιάζοντας τόν κεφάλι τού συζύγου της, άρχισε να τόν φιλή με παραφορά.

Οι δύο δαίμονες έγνώριζαν καλά ο ένας τόν άλλον.

—Τί ηλικίας είνε τόν παιδί; έρώτησε ο Κοντσίνο.

—Είνε μία κόρη δέκα έπτά έως δέκα όκτώ έτών.

—Κόρη; έκαμε ο Κοντσίνο.

—Τί σημασία έχει; "Η νέα αυτή πρέπει και σήμερα ακόμη αν είνε δυνατόν να πέση στα χέρια μας. Και αν ο πατέρας άντισταθή, αλλοίμονο σ' αυτήν...

—Μένουν κιόλας, είπε ο Κοντσίνο, θα δώσω τς απαιτούμενες διαταγές. "Αλλά που θα τήν βρούμε;

—Στό Μεντόν. Στο τελευταίο σπίτι τού χωριού, δεξιά, άπέναντι στο ξενοδοχείο τής «Χήνας».

—"Ο Κοντσίνο έκλονίσθηκε. Τά μαλλιά έσηκώθηκαν επάνω στο κεφάλι του και ένα ρίγος διέτρεχε τόν σώμα του.

—Πώς λέγεται; έρώτησε με άγωνία. Ξέρεις ποιά είνε τόν όνομα τής κόρης τού δούκος ντ' Άγκουλέμ;

—Γιζέλλα! απήντησε ή Έλεονώρα, κυττάζοντας τον στα μάτια.

—"Ο στρατάρχης ντ' Άγκρ έμεινε σαν κεραυνόπληκτος.

—"Η ταράχη του δεν θα ήταν τόσο μεγάλη, ούτε αν ο σύζυγός του έπεφτε έμπρὸς στα πόδια του.

—"Ηταν τελείως άνίκανος να συναρμολογήση τς σκέψεις του.

—"Η Έλεονώρα Γκαλιγκά έρριξε πρὸς τόν μέρος τού συζύγου της ένα τελευταίο βλέμμα και έφαιτα έδγηκε άδόρυδα, σαν φάντασμα, από τόν γραφείο του.

3ον

ΑΔΕΜΑΡ ΝΤΕ ΤΡΕΜΑΝΖΕΚ ΝΤΕ ΡΟΜΠΙΣΤΑΝ

—Τό πρωί ακριβώς τής ήμέρας, που συνέβαιναν όλα αυτά στο μέγαρο Κοντσίνο, ένας νέος, είκοσι μόλις έτών, προχωρούσε έφιππος, σε άπόσταση πεντακοσίων περίπου μέτρων από τόν Λονζουμά, που τόν είχε αφήσει στο δρόμο.

—"Ηταν λεπτοκαμωμένος, με παράστημα έπιβλητικό, εύλυγιστος σαν τόν καλαμί, αλλά ένα καλαμί από χάλυβα, με πρόσωπο άκανόνιστο, αλλά συμπαθητικό και με μάτια που έλαμπαν από πεποίθησι για τόν μέλλον.

Φορούσε μία στολή από

Μίσση, ραδιουργίες, δολοφονίες, εγκλήματα
άλλα και...
αυτοθυσίες, ήρωισμοί, ίπποτικοί έρωτες!
ΟΛΑ ΣΥΝΑΝΤΩΝΤΑΙ & ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΝΟΝΤΑΙ
στο άριστούργημα τών ίπποτικών
μυθιστορημάτων τού
ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚ
«ΡΟΜΠΙΣΤΑΝ»

σταχτι βελούδο, μεγάλον μαν-
δύα, ψηλές μπόγιες και πλα-
τύγυρο καπέλλο, υπερήφανα
άνασχηματισμένο στα πλάγια και
στολισμένο με μεγάλο φτερό.
—Από τη μέση του κρεμόταν
ένα βαρύ ξίφος, από εκείνα
που το μυστικό της στερεότη-
τος και της αντοχής τους ή-
ξερε μόνο ο Μερνάντα του Το-
λέδου.

Ξαφνικά, ο ίππος του έ-
σταμάτησε εμπρός σ' έναν
μεγάλο χείμαρρο, που είχε
γνωστός με το όνομα της Βέ-
δρης και που έκλυσε με να-
χέλεια τα κρυτάλινα νερά
του, κάτω από τον θαλπερό
ήλια.

Ο δημόσιος δρόμος έπε-
νούσε τον ποταμό επάνω σε
μια γέφυρα, που βρισκόταν σε
μικρή απόσταση, έκανε μια
καμπή και έχανόταν κάτω από
το δάσος, απέναντι ακριβώς
στον νεαρό ίππια.

Επάνω σ' αυτό το δρόμο,
σε απόσταση είκοσι μόλις δι-
κάτων από την αντίθετη όχθη,
εστάθμευε μια άμαξα, που τα
πικνά δένδρα απέκρυπταν τη
θέα της από τα μάτια του
νεού.

Αλλ' από την θυρίδα της
άμαξης, μια γυναίκα παρατη-
ρούσε τον ίππια, που, μη έ-
χοντας κανένα σύντροφο, μι-
λούσε με το αλόγο του.

—Πρέπει, φίλε μου, έλεγε
ο νέος, να είσαι άξιος του ό-
νόματος του Πηγάσου. Δια-
φορετικά, τί αξία θα είχες, αν
έπρεπε κάθε φορά να υπάρχη
γεφύρι, για να περάσσης ένα
τόσο δα μικρό ποταμάκι; Κύ-
ταζε πόσο δρόμο θα γλυτώσα-
με αν περάσωμε απ' εδώ, αν-
τί να πάμε από τη γέφυρα!

—Ελα, πάρε θάρρος! Άν πε-
σωμε μέσα στο νερό θα βγού-
με. Άν τσακίσωμε κανένα
πλευρό, δεν θα υπάρχη τούλά-
χι στον κανένα άλλος μάρτυς
για να ιδή την άτυχία μας,
εκτός από τα δένδρα και τα
κλαδιά. Χόπι! Χόπι! Εμπρός,
Πήγασε!

Ο ίππεύς είχε φέρει μερι-
κά δηνάρια προς τα πίσω το
άλογο του και κατόπιν το έ-
κέντησε με τα σπινθάρια του.

Ο Πήγασος επροχώρησε
αργά στην άρχη, όρμητικώτε-
ρα έπειτα και, στο τέλος, έ-
τέντασε τους μύς των ποδών
του και ετινάχθηκε στην άπε-
ναντι όχθη.

Αλλ' ή όρμη που είχε πά-
ρει ήταν πολύ μεγάλη και γι'
αυτό εξακολούθησε να τρέχει
έπί αρκετά δηνάρια.

Ετσι έφθασε κοντά στη
σταματημένη άμαξα.

—Μπράβο, Πήγασε! είπε
ο ίππεύς χαϊδεύοντας τον λαι-
μό του αλόγου του. Είσαι θαυ-
μάσιος!

—Πραγματικά θαυμάσιος!
είπε μια φωνή που φαινόταν
σαν να έρχεται από τους θά-
μους.

Ο νέος σηκώθηκε έκπλη-
κτός, πατώντας επάνω στους
ανάδοις.
—Μήπως κατοικεί εδώ ή κυ-
ρία Ήχώ; έκαμε.

—Πραγματικά θαυμάσιος!
επανέλαβε μια γυναικεία φω-
νή, ενώ μια νέα εμφανιζόταν
στην θυρίδα της άμαξης. Αλλ'
έκινδύνευσε να συντριβής,
ευπρόσμητα μου.

—Η μικρή του Λονζουμώ!

Επιθύρσε ο ίππεύς. Θά ήταν
καλύτερο να αλλάξω το δρόμο
μου για να την αποφύγω...
Ετσι θα μπορούσα να σκε-
πώμαι πιο ήσυχα την άμαξα.
Να μου με το μπλε φόρεμα...
Θά την ξαναβρίθ τάχα;... Το
βλέμμα της έχώθηκε βαθειά
μέσα στην καρδιά μου!

—Δεν άπαντάτε, κύριε; έ-
καμε ή άγνωστη, διακόπτον-
τας την όνειροπόλησι του
νεού.

— Συγγνώμη, δεσποινίς,
είπε ο ίππεύς.

Και συγχρόνως έβγαλε το
καπέλλο του και έχαιρτησε τη
νέα, που, λίγη ώρα προ-
ηγήτερα, είχε συναντήσει στο
πανδοχείο του Λονζουμώ.

Ήταν πραγματικά μικρή
και θά την ενόμιζε κανείς παι-
δί άκόμη.

—Ηλικίας μόλις δεκαπέντε έ-
τών, ήταν αρκετά νόστιμη και
το πρόσωπό της έφανερώσε
μιά άσυνήθιστη τάλμη για
την ηλικία της. Το βλέμμα
της έδειχνε μιά έμφυτη πο-
νηρία, που σπάνια την συν-
αντά κανείς σε μια νέα αυ-
τής της ηλικίας.

—Λοιπόν, εξακολούθησε ή
άγνωστη, στο Λονζουμώ μου
είπατε ότι ταξιδεύετε χωρίς
να ξέρετε που πηγαίνετε; Έ-
τσι, έντελως στην τύχη;

—Έντελως, δεσποινίς. Ό-
πως όποτε, ή τύχη με οδηγεί
κάπου αυτή τη στιγμή και,
αν θέλετε να σάς πω το που,
με πηγαίνει στο Παρίσι.

—Και εγώ έκει πηγαίω,
έκαμε ή νέα γελώντας. Τι πη-
γαίνετε να κάμετε στο Παρί-
σι;

—Πηγαίω να κάμω την
τύχη μου, απήντησε ο νεαρός
ίππεύς με άφέλεια.

—Και εγώ πηγαίω για
τόν ίδιο λόγο στο Παρίσι, εί-
πε ή νέα. Θέλετε να ταξιδεύ-
σωμε μαζί; Μπορώ ίσως να
σάς φανώ χρήσιμη. Έχω με-
ρικές πολύ καλές γνωριμιές.
Είμαι συστημένη στον έπισκο-
πο ντε Λουσσόν ντε Ρισελιέ,
που έχει την εύνοια του πα-
λατιού. Θά του μιλήσω για
σάς, αν θέλετε...

—Ευχαριστώ, δεσποινίς, ά-
πήντησε ο ίππεύς. Και εγώ
έχω μιά πολύ καλή σύσταση.
Ξέρετε σε ποιόν είμαι συστη-
μένος; Στον ένδοξο στρατάρ-
χη ντ' Άγκρ, τον πρωθυπου-
ργό του βασιλείως. Όσο για
να ταξιδεύσωμε μαζί, θα μου
ήταν πολύ ευχάριστο, αλλά...

Η νέα έγέλασε και πάλι.
—Επειτα είπε:
—Καλά... χαίρετε, λοιπόν!
Έγώ θα μείνω στο ξενοδο-
χείο των «Τριών Μοναρχών»,
στην όδο Τουρνόν. Άν ποτέ
βελήσετε να με ιδήτε, εκεί θά
με ζητήσετε...

—Και ποίαν θά ζητήσω;
—Την δεσποινίδα Μαρριόν
Ντελντόρι.

Ο νέος είχε μείνει στην έ-
δια θέσι και ή άμαξα που έ-
φερε την Μαρριόν Ντελντόρι έρ-
χίχε να χάνεται μέσα στο δά-
σος, όταν μια φωνή τον έκαμε
να γυρίσω πίσω το κεφάλι.
Είδε τότε εμπρός του ένα
νέον, που ίππευε έναν μεγαλο-
πρεπή ίππον και που έφορού-
σε σταχτιά στολή επίσης σαν
κι' αυτόν.

—Κύριε, του είπε, τριγυρί-
ζω από τριών λεπτών κοντά
σας και δεν μ' έχετε αντίλη-

φή.

—Τρία λεπτά, έκαμε ο
πρώτος, είχε ή πολύ ή λίγο.

—Αυτό που έγω να σάς πω
είνε πολύ λιγώτερο, έσπευσε
να πη ό άλλος, με έκφρασι
που έφανερώσε όργη.

—Μιλήστε, λοιπόν! Σας
ειδοποιώ μόνον ότι, όσο λίγο
και να είναι αυτό που θέλετε
να μου πείτε, ή ύπομονή μου
είνε πολύ λιγώτερη. Τι θέλε-
τε;

—Στο πανδοχείο του Λον-
ζουμώ έμιλήσατε με τη νέα
που έπέρασε πρό όλίγου απ'
εδώ.

—Ναι... δηλαδή ή αλήθεια
είνε ότι μου έμιλήσε αυτή.

—Είτε το ένα είτε το άλ-
λο συμβαίνει, μάθετε ότι και
τα δύο δεν μου άρσουν. Δεν
μού άρσει έπίσης το ότι έστα-
θήκατε εδώ για να της μι-
λήσετε.

—Αυτά είναι όλα; έκαμε ο
κύριος του Πηγάσου με προ-
κλητικό ύφος.

—Όχι, θέλω να προσθέσω
άκόμη ότι οι τρόποι παλλη-
καρά, τους οποίους έχετε,
μπορεί να είναι της μόδας στο
θεάτρο, αλλά δεν ταίριαζουν
μεταξύ εύπατριδών.

—Κύριε, οι παλληκαράδες
του θεάτρου έχουν ζύλινα ξί-
φη, αλλ' εγώ έχω ένα αρκετά
καλό σιδερένιο ξίφος, που
μπορεί να κάμω τους έρωτευ-
μένους να καταπιούν τις προσ-
κλητικές φράσεις, που έτόλ-
μησαν να έκστομίσουν. Ξι-
φουλκήσατε, κύριε!

—Είμεθα σύμφωνοι, είπε ο
άγνωστος με τόνον όδρότη-
τος. Αλλά, άγαπητέ μου άν-
τίπαλε, έχω να σάς κάμω μιά
παρακλήσι... Βιάζομαι να
προφθάσω εκείνο το άμάξι...

—Ένωθ. Θέλετε να αναβά-
λωμε τη συνάντησί μας... Σας
παραχωρά δηδηόποτε πίστωσι
χρόνου μου ζητήσετε...

—Εισθε ευγενέστατος, ά-
πήντησε ο άγνωστος και ύπο-
βητο ότι θά φανήτε ως το τέ-
λος ότι γενής. Έλάτε μετά τρείς
ήμερες να προγευματίσωμε
μαζί και κατόπιν πηγαίνομε
να κανονίσωμε τη διαφορά
μας.

—Θαυμάσια! Που όμως
θα σάς συναντήσω, για να
σας δώσω ένα μικρό μάθημα
έφομαχίας;

—Θά είναι το τελευταίο
σας, μπορείτε να είσθε έέ-
βαιος γι' αυτό, απήντησε ο
άγνωστος. Θά με συναντή-
τε στο ξενοδοχείο των «Τρι-
ών Μοναρχών», στην όδο
Τουρνόν.

—Πολύ καλά. Όνομάζομαι
Άδεμάρ ντε Τρεμανζέκ, ίπ-
πότης ντε Ρομπιστάν. Και
σείς;

—Εγώ, κύριε, όνομάζομαι
Έρρικος ντε Ρουζέ ντ' Έφ-
φιά, μαρκήσιος ντε Σενκ -
Μάρς.

Οι δύο νέοι έβγαλαν άμέ-
σως τους πίλους των και
προσέκλιναν με ευγένεια ό έ-
νας προς το μέρος του άλ-
λου.

Κατόπιν έχωρίσθησαν.

Ο Σενκ - Μάρς έσπρου-
νισε το αλόγο του προς το
μέρος από το όποιον είχε έ-
ξαφανισθή ή μικρά άμαξα.

Αντιθέτως, ό άλλος έπηρε
ένα μικρό μονοπάτι προς τ'
άριστερα.

—Τά έκασαφρα μιά χαρά,
συλλογίζοταν εκείνος που εί-

χε πη ότι όνομαζόταν Άδε-
μάρ ντε Τρεμανζέκ, ίππότης
ντε Ρομπιστάν. Να με τώρα
με μιά μονομαχία στη ράχη.
Αυτό όμως δεν θά με βοηθήσει
καθόλου για να βρώ τον δρό-
μο μου.

—Επειτα από μιά ώρα, εί-
χε παραπλανηθή μέσα στο δά-
σος και έσταματήσει εμπρός
σ' ένα έρημικό πανδοχείο.

—Εκεί έζήτησε να του κάμουν
μιά όμελέττα και ήπιε ένα
μπουκάλι άσπρο κρασί.

Ο ξενοδόχος του έδειξε
κατόπιν τον δρόμο που έπρε-
πε ν' ακολουθήσει για να
φθάσει στο Μεντόν και άπ' έ-
κει στο Παρίσι.

Ο ίππότης Ρομπιστάν έξε-
κίνησε και πάλι, συλλογίζομε-
νος τη μονομαχία του με τον
μαρκήσιο ντε Σενκ - Μάρς,
την συνάντησί του με τη Μα-
ριόν Ντελντόρι και, πιδό πολύ
από όλα, την άραία άμαξόνα
με το μπλε φόρεμα, που είχε
συναντήσει την προηγούμενη
στο Λονζουμώ και που του εί-
χε κάμει τόσο ζωηρήν έντύ-
πασι.

Συλλογίζοταν επίσης τον
ένδοξο Κοντσίνο, τον πανί-
σχυρο στρατάρχη ντ' Άγκρ,
προς τον όποιον είχε συστα-
τική έπιστολή.

Οι σκέψεις αυτές δεν έφη-
σαν τόν νεαρόν ίππότη να
προσέξη ότι είχε αρχίσει ή
νυχτώνη και ότι ο Πήγασος
αντί ν' ακολουθή τον δημόσιο
δρόμο, είχε πάρει ένα μικρό
μονοπάτι, που τον έφερνε και
πάλι προς το δάσος.

Όταν το άντελήφθη, έκρά-
τησε άμέσως τα χαλινάρια
και διήυθνε το αλόγο του
προς τον δημόσιο δρόμο.

Σε μικρή απόσταση, διέκρι-
νε τότε έναν άνδρα και μιά
νέα, που αντίλλασαν με χα-
μηλή φωνή ώργισμένες φρά-
σεις.

Ο Άδεμάρ ντε Ρομπιστάν
δεν μπορούσε να ακούση τί
έλεγαν, αλλά στο αντίκρυσμα
της νέας άνεσκήρτισε.

—Ω! Θεέ μου, έφώναξε,
αυτή είναι!

Και πράγματι ήταν αυτή.

Ο άνδρας και ή νέα έπέ-
κονταν έφιπποι στο μέσον
του δρόμου και ή έκφρασις
του προσώπου τους έδειχνε
καθάρά ότι έφιλονέκοσαν.

Ο άνδρας φαινόταν διαδυ-
χικά περιπαθής, κυνικός και
άπειλητικός.

Από το άλλο μέρος, ή νέα
είχε ύφος περιφρονητικό και
θλιμμένο.

—Γιζέλλα, έλεγε αυτή τη
στιγμή ο άνδρας, με άπειλη-
τικό τόνο. Ακούστε με έφ' ό-
σοι υπάρχει άκόμη καιρός. Ά-
πάψε και αύριο άνόμι δεν εί-
νω ίσως άργά. Μπορεί να σή-
σω και σάς και τον πατέρα
σας από τ' όποιο κίνδυνο.
Και ως αντίλλαγμα της άφο-
σίσεώς μου, ζητώ...

—Η άφοσίωσίς σας μου
είνε μισητή, τον διέκοψε ή
νέα.

—Είς άντάλλαγμα του έ-
ρωτος ενός ανθρώπου που σάς
λατρεύει και θέλει ν' άφιερώ-
ση σε σας τη ζωή του...

—Κάθε λέξις σας άποτελεί
για μένα προσβολή, είπε ή
νέα.

—Δεν ζητώ ως άντάλλα-
μα της αγάπης και της άφο-
σίσεώς μου παρά μιά λέξι

σου μόνο, ένα χαμόγελό σου,
Γιζέλλα...

—Η μόνη άπάντησις που
έχω να σάς δώσω είναι: Φύ-
γετε, κύριε, μην έμποδίζετε
τον δρόμο μου!...

—Αυτή είναι ή τελευταία
σας λέξις; έρώτησε με λύσσα
έκεινος.

— Απομακρυνθήτε, κύριε,
είπε ή νέα με έπιτακτικήν με-
γαλοπρέπεια.

—Ε! Τότε έσύ θά είσαι
ύπευθυνος για ό,τι πρόκειται
να συμβή! έφώναξε ο άνδρας.
Εσύ θά είσαι ή άφορμή
της καταστροφής του πατέρα
σου και της δικής σου.

Και, λέγοντας αυτά, έκέν-
τησε το αλόγο του προς την
διεύθυνσι της νέας, που είχε
γίνει άρχη από την άγανά-
κτησι και της έφραζε το δρό-
μο.

Ο Κοντσίνο Κοντσίνο —
γιατί αυτός ήταν ο άνδρας
που μιλούσε προς τη Γιζέλλα
—έσήκωσε συγχρόνως το χέ-
ρι του για να συλλάβη την
κόρη του δούκος ντ' Άγκου-
λεμ.

Εκείνη τη στιγμή, κάτι το
όρμητικό ως βόμβα ετινάχθηκε
από το μέρος του δάσους και
ο Κοντσίνο άναγκάστηκε να
όπισθοχωρήσει, γιατί ή αιχμή
ένος ξίφους έλαμπε τώρα έμ-
πρός στα μάτια του.

Συγχρόνως ή φωνή του ίπ-
πότη ντε Ρομπιστάν άντήχη-
σε άπειλητική.

—Πίσω, άχρείε! Πίσω, δει-
λέ! Φύγε, γιατί άλλωθώς ή
τελευταία σου ώρα πλησιάζ-
ει.

Η Γιζέλλα έγύρισε προς το
μέρος του περαστικού, που
είχε προβάλλει ξαφνικά μεταξύ
αυτής και του άγνώστου και
ένόμιζε ότι τον άνεγνώρισε.

—Αυτός! έφίθυρισε. Ο
μαρκήσιος ντε Σενκ - Μάρς;

—Όχι, κύριε, έφώναξε ο Κον-
τσίνο είδε σε απόσταση δυο
δακτύλων από το στήθος του
την αιχμή του τρομερού ξί-
φους του Ρομπιστάν.

Εσπρονόισε άκόμη το α-
λόγο του, τραβώντας το με
δύναμι προς τα πίσω, ενώ
συγχρόνως έφώναζε:

—Ποιος είναι αυτός ο λη-
στής; Άθλιε! Πρόσεξε!

—Φύγε! έκραύγασε και πά-
λι ο Ρομπιστάν.

—Ξέρεις ποιός είμαι; έ-
φώναξε ο Κοντσίνο. Δεν κα-
ταλαβαίνεις λοιπόν ότι σε πε-
ριμένουν τα βασανιστήρια, το
ικρίωμα...

—Φύγε, αν θέλεις τη ζωή
σου! ξαναείπε ο Ρομπιστάν.

Τη στιγμή αυτή, το πρόσω-
πο του ίππότη έξέφραζε μιά
τέτοια άποφασιστικότητα και
άγριότητα, ώστε ο στρατάρ-
χης ντ' Άγκρ υπεχώρησε ά-
κόμη περισσότερο.

Η έκπληξις, ή ταραχή και
ο τρόμος δεν είχαν κάμει να
χάση τελείως την ψυχραιμία
του. Κρύος ιδρώς περιέβρεχε
τους κροτάφους του.

—Πολύ καλά! είπε σφί-
γοντας τα δόντια του από το
θυμό.

Ο ίππότης ντε Ρομπιστάν
έστράφηκε τότε και βρέθηκε
εμπρός στη νέα.

—Δεσποινίς, είπε, με έκ-
φρασι άπειρού τρυφερότητος,

έφ' όσον θά έχω τη μέγιστη
τιμή να βρισκόμαι κοντά σας,
δεν έχετε τίποτε να φοβήθη-
τε...

Η Γιζέλλα έκούννησε με ύ-
περφάνεια το κεφάλι.

—Δεν φοβόμαι ποτέ τίπο-
τε, κύριε, απήντησε, αλλά σάς
ευχαριστώ με όλη μου την
καρδιά.

Τη στιγμή εκείνη ο Κον-
τσίνο Κοντσίνο, που είχε ά-
πομακρυνθή μερικά δηνάρια, έ-
σήκωσε μιά άσημένια σφυρί-
χτρα, που ήταν κρεμασμένη
από το λαιμό του και έσφύρι-
ξε.

Άμέσως σχεδόν άκούσθηκε
θόρυβος καλπάζοντων ίππων
και ο Κοντσίνο, δείχνοντας με
το χέρι του τον Ρομπιστάν,
έφώναξε:

—Συλλάβετε αυτόν τον ά-
χρείον!

Οκτώ ή δέκα ίππεις όρμη-
σαν έναντιον του Ρομπιστάν,
ενώ ο Κοντσίνο με άπαισιο
μειδίσμα στα χείλη έπροχω-
ρούσε προς το μέρος της Γι-
ζέλλας.

Ο νέος έπίεσε τότε με τα
πόδια του τα πλευρά του Πη-
γάσου, που έκαμε ένα μεγα-
λειώδες και ύπεροχο πήδημα.

Φωνές, ύβρεις, κατάρες ά-
κούσθηκαν από το μέρος των
επιτιθεμένων, ενώ ο Πήγασος,
περνώντας ανάμεσά τους είχε
έλθει από το άπέναντι μέρος
όπου βρισκόταν ή Γιζέλλα.

Ο Ρομπιστάν έπήδησε ά-
μέσως καταγής και άναέσασε
το έγχειρίδιό που έκρεμόταν
από τη ζώνη του.

Επειτα, ενώ ο Κοντσίνο έ-
πλησίαζε θριαμβεύων προς την
Γιζέλλα, ο Ρομπιστάν έμπηξε
το έγχειρίδιό του στο στήθος
του ίππου του στρατάρχου
και τον έκαμε ν' ανατραπή
και να κυλισθή κάτω.

Ο ίππότης με το ξίφος
στο χέρι είχε έλθει τώρα να
σταθή εμπρός στη Γιζέλλα.

—Φυλαχθήτε, έξοχώτατε!
έφώναξαν οι όπλοφόροι του
Κοντσίνο, όρμώντες σαν λυσ-
σασμένοι έναντιον του νέου.

—Επάνω του! Συλλάβετέ
τον!... Σκοτώστε τον!

—Φύγετε, δεσποινίς! έφώ-
ναξε ο Ρομπιστάν, άποκρούων
με ένα έπίδεξιο χειρισμό τον
σπαθιστή που ήτανε πιδό κον-
τά.

—Όχι!, απήντησε σιγά ή
Γιζέλλα.

—Σκοτώστε τον!, έφώνα-
ξαν οι όπλοφόροι.

—Θά με κάμετε να σκοτω-
θώ!, ξαναείπε ο Ρομπιστάν,
ενώ συγχρόνως απέκρουε ένα
χτύπημα έναντιον της κεφα-
λής του.

—Πιάστε τον ζωντανόν!
διέταξε ο Κοντσίνο, που είχε
πρότοψε και είχε πλησιάζ-
σει στον τόπο της συμπλοκής
δωμάτιο.

—Ενώ μπορώ να σωθώ,
έξακολούθησε ο Ρομπιστάν,
άπειθυνόμενος προς την Γιζέ-
λλα.

Δέν έπαυε συγχρόνως να ά-
ποκρούη τα χτυπήματα των
ανθρώπων του Κοντσίνο, που
του έπετιθεντο από όλα τα με-
ρη συγχρόνως.

—Νά κι' έσύ μιά! έφώναζε
τρυπώντας κατάστηθα έναν ά-
πό τους όπλοφόρους, που έπε-
σε άμέσως νεκρός.

(Άκολουθεί)

Κοντά στη ΛΑΙΜΗΤΟΜΟ

Ένα δραματικό έπεισόδιο

Ο άνθρωπος που έτρεχε, έμ-
πηκε σ' ένα σκοτεινό και
έρημο δρόμο, έγλύστρη-
σε σε μιά λιμνούλα που είχε
σχηματισθή απ' τα νερά, έπε-
σε, ξανασηκώθηκε βλαστημών-
τας, εξακολούθησε το τρέξιμό,
βγήκε σε μιά καλοφωτισμένη
πλατεία και άνακατεύθηκε με
τόν κόσμο που έδινε εκείνη
τη στιγμή από ένα θέατρο.

Εκεί εστάθηκε για να πάρη
λίγο την άναπνοή του. Αλλά
γρήγορα έκαστάλαβε ότι έπρεπε
ν' απομακρυνθή και άπ' εκεί.
Όλος ο κόσμος τον κυττούσε
με μιάν έκφρασι άποστροφής
και φρίκης. Μιά κυρία έγινε κα-
τάχλωμη και σφίχτηκε με τρό-
μο κοντά στον άντρα που την
συνόδευε.

Ο άνθρωπος κυττάχτηκε

και είδε πως ήταν γεμάτος αί-
ματα: ήταν αίμα νερό, που
τοούταζε άπ' τα χέρια, άπ' το
τριμμένο σακάκι και το μπα-
λωμένο πανταλόνι. Ένας άστν
φύλακας τον έπλησίασε. Έκει-
νος έκανε να φύγη, αλλά τον
άρπαξαν πολλά χέρια. Τότε έ-
κατάλαβε πως ήταν αδύνατον
να ξεφύγη και κάτι μουρμουρί-
ζοντας, άκολούθησε τον άστν-
φύλακα στο πλησιέστερο τη-
μα.

Ο άστνφύλακας τον παρέ-
δωσε σ' έναν συνάδελφό του κι'
έμπηκε σε μιά πόρτα. Όστερα
από λίγο, έπέστρεψε και τον
τράβηξε μαζί του στο διπλαίο
δωμάτιο.

—Νάτος, κύριε ύπαστυνόμε,
είπε. Τον είδαν πολλοί να βγαί-
νι τρέχοντας άπ' εκείνο το δρό-
μο. Άλλως δε άρκει να τον
ιδή κανείς για να καταλάβη ό-
τι αυτός είναι ο δολοφόνος.

—Δολοφόνος έγώ; έμουρμού-
ρισε ο άγνωστος κατάπληκτος.
Δέν καταλαβαίνω.

—Βέβαια... βέβαια... έκαμε
ο ύπαστυνός με ειρωνικά. Που
να καταλάβη ο καμμένος! Δεν
ξέρεις, λοιπόν, ότι πρό όλίγου
έμαχαρίσασαν κάποιον στο δρό-
μο, άπ' το όποιον δεν είδαν
να βγαίνει τρέχοντας, σ' αυτά

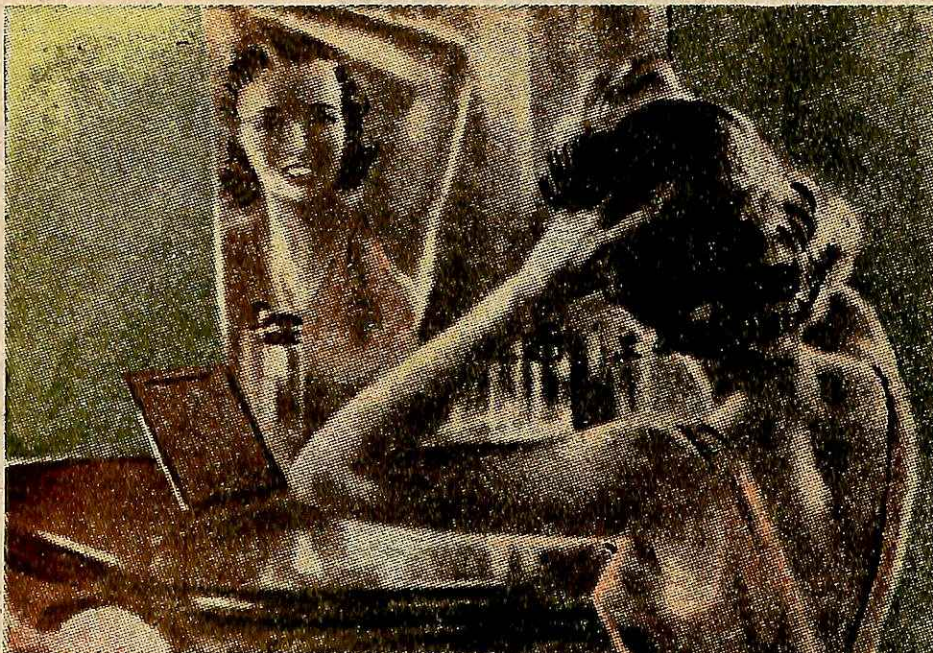
τα χάλια, γεμάτος αίματα;
'Αλλά... δε θαυμάσαι, δεν είναι
σπουδαία πράγματα! Μόνο
που σε περιμένει ή λαιμητό-
μος!...

—Η λαιμητόμος! έμουρμού-
ρισε ο άνθρωπος με πνιγμένη
φωνή. Μά εγώ δεν έσκότωσα!,
έφώναξε με άπελπισία. Δεν έ-
καμα τέτοιο έγκλημα έγώ!...

—Τότε, λοιπόν, που βρέθη-
καν αυτά τα αίματα επάνω
σου; έδροντοφώνησε ο άστνός-
μος χτυπώντας τη γροθιά του
στο τραπέζι. Γιατί έτρεχες και
γιατί ήθες να φύγεις όταν εί-
δες τόν άστνφύλακα; Που ή-
σουν και πώς μπορείς ν' άπο-
δείξεις το άλλοθι;

Ο άνθρωπος έβγαλε άκόμα
πιδό χ

ΤΟ ΧΑΛΑΣΜΕΝΟ ΔΟΝΤΙ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένα πρωινό η Ρενέ Σατωπέρ σηκώθηκε πιά νωρίς από ό,τι συνήθως, νευρική, ανήσυχη, με κακό κέφι, για πρώτη φορά ίσως από την ημέρα του γάμου της. Δύο χρόνια είχαν περάσει από τότε που παντρεύτηκε τον Γκαστόν, τον αγαπημένο της Γκαστόν, και κανένα νέφος δεν είχε σκιάσει τον εύτυχισμένο ορίζοντα της συζυγικής των ζωής.

Η Ρενέ αφού σηκώθηκε, έκάθησε μπροστά στον καθρέφτη της τουαλέτας της, άνοιξε το στόμα της κι' έκτύπησε επί πολλήν ώρα. Αριστερά, στον πρώτο τραπέζι υπήρχε ένα μαύρο σημάδι. Δεν μπορούσε πια να αμφιβάλλει. Τό δόντι είχε σαπίσει και θα έπρεπε να το βγάλει. Τί δυστύχημα για τη κοκετταρία της! Αύτη που είχε τόσο δμορφα δόντια! Τί θα λεγε ο Γκαστόν;

Με το χέρι στο μάγουλο, έσκέφθηκε για μία στιγμή, θυμωμένη, νευρισμένη και αναποφάσιστη. Απότομα ύστερα έπηρε μίαν απόφαση και έχτυπησε το κουδούνι.

Μόλις έμπηκε η καμαριέρα, την έρωτησε:

—Πού είναι ο κύριος;
—Εδύηκε και θα γυρίσει το μεσημέρι, κυρία.

—Καλά. Τρέξε στον καλύτερο δοντογιάτρο της συνοικίας και φέρε μου τον εδώ με όλα τα εργαλεία του.

Μισή ώρα αργότερα, η Ρενέ άνοιξε μόνη της την πόρτα και βρισκόταν μπροστά σ' έναν αξιωματικό με μεγάλη στολή.

—Μά τι θέλετε, κύριε; έρωτησε σαστισμένη.

—Κυρία, είμαι ο δοντογιάτρος.
—Ο δοντογιάτρος! Στρατιωτικός δοντογιάτρος!

—Όχι, κυρία, όχι, είπε η καμαριέρα ενώ ο αξιωματικός χαμογέλουσε με την αφέλεια της κυρίας.

—Επιτρέψατέ μου, είπε γρήγορα, να σας εξηγήσω μια φαινομενική μόνον αναίμαχτη. Είμαι ο κύριος Λαζάρ, χειρουργός δοντογιάτρος, δνομαστός για τις ανώδυνες επεμβάσεις. Έξ' άλλου είχα την τιμή να υπηρετήσω στο στρατό ως έφεδρος υπολοχαγός και τη στιγμή που ήθελε η καμαριέρα σας ετοιμαζόμουν να φύγω για να παραστώ στην κηδεία του στρατηγού Χ... Η κηδεία θα γίνει το μεσημέρι... Γι' αυτό ήρθα, κυρία μου, με τη

στολή.

Με λίγα λόγια του εξήγησε τί ήθελε.

Ο δοντογιάτρος χαμογέλασε, άκούμπησε το πηλίκιο του σ' ένα τραπέζι και ακολούθησε την Ρενέ στην κρεββατοκάμαρά της. Την έτοποθέτησε κοντά στο παράθυρο, της έκαμε δυο-τρεις ενέσεις κοκαίνης και με μία κωμική κίνηση έτράβηξε τον τραπέζι και τον έβγαλε.

Η Ρενέ έπλενε το στόμα της, όταν έβλεπε να χτύπημα του κουδουνιού την έκαμε ν' αναπηδήσει.

—Κυρία, είν' ο κύριος, ψιθύρισε η καμαριέρα από τη μισανοιγμένη πόρτα.

Η Ρενέ έγινε κάτωρη. Ήταν έτοιμη να ειδοποιήσει με την καμαριέρα ότι δεν μπορούσε να ένοχληθώ. Μία σκέψις ώστόσο την έσταμάτησε. Έγνώριζε τον άνδρα της: την αγαπούσε πολύ και την έζηλευσε.

—Σας παρακαλώ, κύριε, είπε στον δοντογιάτρο, μην κουνιθήτε από δω-ώσπου να γυρίσω.

Ο αξιωματικός υπεκλίθη και έκάθησε σε μία πολυθρόνα, άρκετά στενοχωρημένος κατά βάθος μήπως δεν προλάβει την κηδεία του στρατηγού.

Όταν η Ρενέ έμπηκε στο σαλόνι, ο Γκαστόν την έπείριμε με χαμόγελο. Μόλις όμως την είδε, η τρυφερή έκφρασή του εξαφανίστηκε.

—Πόσο είσαι ωχρή, είπε.
—Εγώ; Πώς σου φάνηκε; Όχι.
—Εκτινίσις περισσότερα, ενώ συγχρόνως για να κρύψει το κενόν που είχε στο

μασθα της, μασούσε τα δόντια της στην άκρη των χειλιών της.

—Μά ναι, έπείρινε ο Γκαστόν, είσαι κατακίτρινη, αγάπη μου... Μήπως είσαι άρρωστη;

—Όχι, σε διαβεβαιώ... Είνε... είνε από το κρύο.

—Ίσως ναι. Πές μου, Ρενέ, σε ξάφνιασα;

—Με ξάφνιασε; Ναι... δηλαδή όχι... πάντα σε περιμένω.

—Σκέψου, εξακολούθησε ο άνδρας της που ενώ έμιλούσε έρευνούσε το διαμέρισμα με βλέμμα γεμάτο υποψία, ότι θυμήθηκε ξαφνικά στο δρόμο πως ξέχασα να πάρω το δαχτυλίδι σου που θέλει διόρθωμα. Και καθώς ο χορός των Άλεμπέρ είνε για μεθύριο, ξαναγύρισα άμέσως για να το πάρω.

—Α, ναι, ναι, ναι...

—Είνε στην κρεββατοκάμαρά σου, δεν είν' έτσι;

Και ο Γκαστόν διευθύνθηκε προς την πόρτα.

—Όχι, μην πάς, Γκαστόν! Θα σου το φέρω εγώ...

Έκείνος παρενεύτηκε από την περιέργη στάση της γυναίκας του, ενώ συγχρόνως μία τρομερή αμφιβολία τον έκυρίευσε ολόκληρο. Έγύρισε μηχανικά στο σαλόνι, προσπαθώντας να συνέλθει, αλλά ξαφνικά έβγαλε μία φωνή βλέποντας το πηλίκιο του αξιωματικού.

—Δυστυχισμένη!

Και παρ' όλες τις προσπάθειες της Ρενέ, που ήθελε να τον συγκρατήσει, έτρεξε στο δωμάτιο και παρουσιάστηκε άγριεμένος στον σαστισμένο αξιωματικό.

—Βγήτε άμέσως από δω, κύριε!

Σαν χαμένος, ο δοντογιάτρος άκολούθησε τον Γκαστόν ως το σαλόνι. Εκεί ο Σατωπέρ έγύρισε ώχρος με τα δόντια σφιγμένα από τη λύσσα του.

—Κυρία, έφώναξε, είσθε ένας άθλιος. Ή προβολή που έκανατε στην τιμή μου δεν ξεπλένεται παρά μόνον με αίμα και δεν έννω να περιμένω,

Και μ' ένα πήδημα, έσπευσε στο γραφείο του και μετά ένα λεπτό ξαναγύρισε με δυο πιστόλια.

—Είσθε αξιωματικός: Ύπερασπισθήτε τον εαυτό σας!

Έπέταξε το ένα πιστόλι στα πόδια του αποβλακωμένου δοντογιάτρου και έστάθηκε εν άναμονή.

—Επιτρέψατέ μου, είπε ο δοντογιάτρος χωρίς να σηκώσει το πιστόλι. Είμαι...

Ο έραστής της γυναίκας του, ούρλιασε ο Σατωπέρ. Ύπερασπίσους τον εαυτό σου, άλλωστε θα σε σκοτώσω σαν σκυλί.

—Γκαστόν, θα σου εξηγήσω, παρακαλούσε η Ρενέ.

—Όχι.

Και, άπειλώντας με το όπλο του τον δυστυχισμένο δοντογιάτρο, ο οποίος έτρεμε ολόκληρος και άδυνατούσε ν' άρρώσει λέξη, τον έκαμε να όπισθοχωρήσει προς τον τοίχο.

—Μά είνε φοβερό, είνε τρέλλα! είπε η Ρενέ και έμπηκε ανάμεσά τους. Ο κύριος είν' ο δοντογιάτρος μου.

—Οδοντογιάτρος! Οδοντογιάτρος σου; Άσχημο άστείο! έφώναξε ο Γκαστόν.

—Στάσου, φίλε μου, δές, έκαμε η Ρενέ άνοιγοντας το στόμα της.

—Πώς; Σου λείπει ένα δόντι; Έκαμε παρανεμένος ο Γκαστόν και άφησε να του πέσει το πιστόλι από το χέρι.

—Δυστυχώς! Δεν ήθελα να το μάθεις! Φοβόμουν μην άρχισης να μ' αγαπάς λιγότερο...

—Παιδί!

Έπειτα δίνοντας το χέρι στον δοντογιάτρο που άρχισε να ήσυχάζει:

—Με συγχωρείτε, κύριε, και σας παρακαλώ να το ξεχάσετε. Για να σβύσωμε μάλιστα αυτή την κακή έντύπωση, θα μείνετε να φάτε μαζί μας.

—Ναι, αφού πάω πρώτα στην κηδεία του στρατηγού, κύριε! Σας εύχαστώ.

A. ZERMAIN

ΤΟ ΨΕΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙ

Μιά Παριζιάνικη αιοδηματική ιστοριούλα

Ο Πιέρ έφόρεσε το καπέλλο του, άνοιξε την πόρτα, είδε τη γυναίκα του σκυμμένη στην κούνια του παιδιού...

—Ελα! της έπτε.

Η Μαρί έσηκώθηκε.

—Μά, Θεέ μου! Τί έχεις;

—Έπιασε τη γυναίκα του από τον ώμο, την έσπρωξε έλαφρά προς το σαλόνι, έπειτα άφου έδεβαίωθηκε πως οι πόρτες ήταν κλειστές, άρχισε—ένώ χονδρές σταγόνες ιδρώτος έτρεχαν εις τους κροτάφους του:

—Μαρί, πρέπει να μου πής την αλήθεια.

—Μά, Πιέρ...

—Ξέρω: όλες οι γυναίκες λένε πάντα την αλήθεια. Όσο υπάρχουν πράγματα που κρύβουν συνήθως και που ποτέ ο σύζυγος δεν θα τις έκανε να τα όμολογήσουν, άκόμη και στο σκαλοπάτι της λαιμητόμου: ό,τι αγαπούν έναν άλλον, π.χ...

—Ό! έλπιζω να μην υποψιάζεσαι...

—Ε, λοιπόν, ναι! Ύποψιάζομαι—είπε ο Πιέρ, πιάνοντας τους καρπούς των χεριών της γυναίκας του—είμαι υποχρεωμένος να υποψιάζομαι. Άκουσα πρό όλίγου...

—Τί άκουσες;

—Τη φίλη μας κυρία Λανζάκ, να φλυαρή για σένα και ν' αφήνει να υποθέσω ότι αγαπάς κάποιον άλλον.

—Ό! μ' αυτό είν' άτιμία! Και που τό έλεγε αυτό;

—Στους Βιράϊν, σε μία γωνία του σαλονιού. Φλυαρούσε με την κυρία ντε Σαϊν—Έλύ.

—Μά δεν τα πιστεύεις! Δεν είν' έτσι, Πιέρ μου, πως δεν τα πιστεύεις;

—Και γιατί να μην τα πιστέψω; Ήταν τόσο άληθοφανή!

—Ό! Κι' εσύ άκόμη;

—Ναι, κι' εγώ... Που έπήγες χθές; Που ήσουν από τη μία ή ώρα ως τις έπτά;

—Μά στα μαγαζιά, σου τό είπα.

—Ε, λοιπόν, λές ψέματα. Δεν ήσουν στα μαγαζιά. Σε είδαν στο σταθμό του Μονπαρνάς.

—Έμένα;

—Ναι, έσένα! Σε είδε η κυρία Λανζάκ στο σταθμό του Μονπαρνάς. Έπήγαινες Βερσαλλίες, δεν είν' έτσι; Έπειτα ήρθες να δής τον όμορφο λοχαγό, τον όμορφο Φιλίπ! Θα έφευγε σήμερα για τα μεγάλα γυμνάσια και ήθελες να τον άποχαιρετήσης.

—Ό! μ' είνε ψέμα, διεμαρτυρήθη η Μαρί με όλες της τις δυνάμεις. Είνε μία έλεεινή συκοφαντία! Η κυρία Λανζάκ ψευδείται! Σου άρκίζομαι ότι δεν έχω καμιά σχέση με τον Φιλίπ, Πιέρ μου, ούτε με κανέναν άλλον! Πρόκειται περί άτιμης συκοφαντίας!

—Πολύ καλά! Έν τοιαύτη περιπτώσει, έρώ τί μου μένει να κάνω!

—Τί; Τί θέλεις να κάνεις;

—Θα πάω να μπατίσω τον άνδρα της.

—Μά είνε φίλος σου ο Λανζάκ! Ένας από τους καλούς φίλους!

—Και μ' αυτό τί;

—Θα σου στείλη μάρτυρες: Θα χτυπηθείς μαζί του;

—Άφου χρειάζεται.

—Α, μ' δεν θέλω, Πιέρ μου! Έσύ! που μ' αγαπούσες τόσο, που είχες τόσο έμπιστοσύνη σ' έμένα! Δεν θέλω να χτυπηθώ!

Δεν άγγιζες ποτέ σου περιστροφή... Ένώ ο Λανζάκ είνε δυνατός!... πολύ δυνατός. Μπορεί να σε σκοτώσει.

—Μου είνε άδιάφορο! Δεν μπορώ να επιτρέψω να λένε άτιμίες για μένα! Άν η κυρία Λανζάκ έπτε ψέματα, πρέπει να το έπανορθώσω ο άνδρας της. Δεν θέλω να με περάσουν για έναν γελοίο! Άπόψε, πρό του δείπνου, θα προκαλέσω τον Λανζάκ! Το Σάββατο το πρωί φεύγει για τη Νέα Ύόρκη. Έν τω μεταξύ όμως θα έχω έκδική.

—Άφησε τον να φύγει! Μή χτυπηθείς! Όχι, σε παρακαλώ γονατίσθ. Τί θα γίνει; Και ο μικρός μας ο Ζάν; Τί θα γίνουμε και οι δύο;

—Άρχισε να μαλακώνει. Πόσο ο τόνος της φωνής της ήταν ειλικρινής! Πόση ειλικρίνεα έδειχναν τα μάτια της!

—Σε πιστεύω, Μαρί. Είσαι μόνον δική μου και σου ζητώ συγγνώμη που σε ύποψιάστηκα έστω και ένα λεπτό. Άλλ' άκριδώς γι' αυτό όφείλω να χτυπηθώ. Τέτοια ψέματα άξίζουν την τιμωρία.

Η Μαρία όπισθοχώρησε. Μιά μυστηριώδης σκίψις έσέκισε τα μάτια της.

—Άρα, έπτε με φωνή υπόκωφη, αν ήταν αλήθεια, αν αυτή η γυναίκα δεν έπτε ψέματα, δεν θα μονομαχούσες;

—Όχι, δεν θα μονομαχούσα. Κι' έπειτα ξέρεις κι' έσύ πόσο αγαπιόμαστε με τον Λανζάκ! Γιατί να παντρευτή αυτή την έλεεινή γυναίκα; Όχι, Μαρί, όχι, αν ήσουν άνάξια της αγάπης μου, της άπόλυτης εκτιμήσεώς μου, δεν θα είχα άσφαλώς το θάρρος να θυσιάσω

τόν καλό μου φίλο.

Η Μαρί έκλεισε τα μάτια της και τα δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό της.

—Μην χτυπήθεις—έπανε—λάμβανε με τσακισμένη φωνή. Ξέχασε τα όλα, Πιέρ μου! Άς είμαστε εύτυχισμένοι όπως πρώτα! Δεν θέλεις; Πές μου, δεν θέλεις;

Την κυττούσε σιωπηλά επί μερικά δευτερόλεπτα και ένα κύμα όικτου έγέμισε την ψυχή του.

Γιατί να την πονέσει έτσι; Γιατί να της πη την αλήθεια; Δεν θα ήταν καλύτερα να προσποιηθί και να ύποσχεθί ότι δεν θα μονομαχούσε και να πάη να μονομαχήσθ μία μέρα κρυφά, όταν θα τον ένόμιζαν στη λήσχη ή πουθενά άλλου;

Άναστήναξε και έδωσε το χέρι στη γυναίκα του.

—Έχεις δίκιο, καλή μου Μαρί. Δεν θα μονομαχήσω, άφου αυτό σε στενοχωρεί.

Έμπήκαν και οι δύο στο δωμάτιο, έπλησίασαν την κούνια και έφίλησαν τα μάγουλα του γιου τους.

Όστόσο, ένα λεπτό αργότερα όταν η Μαρί έπήγε να δώσει έντολές στην ύπηρεσία, ο Πιέρ έκτύπησε το ρολόι του.

—Εξή... έχω άκόμη καιρό!

Και χωρίς να κάνει θόρυβο, διευθύνθηκε στο χώλ, έπηρε το καπέλλο του και ήταν έτοιμος να βγί, όταν άκουσε μία φωνή πίσω του.

—Α! φεύγεις! έφώναξε η Μαρί τρέχοντας κοντά του. Πού πάς;

—Πουθενά... να κάμω ένα γύρο στο δάσος της Βουλώνης.

—Δεν είν' αλήθεια! Έλα μέσα! Δεν κάθεται μαζί μου;

—Όχι, άπόψε, μικρή μου...

—Πρόσεξε! Άν φύγης... θα το μετανιώσης ίσως!

—Με άπειλεις τώρα;

—Ναι, σε άπειλώ, άφου δεν θέλεις ν' άκούσης τίποτε. Θα πάω να βρω τον Φιλίπ, ξέρεις. Και αυτό που δεν έγινε έως τώρα...

—Μπορεί να γίνει σήμερα...

Ε; Όραίες κουδέντες για μία γυναίκα που ίσχυριζόταν πρό όλίγου πως δεν έχει τίποτε να της καταλογίσθ κανείς. Όμο-

λογος λοιπόν πως σκέπτεσαι τον Φιλίπ και πως αν δεν συμμορφωθώ με τη θέλησή σου...

Η Μαρί έσκυψε το κεφάλι κι' έμεινε σιωπηλή.

—Α! θα μιλήσης λοιπόν; έπτε ο Πιέρ τραδώντας την προς το σαλόνι. Σκέπτεσαι τον όμορφο Φιλίπ; Έπομένως δλ' αυτά που έπτε ή κ. Λανζάκ δεν είν' άπολύτως ψέματα;

—Ε, λοιπόν, ναι! έμουρμούρισε κρύβοντας το πρόσωπό της στα χέρια της.

—Έλεεινή!

Ο Πιέρ έχλώμιασε από θυμό, άρπαξε την γυναίκα του από τους ώμους, την έλύγισε και την έρριξε στο πάτωμα.

—Μη με σκοτώνεις, Πιέρ! Ικέτευσε εκείνη. Το μαρό μας με χρειάζεται άκόμη!... Μη με σκοτώνεις!

Κι' έλιποθύνησε.

Όταν το Σάββατο ο Λανζάκ έφυγε για την Νέα Ύόρκη, η Μαρί σηκώθηκε από το κρεβάτι άκόμη συντετριμμένη, άγκάλιασε τον άνδρα της άπ' το λαιμό και του έπτε:

—Ποτέ μου δεν αγάπησα τον Φιλίπ, ούτε κανέναν άλλον, έκτός από σένα. Την ημέρα που με είδε στο σταθμό του Μονπαρνάς ή κ. Λανζάκ, έπήγαινα στη Σάρτρ για να εύχαριστήσω την Παναγία, που έκαμε καλά το παιδί μας. Έσύ γελάς πάντα με τις θρησκευτικές μου προλήψεις. Άν δεν πιστεύεις, δεν έχεις παρά να πάς και να δεβαίωθεις. Έχω αφήσει το όνομά μου και τη διέθυνσή μου εκεί, γιατί έπήγα ένα τάμα στην εικόνα.

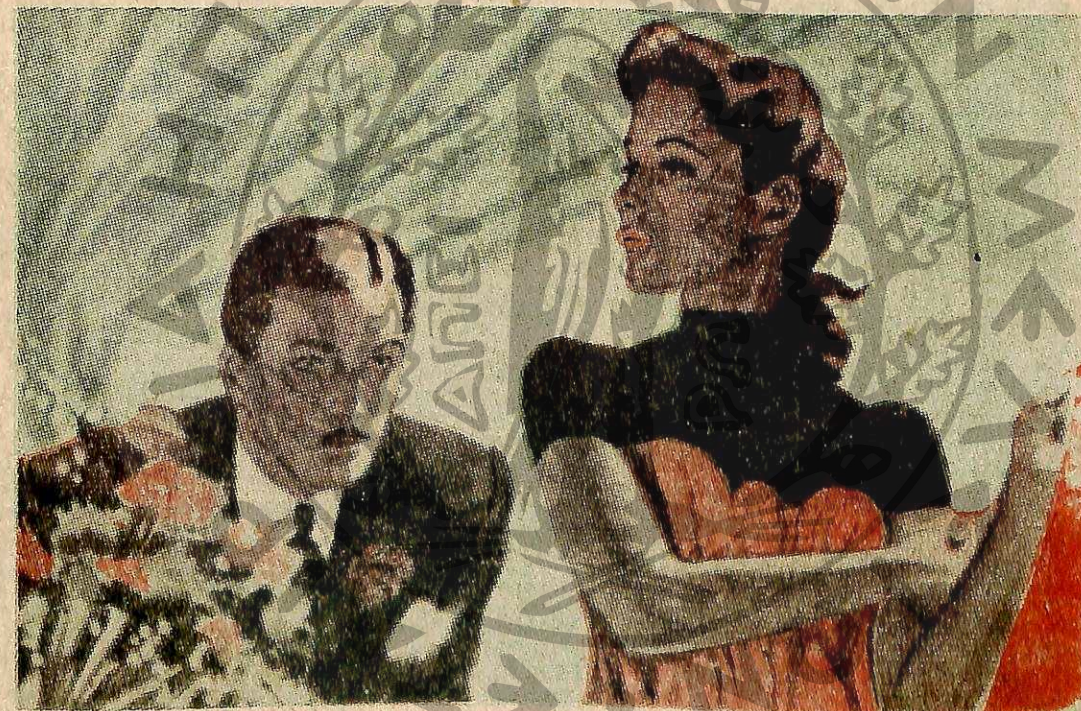
—Ό, αγάπη μου! Σε πιστεύω, έπτε ο Πιέρ με δάκρυα στα μάτια. Σε πιστεύω! Πόσο άδικος υπήρξα! Όστε για να έμποδίσθ αυτή τη μονομαχία κατηγόρησες τον εαυτό σου;

—Άφου δεν υπήρχε άλλος τρόπος.

—Τί πρέπει να κάμω για να με συγχωρήσης;

—Νά μου ύποσχεθής ότι δεν θα μονομαχήσης ποτέ, καλέ μου Πιέρ! Πάμε να δούμε τον μικρό μας Ζάν! Έβγαλε ένα καινούργιο δόντι, ξέρεις...

ZAN PAMΩ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟ- ΜΑΝΤΣΟ ΦΡΙΚΗΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Την εποχή που η χολέρα λυμάνινα την Νεάπολι, ο πλουσιώτατος κόμης Φάβιος Ρομάνι, θάπτεται έκλαμψερόνως ως νεκρός. Την νύχτα συνερχόμενος, νοιώθει ότι βρίσκεται μέσα σ' ένα φέρετρο από το οποίο και θγαίνει ύστερα από πολύωρη αγωνία και προσπάθεια. Τότε διαπιστώνει ότι ήταν θαμμένος μέσα στο οι- κονομείο του μαυσαλείου. Με την βοήθεια ενός κεραιο που βρίσκεται μέσα σ' αυτό δια- κρίνει τα φέρετρα του πατέρα και της μη- τέρας του κρως και ένα τρίτο το οποίο όμως αγνοεί πού είναι. Τό πλησιάζει και α- νοίγοντας το ανακαλύπτει αμόλητος θησαυ- ρούς μέσα σ' αυτό. Σκέπτεται ότι άσφαλώς κάποιος ληστής έχει κρύψει εκεί μέσα όλους τους θησαυρούς αυτούς. Σε λίγο ανακαλύ- πτει ότι ένα μέρος του μαυσαλείου είναι χα- λασμένο και μέσα απ' αυτό θγαίνει από τον τάφο του. Αφού προηγουμένως παίρνει μαζί του ένα μέρος του θησαυρού. Αποφασίζοντας να συναντήσει κανέναν, γιατί τ' αρούχια του είναι σ' κακή κατάσταση, πηγαίνει και προ- μπεύεται μια φορεία άσφα. με την οποία και αποφασίζει να πάγει εις την έβλα του άφου νυχτώσει. Φοράοντας όμως την φορείαά του με πρόμο του διαπιστώνει ότι τ' αμα- λιά του άσπρισαν και γενικός ή φυσιογνο- μία του άλλαξε. Όταν εράδωσε πήγε σιγά σιγά στην έβλα του όπου έμενε ή άμορφη γυναίκα του με την μικρούλα του κόρη Στέλλα. Πλησιάζει στην έβλα εισχωρεί μέσα στον κήπο και πίσω από κάτι φυλλά, ματα κατάπληκτος διακρίνει την γυναίκα του Νίνα στην άγκαλιά του άδελφικού του φί- λου Γκουίντο Φερράρι. Για μια στιγμή σκέ- πτεται να τους σκοτώσει αλλά συνέχεται και αποφασίζει να έκδικηθί με τον σκληρό- τερο τρόπο. Με τον θησαυρό που κατέχει φεύγει για το Παλέρμο, όπου μένει λίγους μήνες και έπιστρέφει μετά σην Νεάπολι ως πλουσιώτατος κόμης Κάισαρ Όλιβα. Για την άφεί του φρόντισε να γράψουν όλες οι έφη- μερίδες. Το ίδιο έράδυ μέσα σ' ένα καφε- νείο συναντά τον φίλο του Γκουίντο και ο ποιος φυσικά δεν τον αναγνωρίζει και τον έρωτά αν γνωρίζει κανέναν Φάβιο Ρομάνι. 'Ο Γκουίντο πρόθυμος άπαντά ότι ήταν φίλος του Φάβιο που πέθανε από χολέρα και προ- σθέτει ότι ήταν ένας σχολαστικός με φίλο- σοφικές ιδέες —συστός 'τέντελμαν, ένάρετος άνιποστος και μ' ένα λόγο άνόητος νέος.

4ον

—Μπράβο! είπα. Δεν είνε δύσκολο να καταλάβη κανείς τα δικά σας γούστα. Δεν σας άρσουν καθόλου οι ήθικοί άν- θρωποι — χά, χά, θαυμάσια! Συμφωνώ απολύτως μαζί σας. 'Ο ένάρετος άνδρας και ο άνόητος είνε το ίδιο πράγμα. Ναί, —ή πείρα μου τό έδίδαξε αυτό. Πίνω εις ύγειον σας, κύριε Φερράρι! — έσεις κι' εγώ πρέπει να γίνουμε φίλοι. Αλλά πείτε μου, σας παρακαλώ. Πώς πέθανε ο Ρομάνι; 'Ο θάνατός του ήταν αίνιτικός;

—Ναί, πολύ αίνιτικός.

Και ο Γκουίντο μου διηγήθηκε τα περι- στατικά του θανάτου μου από τη στιγμή της συνομιλίας μου με τον μικρό άπορο- πώλη ως την ώρα που ήρθε ο καλός έκεί- νος μαχός στη βίλλα, για ν' αναγγείλη το τραγικό συμβόν.

—Και το παιδί είνε άγόρι ή κορίτσι;

—Κορίτσι, μία μικρούλα, που δεν κινεί κανένα ένδιαφέρον, σαν τον πατέρα της.

...Η καύμένη ή Στέλλα μου! έσκηφθη-

κα. Τα λόγια του προδότη φίλου με είχαν καταγανακτήσει. 'Εκείνος, που άλλοτε προσποιόταν ότι την αγαπούσε, μου έδει- χνε σήμερα την ψευτιά και την άπαισιό- τητα των αισθημάτων του. Και όμως έ- γνώριζε ο άθλιος ότι ή μικρή ήταν όρφα- νή και ότι κατά πάσαν πιθανότητα ή μη- τέρα της δεν την αγαπούσε. Δυστυχισμένη Στέλλα! Δεν είχε κανέναν φίλο στον κό- μο. Εύτυχός, ο Φερράρι δεν άντελήφθη την ταραχή μου.

—Και πού έτάφη ο Κόμης; τον ρώτη- σα.

—Στό οικονομείο του μαυσαλείου. 'Εγώ ο ίδιος ήμουν παρών την ώρα της ταφής του.

Χωρίς να τό θέλω, άνεπήδησα από τη θέσι μου.

—'Εσεις ήσαστε παρών; 'Εσεις;

—'Ο Φερράρι μ' έκύτταξε με έκπληξη.

—Βεβαίως! άπήντησε. Γιατί σας έκ- πλήσσει αυτό; 'Ημουν ο καλύτερος φίλος του Κόμης.

—'Α, ναί, ...δέβαια! 'Υπέθεσα για μία στιγμή ότι ο φόβος ν' άρπάξετε κι' έσεις τη χολέρα, θά σας έμποδίζε να πλησιά- σετε.

—'Α, μπά! Ποτέ δεν άρρώστησα σ' έ- λη μου τη ζωή. 'Εκτός αυτού, έχω πεποί- θηση ή μάλλον προαίσθησι ότι δεν θά πε- θάνω από μεταδοτική άρρώστεια. Κάπο- τη, μία ταίγιαννα μου έπροφήτευσε τό πώς θά πεθάνω. Αλλά! αυτές τις προφητείες τις θεωρώ γελοίες και δεν τις πιστεύω.

—'Αλήθεια! είπα. Και τί έπροφήτευσε ή ταίγιαννα;

—Ότι θά πάω από βίαιον θάνατο και μάλιστα από τό χέρι ενός καλού μου φί- λου. Άνοησίες, δηλαδή, που εγώ, όπως σας είπα, δεν τις πιστεύω, διότι ο μό- νος φίλος μου είχα —και δεν ήποθέτω να έχω και κανέναν άλλον— είνε νεκρός και θαμμένος και όνομάστηκε Φάβιος Ρομάνι.

—Μολονότι, όπως είπατε, ήταν άνόητος, τον αγαπούσατε, φαίνεται, τον Φάβιο. Δεν είν' έτσι;

—'Ο Γκουίντο έσήκωσε τό κεφάλι άπότο- μα και άπήντησε.

—'Αν τον αγαπούσα; 'Οχι δέβαια! Πώς σας πέρασε μία τέτοια ιδέα; Μία μι- κρή συμπίεση μονάχα και τίποτε άλλο.

—'Αλλωστε άγόρασε άρκετά από τα έργα μου και όπως καταλαβαίνετε, ένας φω- χός ζωγράφος αισθάνεται πάντοτε συμπα- ρθεια για εκείνον που έκτιμά την εργασία του. Ναί, τον συμπαθούσα λίγο, μέχρι της ήμέρας του γάμου του.

—Χά, χά, ζητήσατε την γυναίκα!...

—Στα λόγια μου αυτά τό πρόσωπο του Φερράρι έκοκίνησε λίγο.

—Ναί, άπήντησε. 'Εκείνη τά φταίει. 'Ο άνδρας πάντοτε άλλαζε, όταν παντρευθή. 'Αλλά έπέρασε ή ώρα, θέλετε να περπα- τήσω με λίγο;

Κατάλαβα ότι ο Γκουίντο ήθελε ν' άλ- λάξη θέμα συζητήσεως. 'Εσηκώθηκα κι' έ- κύτταξα τό ρολόι μου. Είχαν περάσει οι έννέα.

—'Αν έχετε καιρό, είπα, θά εύχαριστη- θώ πολύ αν με συνοδεύσετε στο ξενοδο- χείο μου. Συνήθως κοιμάμαι νωρίς. Τά μάτια μου ύποψάρουν και τό τεχνικό φώς τά πειράζει πολύ. Μπορούμε να συνεχί- σουμε την κουβέντα μας ενώ θα θαδίζωμε. Πότε θά μου έπιτρέψετε να ιδώ τά έργα σας; 'Θά ήθελα να γίνω κι' εγώ πελάτης

σας.

—Σας εύχαριστώ μυριάκις, άπήντησε. Θά σας δείξω τά έργα μου με εύχαρίστη- σι, θά τό θεωρήσω μάλιστα μεγάλη μου τιμή. Πρέπει έν τούτοις να σας πώ, ότι μετά έξη μήνες θά έγκαταλείψω έντελώς την ζωγραφική.

—'Αλήθεια! Μήπως σας άφισε κανείς καμμία περιουσία; ρώτησα δόητα αδιάφο- ρα.

—'Οχι, άπήντησε με κάποιον δισταγ- μό, αλλά σκοπεύω να νυμφευθώ κάποιαν που είνε σχεδόν τό ίδιο.

—Βεβαίως, και σας συχαίρω, είπα, συγκρατώντας και πάλι δια της βίας την δικαία όργη μου.

—Όποτε μετά έξη μήνες ο λαμπρός μου φίλος έκόπευε να παντρευθή τη γυναίκα μου. 'Εξη μήνες ήταν τό λιγότερο χρονι- κό διάστημα, που σύμφωνα με τους άγρά- φους νόμους της κοινωνίας, έπρεπε να με- σολαβήθη από την ήμερα του θανάτου μου. 'Εξη μήνες! Πόσα πράγματα όμως θά μπορούσαν να συμβούν σ' αυτό τό διά- στημα!...

'Επροχώρησα μερικά δήματα θυσιμέ- νος στις σκοτεινές μου σκέψεις. Και πάλι μου ήρθε ή έπιθυμία να πνίξω τον προδό- τη και ψευτή αυτόν άνθρωπο, που με τόση άφέλεια μιλούσε για τον γάμο του με τη γυναίκα μου. 'Αν έν γνώριζε μονάχα με ποι- όν βρίσκόταν εκείνη την στιγμή!...

Πόσο θά ήθελα να έβλεπα την έκφρασι- τού πρόσωπου του, όταν θ' ανακάλυπτε ποίος έκρυβόταν κάτω από την άσπρη αύ- τη γενειάδα και τό μαύρα γυαλιά! Τού έρριξα ένα πλάγιο βλέμμα. Φαινόταν τε- λείως εύτυχής και έσφύριζε ένα Ναπολιτά- νικο τραγουδάκι, που ήταν της μόδας έ- κείνη την εποχή. 'Εξάφνα σταμάτησε τό σφύριγμά του και γυρίζοντας προς τό μέ- ρος μου, με ρώτησε.

—'Εταξιδεύατε, ύποθέτω πολύ και εί- δατε πολλά πράγματα στη ζωή σας, κυ- ριε Κόμη.

—Ναί, άπήντησα.

—Και ποιά από όλες τις χώρες νομί- ζετε ότι έχει τις ωραιότερες γυναίκες;

—Λυτούμαι, άγαπήτη μου κύριε, είπα με ψυχρότητα, αλλά άδυνατώ ν' άπαντήσω στο έρώτημά σας. Οι εργασίες μου με ά- πεμόνασαν έντελώς από την γυναικεία συν- τροφία, ή μόνη δε έπιθυμία που είχα πάν- τοτε ήταν να γίνω πολύ πλούσιος. 'Ο πλού- τος είνε τό κλειδί για όλα τά πράγματα, άκόμη και για την καρδιά της γυναίκας

—αν και, όπως σας είπα, ποτέ μου δεν έπεθύμησα ν' άγατηθώ ή ν' άγαπήσω. Σή- μερα δεν είμαι πιά νέος και όμως οι ιδέ- ες μου μένουν άκόμη οι ίδιες.

—'Ο Φερράρι έγέλασε.

—Μου θυμίζει πολύ τον Φάβιο, είπα. Κι' εκείνος έλεγε τά ίδια πράγματα πρό- του γάμου του, μολονότι δεν είχε την με- γάλη πείρα του κόσμου, που έχετε δέβαια έσεις.

—Όταν όμως παντρεύτηκε, λησμό- νησε όλες τις ιδέες που είχε άλλοτε.

—Μά είνε τόσο άμορφη ή γυναίκα του;

—Κατάπληκτικά ώραία. Θά τό άντιλη- φθήτε άλλωστε και μόνος σας. 'Υποθέτω ότι σαν παλιός φίλος του πεθερού της θά της κάμετε μιαν έπίσκεψη.

—Δεν ύπάρχει κανείς λόγος να την έ- πισκεφθώ, είπα. Δεν έχω καμμιαν απολύ- τως έπιθυμία να την συναντήσω. 'Εκτός αυτού, μία άπαρηγόρητη χήρα προτιμά να μένη μόνη και να μη δέχεται έπισκέψεις.

—'Η δόητη άδιαφορία μου στο ζήτημα αυ- τό έφερε τό αποτέλεσμα που ζητούσα. 'Ο Γκουίντο άρχισε να με πιέζει και να μου λέη ότι ήταν καθήκον μου να ιδώ την Κό- μησα. Αυτός ο ίδιος άνελάμβανε να με παρυσιάσει —να με παρυσιάσει στη... γυναίκα μου!

—Πρέπει να την ιδήτε, ξαναείπε ο Φε- ρράρι. Είμαι δέβαιος ότι θά σας δεχθή. 'Η ήλικία σας και ή παλιά σας γνωριμία με τον πεθερό της θά της έπιτρέψουν να πα- ραβλέψη αυτή τη φορά τις έθιμοτυπίες. 'Εκτός αυτού, πρέπει να έξερε ότι δεν εί- νε και τόσο άπαρηγόρητη, όσο νομίζετε, διότι...

—Τί είπατε; ρώτησα έκπληκτος. Δεν είνε άπαρηγόρητη; Πώς γίνεται αυτό;

—'Ο Γκουίντο άρχισε να γελά:

—Μη σας φαίνεται παράδοξο, είπα. 'Η

Νίνα είνε νέα και ώραία. Και θά ήταν ά- νόητη, αν έπερνούσε τον καιρό της χύνου- τας δάκρυα για έναν άνθρωπο που δεν ά- γαπούσε.

—'Εκείνη την στιγμή έφθάσαμε στο ξε- νοδοχείο μου κι' έπροσκάλεσα τον Φερρά- ρι νάρη έπάνω στο διαμέρισμά μου για λίγη ώρα. Περιττόν να πώ ότι έδέχθηκε εύχαρίστως.

—Πώς είνε δυνατόν συνέχισε ενώ άνε- βαίναμε τη σκάλα, μία γυναίκα ν' άγαπή- ση έναν άνδρα που της έπέβαλε ο πατέ- ρας της να τον παντρευθή, μόνο και μόνο διότι ήταν πλούσιος; 'Όπως σας είπα, ο μακαρίτης φίλος μου δεν ήταν σε θέσι να έκτιμήση την όμορφη της συζύγου του. 'Αγαπούσε τά βιβλία του περισσότερο ά- πό τη γυναίκα του. 'Ηταν, λοιπόν, φυσικό εκείνη να μην τον αγαπή.

—Όταν έφθάσαμε στο διαμέρισμά μου, ο Φερράρι έδοκίμασε κάποιαν έκπληξη ά- πό την πολυτελή επίπλωσι.

—Περνάτε, βλέπω, πριγκηπική ζωή, κύ- ριε Κόμη, είπα με κάπως θλιμμένο ύφος.

—Δεν ύπάρχει κανένας λόγος να με ζη- λεύετε, άπήντησα. Είσατε νέος και ύγιης και, όπως μου είπατε, άγατάτε και σας αγαπώ.

—Όλα δέ αυτά τά πράγματα ά- ρίζουν περισσότερο από τά χρήματα — έτσι τουλάχιστον λένε όλοι.

—'Ο Γκουίντο έγέλασε και μ' έκύτταξε προσεκτικά.

—Έξτερε, κ. Κόμη, είπα ύστερα από λίγο, ότι μοιάζετε πολύ στο άνάστημα και στις κινήσεις με τον μακαρίτη τον Ρομά- νι.

—'Εγέμισα τό ποτήρι μου κρασί, με χα- ρά μου δε παρατήρησα ότι τό χέρι μου δεν έτρεπε.

—'Αλήθεια; είπα όταν άδειασα τό πο- τήρι μου. Αυτό με εύχαριστεί πολύ, άφού σας τον θυμίζω λίγο.

—'Ο Φερράρι δεν άπήντησε. 'Εξακολου- θησε όμως να με κυττάζει. Κατόπιν έση- κώθηκε, μου άπλωσε τό χέρι και μου είπε.

—Πρέπει ν' άναχωρήσω, κύριε Κόμη, γιατί ή παρουσία μου σας έμποδίζει να πλαγιαστείτε την τακτική σας ώρα. Θά μου έπιτρέψετε, έλπίζω, να μιλήσω για σας στην Κόμησα Ρομάνι. Είμαι δέβαιος ότι θά σας δεχθή, αν έπιθυμήτε να την ιδήτε.

—Και πάλι σας έπαναλαμβάνω, ότι ή συντροφία της γυναίκας γενικός δεν μου άρέσει, άπήντησα προσποιούμενος ότι ή πρότασίς του με δυσχερούσε. 'Αλλά έν πάση περιπτώσει θά σας παρακαλέσω να διαβιβάσετε κάτι έκ μέρους μου στην Κό- μησα, πάντως όμως μη διασθήτε να πά- ρετε στην βίλλα της προς χάριν μου. Δεν ύποθέτω, ότι θά την ιδήτε πριν περάσουν δύο ή τρεις ήμέρες.

—Στά λόγια μου αυτά ο Γκουίντο έκκο- κίνησε και κατέβασε τά μάτια του για μία στιγμή, ξαναδρόχε όμως άμέσως την ψυ- χραιμία του και είπα:

—'Απεναντίας, θά την ιδώ άπόψε και σας διαβεβαιώ ότι θά τό θεωρήσω τιμή μου να της διαβιβάσω τους χαιρετισμούς σας.

—Δεν πρόκειται περί χαιρετισμών, άλ- λά για κάτι άλλο, που νομίζω πως θά τό έκτιμήση περισσότερο ή κυρία Κόμησα.

—Όταν ήμουν νέος, ο πατέρας του Φαβίου Ρομάνι μου προσέφερε μία σημαντική ύ- πηρεσία, την όποιαν δεν λησμόνησα ποτέ. Πάντοτε είχα σκοπό να τον εύχαριστήσω, έκείνον ή τον γιού του, έμπράκτως. 'Εφε- ρα, λοιπόν, μαζί μου μερικά κοσμήματα ανυπολογίστου αξίας, τά όποια έσκόπευα να δώσω στον Φάβιο. 'Αφού όμως έκείνος δεν ύπάρχει πιά στη ζωή, έχω καθήκον να τό προσφέρω στην συζύγόν του. 'Αν έχετε την εύγενή καλωσύνη, να τό πητε αυτά στην Κόμησα Ρομάνι και να μου άπαντή- σετε σχετικά. Θά σας είμαι ύπόχρεως.

—Οι διαταγές σας θά έκτελεσθούν κα- τά γράμμα. Δεν άμφιβάλλω, ότι ή Κόμη- σα θά κατενθουσιασθή με τό δώρο σας. Οι ώραίες γυναίκες πάντοτε αγαπούν τά κοσμήματα και δεν έχουν άδικο. Τά ώραία άσπρατερά μάτια και τά διαμάντια συμ- φανούν όταν είνε μαζί. Σας εύχαριστώ, κύριε Κόμη, και έλπίζω ότι θά ήλεπώμα- στε συχνά.

—Είμαι δέβαιος γι' αυτό, άπήντησα. Και τον έκάλυψα.

—Όταν έφυγε, ξαπλώθηκα σε μιαν άνα- παυτική πολυθρόνα κι' έδυθίστηκα στις σκέψεις μου. Πόσο εύκολα είχε πέσει ο Γκουίντο στην παγίδα που τό έστησα! Δεν έδειξε καμμιαν απολύτως μεταμέλεια για ό,τι έκαμε, δεν είπα ούτε έναν καλό λόγο για τον Φάβιο, τον φίλο και ευεργέ- τη του. Μόνο αν έξέφραζε τη λύπη του για τον θάνατό μου, ίσως αυτό με έκανε να δι- στάσω για μία στιγμή κι' αν όχι ν' ανα- βάλω, τά σχέδιά μου, τουλάχιστον να τά τροποποιήσω, ώστε ή δική του τιμωρία να ήταν ελαφρότερη από εκείνη που έτοιμά- ζα για τη γυναίκα μου. 'Εγνώριζα, δέ- βαια, ότι από τους δυό ή Νίνα ήταν ή πιό έννοχη, διότι εκείνη τον ενεδόρουν. 'Εκεί- νη άπεφάσισε να κυλισθή στο αίσχος και στην άτιμία και παρέρυρε και αυτόν.

—'Αλλά ο Φάβιος δεν έδειξε καμμία λύπη για τον χαμό του φίλου του. 'Ισα-ίσα, σε κάθε του φρόσι και σε κάθε του λέξι φανεωνόταν τό μίσος και ή έμπάθεια του. Συνεπώς κανένας λόγος δεν ύπρχε να τρο- ποποιήσω τά άρχικά μου σχέδια. 'Ο ά- θλιος! 'Θά την ιδώ άπόψε, μου είχα πη!

—'Επήγαμε να την παρηγορήσει και να ακουτίσει, σαν καλός Σαμαρίτης τά πύ- ρινα δάκρυα της άπαρηγόρητης χήρας!

—'Εσηκώθηκα από τη θέσι μου εύχαρι- στημένος από την εργασία της πρώτης ή- μέρας.

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΗΣ

Την άλλη μέρα τό πρωί, ενώ έπινα τον καφέ μου, ο Φερράρι παρουσιάσθηκε μπρο- στά μου.

—Συγγνώμη, κύριε Κόμη, είπα, για την τόσο πρώην έπίσκεψί μου, αλλά έπρεπε να συμμορφωθώ με τις διαταγές της Κομή- σης Ρομάνι. 'Εμείς οι άνδρες είμαστε δου- λοι των ώραιων γυναικών.

—'Οχι, πάντοτε, άπήντησα ξερά. 'Υ- πάρχουν εξαιρέσεις. 'Εγώ, επί παραδείγ- ματι..., αλλά καθήστε παρακαλώ. Πάιντε- τε καφέ;

—'Οχι, εύχαριστώ, έχω πάρει. Δεν θέ- λω να σας ζαλίσω πολύ. Θά σας μεταδώ- σω μονάχα αυτά που μου είπα ή Κόμησα και θά σας άφήσω.

—Όποτε την είδατε χθες τό δράδυ;

—Τό κοκκίνισμα που είχα ιδή την προη- γουμένη μέρα, έχρωμάτισε πάλι τό πρό- σωπό μου.

—Ναί, άπήντησε. Δηλαδή, για μερικά λεπτά μόνο. Μου είπα να σας διαβιβάσω τις εύχαριστίες της και να σας πώ ότι δεν θά δεχθή τό κοσμημάτιό σας, αν προηγου- μένως δεν την έπισκεφθήτε. Λόγω του πέν- θους της δεν δέχεται κανέναν, αλλά για σας, που είσατε παλιός φίλος της οικογε- νείας, θά γίνη εξαιρεσις.

—'Υποκλήθηκα με σοβαρότητα.

—Τά λόγια αυτά με κολακεύουν πολύ, είπα με λίγο ειρωνικό ύφος. Λυτούμαι ό-μως πολύ που δεν μπορώ να δεχθώ, επί του παρόντος, τουλάχιστον, την τόσο έκυστι- κή πρόσκλησι της κυρίας Κομήσσης. Πα- ρακαλώ, να της διαβιβάσετε τους χαιρετι- σμούς μου και αυτά που σας είπα.

—'Ο Φερράρι μ' έκύτταξε έκπληκτος.

—'Αστειεύεστε, κ. Κόμη; είπα με κάπως θυμωμένο ύφος. 'Εννοείτε ότι δεν θά την έ- πισκεφθήτε, ότι δεν θέλετε να ύπακουσσετε στην πρόσκλησί της;

—'Εννοώ, φίλτατε κύριε Φερράρι, είπα χαμογελώντας, ότι κάνω πάντοτε εκείνο που θέλω, χωρίς να άνω εξαιρέσι για τό χα- τήρι καμμιών γυναικών, όσο ώραία και έκ- κυστική κι' αν είνε. Έχω ύποθέσεις στη Νεάπολι και όλη μου ή προσοχή θά στρα- φή πρώτα σ' αυτές. 'Όταν τελειώσω, τότε ίσως σκεφθώ λίγο και τό κοινωνικός μου

όποχρεώσεις. 'Επί του παρόντος όμως όχι. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να ζητήσετε έκ μέ- ρους μου συγγνώμη από την κυρία Κόμη- σα και να της έξηγήσετε τους λόγους που μ' έμποδίζουν να δεχθώ την εύγενική της πρόσκλησι.

—'Η έκφρασις του πρόσωπου του Φερά- ρι, που στην αρχή ήταν γεμάτη έκπληξι και όργη, γινόταν σιγά-σιγά γελαστή.

—Μά τό Θεό, κ. Κόμη, είπα, διαφέρετε πολύ από όλους τους άνθρώπους που έννό- ρισα. Είσατε φοδερά κυνικός. 'Αρχισα να σχηματίζω την ιδέα, ότι μισείτε τό γυναι- κείο φύλο.

—Κάνετε λάθος, άγαπήτη μου φίλε, του άπήντησα. Τό μίσος είνε ένα αισθημα πολύ δυνατό και για ν' άγαπήσει κανείς πρέπει πρώτα να μισήσει. 'Οχι, όχι, δεν άξίζει ο κόπος να μισήσει κανείς μία γυναίκα.

—'Ο Φερράρι έσήκωσε τους ώμους.

—Δεν συμφωνώ μαζί σας, κ. Κόμη, αλλά δ, καθένας είνε δέβαια έλεύθερος να έχη τις ιδέες του. Πότε θά έλθετε να ιδήτε τά έρ- γα μου;

—Σήμερα τό απόγευμα, αν θέλετε, θά είμαι έλεύθερος από τις τρεις έως τις τέσ- σερις.

—'Ωραία! Θά σας περιμένω. Φοβούμα όμως ότι δεν θά ένθουσιαστήτε από την έρ- γασίά μου, διότι δεν έχω μεγάλο ταλέντο ζωγράφου.

—'Εχαμογέλασα. Δεν ήταν άνάγκη να μου τό πη αυτό, διότι τό ήξερα. 'Απεφύγα να άπαντήσω στην παρατήρησί του και είπα:

—Μήπως θέλετε, πριν φύγετε, να ιδήτε τά κοσμήματα που πρόκειται να δώσω στην Κόμησα Ρομάνι;

—Βεβαίως, άπήντησε. Δεν άμφιβάλλω, ότι θά είνε μοναδικά στο είδος τους.

—'Ανοιξα τό συρτάρι ενός μικρού γραφεί- ου κι' έβγαλα από μέσα ένα μικρό τετρα- γωνο, καρυδένιο κουτί, που είχα παραγγί- λει όταν ήμουν στο Παλέρμο. Μία φωνή θαυμασμού έξέφυγε από τό χείλι του Φε- ρράρι όταν είδε τί ήταν μέσα στο κουτί.

—'Υπήρχε εκεί ένα περιδέραιο από μεγάλα ρουμπίνια και διαμάντια, ένα βραχιόλι στο ίδιο σχέδιο, δυό χτένες άδαμαντοκόλλητες, ένα δαχτυλίδι με σαπφείρους, ένας σταυρός από μεγάλα ρόζ διαμάντια και μία καρφι- τσα, που την είχα βρή απόψε από τό φέ- ρετρο των ληστών, μέσα στο μαυσαλείο.

—Αυτά είνε μικρά πράγματα, είπα με αδιαφορο ύφος στον έκθαμβο Φερράρι, και θά μου κάμετε μεγάλη χάρι αν αναλάβετε να τά δώσετε στην Κόμησα από μέρους μου. Είμαι δέβαιος ότι γνωρίζετε τον τρό- πο να την πείσετε να δεχθή κάτι που θά ήταν δικό της αν έζούσε ο σύζυγός της. Δεν είνε δέβαια δυνατόν ν' άρνηθή έκείνο που της άνηκει.

—'Ο Φερράρι έδίστασε, για μία στιγμή. 'Επειτα μ' έκύτταξε με προσοχή και είπα:

—Θά έκτελέω την παραγγελία σας, άλ- λά μόνο ύπο έναν όρον: Να μου ύποσχεθή- τε ότι μόν άπ' αυτές τις ήμέρες θά έπι- σκεφθήτε την Κόμησα.

—'Εχαμογέλασα.

—Μου έπιτρέπετε να σας ρωτήσω γιατί έπιμένετε τόσο πολύ;

—Νομίζω, άπήντησε, ότι ή Κόμησα Ρομάνι θά στενοχωρηθή πολύ αν δεν της δώσετε την εύκαιρία να σας εύχαριστήση για τό θαυμάσιο δώρο σας. Μάλιστα, φο- βούμαι μήπως άρνηθή να τό δεχθή.

—Μη φοβάστε, άπήντησα πάλι με τό χα- μόγελο στα χείλη, διότι θά δώσω στην ώραία Κόμησα όσες εύκαιρίες θέλει να μ' εύχαριστήσει. Σας δίνω, λοιπόν, τον λό- γο μου, ότι σε λίγες ήμέρες θά την έπισκε- φθώ στη βίλλα της. Μάλιστα, αν δεν άπα- τώμαι, είπατε ότι θά με παρυσιάσετε έ- σεις. Λοιπόν, δέχομαι εύχαρίστως την προσ- φέρά σας.

—Τά λόγια μου αυτά εύχαρίστησαν πολ- λυ τον Φερράρι. Μου έπιασε και τό δυό χέρια και είπα:

—'Εν τοιαύτη περιπτώσει, θά δεχθώ να της δώσω τά δώρα σας, πρέπει δε να σας διαβεβαιώσω, κύριε Κόμη, ότι σ' όλον τον κόσμο αν έψάχνατε, δεν θά μπορού- σατε να βρήτε άλλη γυναίκα, που να ται- ριάζουν καλύτερα τά διαμαντικά σας. 'Α- δύνατον να φαντασθήτε πόσο είνε όμορ- 23

Συνιστώμεν ύπευδύνως

τόν

«ΡΟΜΠΙΣΤΑΝ»

ΕΠΙΤΥΧΙΑ 100 0/0

στη σελίδα 15

φη. Θα τὸ ἀντιληφθῇτε ἀλλωστὲ μόνος σας.

—Σὰς πιστεύω, ἀπήντησα χωρίς τὸν παραμικρὸ ἐνθουσιασμό. Πάντως ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ κρίνω κατὰ πόσον ἓνα πρόσωπο ἢ ἓνα σῶμα εἶνε ὠραιότερο ἀπὸ ἓνα ἄλλο. Καὶ τώρα, ἀγαπητὲ φίλε, θὰ σὰς παρακαλέσω, χωρίς βέβαια νὰ με παρεξηγήσετε, νὰ μὲ ἀφήσετε μόνον. Θὰ σὰς ἰδῶ στὸ ἀτελιέ σας στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ Φερράρι ἔβαλε μὲ προσοχὴ τὸ κιβώτιο μὲ τὸ πολυτίμο περιεχόμενο στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ παλτοῦ του καὶ ἀφοῦ μὲ ξαναχαϊρέτησε, δῆλκε.

Ὅταν ἔμεινα μόνος, ἐκάθισα κι' ἐγραφα μερικὲς ἐπιστολές. Κατόπιν ἐδέχθηκα τὸν νέο μου ὑπηρέτη, ἕναν σιωπηλὸ καὶ ἐχέμυθο Τσκανό, ποὺ τὸν ἔλεγαν Βι-τσέντο Φλάμπα. Δὲν ἄργησα πολὺ νὰ καταλάβω τὰ θαυμασια καυτηρήματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Οὐδέποτε μοῦ ἔκανε ἐρωτήσεις, ἀπέφυγε τοὺς ἀλλοῦς ὑπηρε-τες, ποὺ ἦσαν βαλτοὶ ἀπὸ τοὺς κυρίους τῶν νὰ τὸν «ψαρεύουν» καὶ ὑπῆκουε τυφλῶς σ' ὅλες μου τίς διαταγές. Ἦταν ἕνας πραγματικὸς θησαυρὸς καὶ εἶχα πεποίθησι ὅτι θὰ μὴ ᾔταν πολὺ χρήσιμος ἀργότερα, ὅταν θάρχόταν ὁ καιρὸς νὰ ἐλάω εἰς ἐνέργειαν τὰ σχέδια ποὺ εἶχα στὸ μυαλό μου.

Ἐγγενήματα καὶ ἀφοῦ ἀναπαύθηκα μιὰ ὥρα περίπου, ἀνεχώρησα ἀπὸ τὸ ξενοδο-χείο, γιὰ νὰ βρεθῶ ἐγκαίρως στὸ ραντε-ῖο μου. Πόσες φορές εἶχα περάσει τὸ στενὸ ἀνηφορικὸ ἐκείνο δρομάκι! Εἶχα καθίσει ὡρὲς δολοκλήρες στὸ μικρὸ ἀτελιέ τοῦ Φερράρι, προτοῦ νὰ παντρευτῶ, διαδίδοντας τοὺς ἀγαπημένους μου συγ-γραφείς, ἐνῶ ὁ τότε φίλος μου ἐξωγράφιζε τὰ ἀτεχνα ἔργα του, ποὺ τὰ περισσότερα τὰ ἀγόραζα ἐγὼ ἀπὸ εὐσπλαχνία.

Ἐχτύπησα τὸ κουδούνι καὶ ὁ Φερράρι μοῦ ἀνοίξε ἀμέσως.

—Ἐλάτε, ἔλατε, εἶπε μὲ ἐγκάρδια φωνή. Θὰ ὀρθῇ μεγάλη ἀκαταστασία, πρέ-πει ὁμῶς νὰ μὲ συγχωρήσετε. Εἶνε τόσοσ καιρὸς ποὺ δὲν ἐπάτησε κανεὶς ἐδῶ μέσα! Προσέχετε τὰ σκαλοπάτια, κύριε Κόμη. Εἶνε λίγο σκοτεινὰ καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ παραπατήσετε.

Ὅταν μῆκα στὸ ἀτελιέ, τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ εἶδα, ἦταν ἓνα μεγάλο βάζο μὲ φρέσκα λουλούδια ἐπάνω στὸ τραπέζι. Τὸ ἐνδοκίμο μοῦ εἶπε ἀμέσως ὅτι ἡ γυ-ναῖκα μου τὰ εἶχε βάλει ἐκεῖ. Εἶδα ὅτι ὁ Φερράρι δὲν εἶχε ἀρξίσει κανένα νέο ἔργο. Αὐτὸ ὁμῶς δὲν με ἐξέπληξε διότι ἦμουν βέβαιος ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου μου ὁ Γκουίντο περνοῦσε δολοκλήρη σχε-δὸν τὴν ἡμέρα του —καὶ τίς νύχτες ἀκό-μη—/στὴ δίλλα μου. Ἡ γελαστὴ φωνή του διέκοψε τίς δυσάρεστες σκέψεις μου.

—Προτοῦ σὰς δείξω τίς εἰκόνες μου, εἶ-πε, πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι ἐξέτελεσα τὴν παραγγελία σας.

—Αἱ! Ἐδῶστε τὸ μικρὸ μου δῶρο στὴν κόμησά Ρομάνι.

—Βεβαίως, καὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς περιγράψω τὴν ἐκπληξί της καὶ τὴν πραγματικὴ εὐναοίστην ποὺ αἰσθάνθηκε. Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπατε τὴν ἑκφράσι τοῦ προσώπου της ὅταν ἀνοίξε τὴν κασετίναν καὶ εἶδε τὸ θαυμάσιο περιεχόμενό της.

Ἐγέλασα.

—Ἡ Μαργαρίτα στὸ ἄσμα τῶν κοσμη-μάτων, στὸν «Φάουστ»!, εἶπα λίγο ἐρω-νικά.

Ὁ Γκουίντο ἐδᾶγκωσε τὰ χεῖλη του καὶ μ' ἐκύτταξε μὲ ὀργισμένο-βλέμμα. Ἀπάν-τησε ὁμῶς μὲ ἥρεμ φωνή:

—Βλέπω ὅτι σὰς ἀρέσκουν τὰ ἀστεία, κύριε Κόμη. Δὲν πρέπει ὁμῶς νὰ λησμο-νῆσετε, ἀφοῦ ἐσυγκρίνατε τὴν Κόμησσαν μὲ τὴν Μαργαρίτα, ὅτι ἐσεῖς ποὺ ἐδῶσατε τὰ κοσμήματα παίζετε φυσικὰ τὸν ρόλο τοῦ Μεριστόρελ.

—Καὶ ἐσεῖς βεβαίως θὰ εἰσθε ὁ Φά-ουστ, ἀπῆντησα χαμογελώντας. Ἀλλ' ἂς ἀλλάξωμε θέμα συνομιλίας καὶ ἐπιτρέψτε μου νὰ ἰδῶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἔργα σας. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἐκεῖνος ὁ πίναξ καὶ θὰ ἤθε-λα νὰ τὸν δῶ στὸ φῶς.

Ἐπληρώσατε τὸ ταμπλό στὸ παράθυρο.

οἱ ἄνθρωποι ἐν πολέμῳ

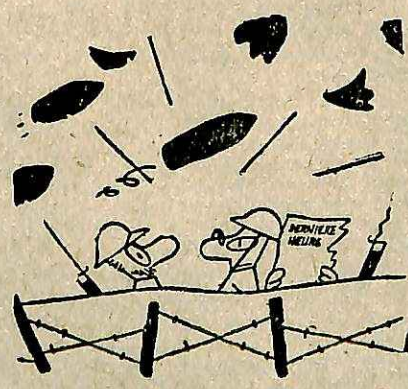

ΤΑ... ΣΚΟΛΙΑΝΑ ΤΟΥ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος Λίντ-μπεργκ, ποὺ πέταξε πρῶτος ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Εὐρώπη, εἶνε με-γάλος θαυμαστὴς τοῦ Χίτλερ. Ἐκδη-λώνοντας ἐμπράκτως τὸν ἐνθουσιασμό του πρὸς τὸν Φύρερ, ἐξεφώνησε, μετὰ τὴν ἐναρξὶ τοῦ πολέμου, ἀπὸ τοῦ ρα-διοφώνου, ἕναν λόγο, διὰ τοῦ ὁποῖου συνιστοῦσε στοὺς Καναδοὺς, οὔτε πο-λύ, οὔτε λίγο, νὰ... χωρισθοῦν ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Βρετανία καὶ νὰ ἐνωθοῦν μὲ τίς Ἠνωμένες Πολιτείες. Ὁ λόγος αὐτὸς ἐκδόθηκε στὸν Λίντμπεργκ δρι-μύτατες ἐπιθέσεις ἐκ μέρους τοῦ Ἀγ-γλικοῦ τύπου, ποὺ τοῦψαλε γιὰ κα-λὰ τὰ... σκολιανὰ του.

«Τὸ ὅτι ἓνας νεανίας εὐνοήθηκε ἀ-πὸ τὴν τύχη, τοῦγραφε τὴν ἐφημερί-δα, νὰ πετάξῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαν-τικό, πράγμα ποὺ ἐστοίχισε τὴν ζωὴ πολλῶν ἄλλων ἱκανωτέρων, ἀλλὰ λι-γώτερο «τυχερῶν» ἀεροπόρων, ποὺ ἐ-πεχείρησαν προηγουμένως νὰ κάμουν τὸ κατόρθωμα αὐτό, δὲν ἀποτελεῖ λό-γον γιὰ νὰ θεωρητῇ ὁ νεανίας αὐ-τὸς ὡς ἕνας ἐν τῇ ἐκείνῃ ἐκείνῃ κλητῆρας τοῦ λείει ὁ ἀποσιναίει. Ὁ ὑποδιευθυντὴς καὶ ὁ ἀρχισυντάκτης δὲν εἶνε ἐκεῖ, οὔτε κανένας ἄλλος, γιὰ-τί, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ κλητῆρας, εἶχαν δῇ ὅλο: ἔξω γιὰ νὰ θροῦν τὸ λαγω-νικὸ καὶ νὰ πάρουν τὴν ἀμοιβή.

Στὸ Δυτικὸ Μέτωπο

—Λοιπόν, τί νέα γράφει ἡ ἐφημε-ρίδα;

Παρίστανε ἓνα τοπίο μὲ τὸν ἥλιο ποὺ θα-σίλευε στὸ βάθος. Ἀν καὶ ἡ ἐκτέλεσις ἦ-ταν κακὴ, ἐπαινέσα τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἀ-γόρασα ἀντὶ πεντακοσίων φράγκων. Ἀγο-ράσα ἐπίσης ἄλλα τέσσερα ἔργα ποὺ μοῦ εἰδεδίε. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Φερράρι τόσο εἶ-χε ἐνθουσιασθῇ ἀπὸ τὴν ἀγορά ποὺ τοῦ ἔκαμα, ὥστε εἶχε λησμονήσει ἐντελῶς τίς εἰρωνικὲς παρατηρήσεις μου γιὰ τὴν Νί-να. Μοῦ προσέφερε μάλιστα ἓνα ποτήρι πολὺ κρασί καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῇτὰ διάφορα ἀνέκδοτα, ποὺ τὰ περισσότερα τὰ εἶχα ἀκούσει κι' ἄλλοτε ἀπὸ τὸν ἴδιο.

Ἐξαφνα ἀκούσθηκε ἕνας θόρυβος ἀπὸ τρυχώσε ἀμάξης καὶ ἀμέσως κατόπιν ἐ-χτύπησε τὸ κουδούνι.

—Τί; Περιμένετε ἐπισκέψεις; ρώτησα κυττάζοντας τὸν Φερράρι κατάματα.

—Ἐρετε... δὲν εἶμαι καὶ τόσο βέβαιος.

Ἴσως νὰ...

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ συμπληρώσῃ, ποῖδὲ

τι οἱ συμπατριῶται του, ἐκτὸς ἐλαχί-στων ἐξαιρέσεων, θὰ εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ ποῦν στὸν κομπορημονοῦντα «συνταγ-ματάρχη» νὰ μὴν ἀνακατεῦται σὲ δουλειές ποὺ δὲν τὶς καταλαβαίνει.»

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τὸ ἀφηγεῖται ἕ-νας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ποὺ ἐγγυᾶται γιὰ τὴν αὐθεντικότητά του.

Βρισκόμαστε στὴ συντάξι μιᾶς ἀ-πὸ τίς δέκα χιλιάδες ἐπαρχιακὲς ἐφη-μερίδες ποὺ ἐκδίδονται καθημερινῶς στὶς Ἠν. Πολιτείες. Παρουσιάζεται ἕ-νας κύριος καὶ παρακαλεῖ τὸν διευ-θυντὴ νὰ καταχωρήσῃ στὴν ἐφημερίδα μιὰν ἀγγελία ποὺ ἔλεγε περίπου τὰ ἑξῆς: «Χίλια δολλάρια ἀμοιβὴ εἰς ὅποιον παραδώσῃ εἰς τὸν κάτοχόν του κ. Τάδε, ἓνα λαγωνικὸ ποὺ χάθη-κε στὴν ὁδὸν Τάδε.»

Ἐνδεκάτῃ ἀπὸ δύο μέρες ὁ ἴδιος πα-ρουσιάζετο στὰ γραφεῖα τῆς ἴδιας ἐ-φημερίδος γιὰ νὰ παραπονεθῇ ἐπειδὴ ἡ ἀγγελία του δὲν εἶχε ἀκόμη δημο-σιευθῇ. Ζητᾷ τὸν διευθυντὴ, ἀλλὰ ὁ κλητῆρας τοῦ λέει ὅτι ἀποσιναίει. Ὁ ὑποδιευθυντὴς καὶ ὁ ἀρχισυντάκτης δὲν εἶνε ἐκεῖ, οὔτε κανένας ἄλλος, γιὰ-τί, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ κλητῆρας, εἶχαν δῇ ὅλο: ἔξω γιὰ νὰ θροῦν τὸ λαγω-νικὸ καὶ νὰ πάρουν τὴν ἀμοιβή.

ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΛΩΡΙΟΥ

Τὰ δηλητηριώδη ἀέρια δὲν δημι-ουργοῦν θύματα μόνο μετὰ τῶν ἐμπολέμων ἀπὸ τοὺς ὁποίους χρησιμο-ποιούνται, ἀλλὰ κάποτε καὶ μετὰ τῶν κατοίκων διαφόρων χωρῶν ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν πό-λεμο.

Κατὶ παρόμοιο συνέβη τελευταίως στὸ Ζαρνέτσι τῆς Ρουμανίας. Σ' αὐ-τὴν τὴν καμπόλη ὑπάρχει ἓνα μεγὰ-λο ἐργοστάσιον κυττρίνης, ποὺ χρησι-μοποιεῖ τεράστιες ποσότητες χλωρί-ου. Πρὸ ἡμερῶν λοιπὸν μιὰ ἀπὸ τίς δώδεκα δεξαμενὲς ποὺ ἦταν γεμάτες χλωρίο ἐξερράγη, καὶ ἀπὸ τὴν ἐκρη-ξὶ ἐπάθαν τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἄλλες ἐν-τεκα. Ἀποτέλεσμα τῆς τρομερῆς αὐ-τῆς ἐκρήξεως ἦταν νὰ δηλητηριασθῇ ἡ ἀτμόσφαιρα ὅλης τῆς περιφερείας ἀ-πὸ χλωρίον, ποὺ ἐδημιουργήσε περισ-σότερα ἀπὸ τριακόσια θύματα.

ἔρει, ποῖα δικαιολογία, ὅταν ξαναχτύπη-σε τὸ κουδούνι καὶ ὁ Γκουίντο, ἀφοῦ μοῦ ζήτησε βιαστικὰ συγγνώμη, ἔτρεξε ν' ἀ-νοίξῃ τὴν πόρτα. Ἐσηκώθηκα ἀπότομα ἀπὸ τὴν θέσι μου. Ἐγνώριζα, ἐμάνεσα ποῖος ἦταν. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυ-πᾷ δυνατὰ, μὲ μιὰν ὑπέρτατη ὁμῶς προσ-πάθεια κατάρθωνα νὰ καταπραῖνω τὰ νεύ-ρα μου. Ἐστήριξα τὰ γυαλιὰ ὅσο μπορού-σα περισσότερο κοντὰ στὰ μάτια μου καὶ ἐστάθηκα κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀρκετὰ ψυχραίμως.

Ἀκουσα τὸν Φερράρι ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα μαζί μὲ τὸν ἐπισκέπτη του — ἕνας ἐλαφρότερο ὄμμα. Ἐνα λεπτό ἀκόμη καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἐνα ἀπαλὸ θρόισμα με-ταξωτῆς φούσας, μιὰ ἀρωματισμένη πνοὴ ἀέρος, καί... δρεθήκα ἀντιμέτωπος τῆς συζύγου μου...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΟΠΛΑ καὶ ΑΣΦΥΞΙΟΓΟΝΑ στὴν ἀρχαιότητα!

Ὅλα... ἐφευρέσεις ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ

Νά, κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖον ἐμεῖς οἱ Ἕλ-ληνες δὲν ξέρομε ἂν πρέπει νὰ εἴμα-στε ἢ ὄχι ὑπερήφανοι: Ἐνας Γάλλος στρατηγός, σὲ μιὰ πραγματεία του ποὺ ἐδημοσιεύθηκε σ' ἓνα ξένο στρατιωτικὸ περιοδικό, ὑποστηρίζει ὅτι ὅλα τὰ σύγ-χρονα πολεμικὰ ὅπλα καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀσφυζιογόνα ἀέρια χρονολογοῦνται οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος.

Καὶ διηγείται, γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἰσχυρισμό του, μιὰ ἱστορία παρμένη ἀπὸ τὸ Θουκυδίδη.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ... ΑΕΡΙΟ

Τὸ 424, λέει, ὁ Βοιωτάρχης τῶν Θη-δῶν Παγώνδας, ποὺ ἦτανε συγχρόνως καὶ ἀρχηγὸς ὅλου τοῦ Βοιωτικοῦ στρα-τοῦ, ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους, ὑπὸ τὸν Ἱπποκράτη, στὸν Ἰσθμῶ, καὶ ἤλεε κα-τόπιν νὰ πολιορκήσῃ τὸ Δῆλιον, ὅπου οἱ ἔχθροί εἶχαν περιχαρακωθῇ μέσα σὲ ἀπρόσδλητα ὀχυρώματα.

Ἡ πόλις προσεβλήθη ἀπὸ σφενδονι-στάς, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὰ παρὰ-λία τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου καὶ ἀπὸ δύο χιλιάδες ὁπλίτες τῆς Κορίνθου καὶ τῶν Μεγαράων.

Ἀλλ' ὅλες οἱ ἐπιθέσεις ἔμεναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τότε ὁ Παγώνδας κατέφυγε σὲ ἓνα ἀσφυζιογόνο ἀέριον, δικῆς του ἐ-φευρέσεως, ποὺ ὁ Θουκυδίδης τὸ περι-γράφει ὡς ἑξῆς:

«Ἐπήσαν ἓνα μεγάλο κορμὸ δένδρου, τὸν ἀνοίξαν στὰ δύο καὶ τὸν ἐσκάψαν βθεαίει σὲ ὅλο τὸ μήκος του. Κατόπιν ἐντυσαν τὸ ἐσωτερικὸ του μὲ ὀρείχαλκα καὶ ἔνωσαν τὰ δύο κομμάτια. Ἐσημά-τισαν ἐπὶ ἓνα εἶδος σῶλῆνος. Στὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ἄκρα του ἐκρέμασαν ἓναν κλίβα-νο μὲ ἓνα μεγάλο φοιγάρο, σὲ σχῆμα Τ. Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο κλαδιὰ τοῦ Τ. τὸ ἔ-χυσαν μέσα στὸ σῶλῆνα καὶ τὸ ἄλλο τὸ συνέδεσαν μὲ μεγὰλα ψυτήτρια.

«Τὸ μηχανήμα αὐτὸ ἐσύρθηκε σὲ μι-κρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὰ ἔχθρικά ὀχυρώ-ματα, πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦτανε βυλί-να. Κατόπιν ἐγέμισαν τὸν κλίβανο μὲ ἀναμμένα κάρβουνα καὶ ἔβαλαν σὲ ἐνέρ-γεια τὰ ψυτήρια. Τὸ ρεῦμα τοῦ ὀέ-ρος ποὺ ἐσηκματίσθηκε τότε ἐσφενδονι-σε μεγὰλες φλόγες καὶ καπνοὺς πρὸς τίς ἐχθρικές ὀχυρώσεις, ποὺ ἐπήσαν σὲ λίγο φωτιά. Οἱ ὑπερασπισταὶ τῶν δὲν μπό-ρεσαν νὰ μείνουν μέσα σ' αὐτές, γιὰ-τί ἐπνιγόντανε ἀπὸ τοὺς καπνοὺς. Ἐτσι ἡ πόλις κατελήφθη».

ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΒΟΜΒΙΔΕΣ

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμε μερικὲς ἐκατοντάδες χρόνια ἀργότερα. Ἐνας διάσημος Ἕλ-λην ἀλχημιστής, ὀνόματι Μάρκος ὁ Γραι-κός, περιγράφει σ' ἓνα βιβλίο του πᾶς πρέπει νὰ κατασκευάζονται «τὰ πυρὰ ποὺ κατακαίουν τὸν ἐχθρόν».

Ἡ συνταγὴ ποὺ δίνει εἶνε ἡ ἀκόλουθη: «Θὰ πάρете, λέει, μιὰ λίβρα καθαροῦ θείου, δύο λίβρες ἀνθράκος ἀπὸ ἱτία, ἕ-ξη λίβρες ἀσβέστη καὶ θὰ τρῖψετε αὐ-τὲς τίς τρεῖς οὐσίες, ὡς πού νὰ γίνουν λεπτότατη σκόνη. Κατόπιν θὰ τὴν βάλε-τε μέσα σ' ἓνα μεταλλικὸ δοχεῖο, ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ἓνα μικρὸ ἀνοιγμα, γιὰ νὰ βᾶτε τὸ φυτίλι. Ἀρκεῖ τότε νὰ ἀ-νάψετε τὸ φυτίλι καὶ νὰ τὴν πετάξετε στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο μ' ἓνα ὀποιοδῆ-ποτε μέσον. Τὸ μεταλλικὸ δοχεῖον θὰ ἐκ-

ραγῇ καὶ τὰ κομμάτια του θὰ χωθοῦν μέσα στὶς σάρκες τῶν ἐχθρῶν σας...».

ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΒΟΜΒΕΣ

Στὸν ἴδιον Ἕλληνα ἀλχημιστὴ ἀποδι-δεταί μιὰ ἄλλη συνταγὴ ποὺ ἔχει ὡς ἐ-ξῆς:

«Παίρνετε πυρίτιδα καὶ ὑδράργυρον, τὰ ἀναμῖγνυτε μὲ οἰνόπνευμα καὶ κατα-σκευάζετε σφαῖρες. Σὲ κάθε σφαῖρα θὰ κάμετε μιὰ τρύπα, μέσα στὴν ὁποία θὰ ρίξετε ἀμμωνιακὸν ἔλαιον, ὑδράργυρον καὶ πολὺ λεπτὴ πυρίτιδα. Ἐπειτα θὰ βάλε-τε μέσα σὲ μιὰ χύτρα ἀσβέστη, μερικὲς κόκκινες δηλητηριώδεις σαλαμάνδρες καὶ μεγὰλες ἀράχνες. Ἀφοῦ τὰ δράσετε, θὰ προσθέσετε ἀρσενικὸ καὶ καμφορά. Θὰ ἔχετε ἐτσι ἓνα μίγμα μέσα στὸ ὁποῖον θὰ βαπτίσετε τίς σφαῖρες. Κατόπιν θὰ τίς τυλίξετε μὲ ἓνα μεταλλικὸ περιβλήμα μὲ πολλὰς ἀλχμές. Τὶς σφαῖρες αὐτὲς τίς ἐκσφενδονίζετε μὲ δύναμι ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ὅταν πέφτουν στὸ ἔδαφος σκά-ζουν καὶ τότε τὸ κακὸ ποὺ προξενοῦν εἶνε παμμένιστο. Γιατί ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος οἱ μεταλλικὲς αἰχμές κάνουν μιὰ φοβερὴ καταστροφὴ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο δημιουρ-γείται ἓνα σύννεφο ἀπὸ δηλητηριώδη ἀέ-ρια, ποὺ ποῖται δὲ ἐισπνεύσῃ πεθαίνει ἀμέσως.»

Ἡ συνταγὴ αὕτη δὲν διαφέρει καὶ πο-λὺ ἀπὸ ἐκείνης ποὺ χρησιμοποιοῦμε ση-

μερα, γιὰ νὰ κατασκευάσωμε δόμβες μὲ ἀσφυζιογόνα ἀέρια.

ΠΥΡΟΒΟΛΑ ΑΠΟ... ΚΑΛΑΜΙΑ

Σὲ ἓνα ἄλλο παλὸ χειρόγραφο τῆς ἑλληνικῆς περιόδου γίνεται ἐπίσης λό-γος γιὰ ἓνα εἶδος πυροβόλου ὄπλου.

«Παίρνετε, λέει ὁ ἀγνωστος συγγρα-φεὺς, ἓνα κούφιο καλάμι καὶ τὸ ἐφαρμό-ζετε ἐπάνω σὲ μιὰ γερὴ βάσι, γιὰ νὰ μπόρῃτε νὰ τὸ στηρίζετε στὸν ὦμο σας. Ἐπειτα θὰ γεμίσετε αὐτὸ τὸ καλάμι μὲ νάφθη καὶ θὰ περάσετε μέσα ἓνα βέ-λος, ἀλειμμένο μὲ βείαφι. Ὅταν ἀνάψε-τε τὴ νάφθη, τὸ βέλος θὰ φύγῃ ἀμέσως καὶ θὰ πᾶν νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀντίπαλό σου».

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς μιλάει ἀκόμη γιὰ τὸ περίφημο γρηγοριανὸ πῦρ τοῦ Ἑλληνος Καλλινίκου, τοῦ ὁποῖου τὸ μυ-στικὸ δὲν κατωρθώθηκε νὰ γίνῃ γνωστὸ ὡς σήμερα.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δοαίνει τὸ συμπέρα-σμα ὅτι ἡ πατρότης ὧν σχεδὸν τῶν συγχρόνων πολεμικῶν ἐφευρέσεων μᾶς ἀ-νῆκει καὶ ὁ Γάλλος στρατιωτικὸς λέει πῶς οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξαν ἀνεκάνει δ' εὐ-φύεστερος καὶ ἐπνοητικώτερος λαὸς στὰ πολεμικὰ ζητήματα

ΑΡΕΙΟΣ

Ζητοῦνται... ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ!

Τεράστιες περιουσίες ποὺ περιμένουν δικαιούχους

Νομίζετε πῶς εἶνε δύσκολο νὰ γίνετε ἐ-κατομμυριῶχοι ἢ καὶ δισεκατομμυριῶχοι; Κάθε ἄλλο, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ κοπιᾶ-σετε κατόλου. Ἀρκεῖ ν' ἀποδείξετε ὅτι συγγενεῖτε μὲ ἓναν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ θ' ἀ-ναφέρωμε παρακάτω.

Φαίνεται ἀπίστευτο, καὶ ὁμῶς τεράστι-ες περιουσίες κλεισμένες σὲ κρατικὰ ἢ τραπεζικὰ χρηματοκιβώτια, περιμένουν σὲ διάφορες χώρες τὸν νόμιμο δικαιούχο τους. Καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μόνουν ἀδέσποτα τὰ χρέματα αὐτὰ, γιὰτί κανεὶς δὲν εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀποδείξῃ τὰ δικαιώματά του.

Οἱ περιουσίες αὐτές, πολλές ἀπὸ τίς ὁ-ποῖες εἶνε σχεδὸν μυθικές, ἔχουν συγκεν-τρωθῇ ἀπ' τοὺς δημιουργοὺς των, τὴν ἐ-ποχὴ ποὺ (πρὸ παντὸς στὴν Ἀμερικὴ) ἦ-ταν πολὺ εὐκόλοτο ἀπὸ σήμερα νὰ συγ-κεντρώσῃ κανεὶς ἓναν θησαυρὸ. Καὶ εἶνε τέτοιοι οἱ νόμοι ὧν τῶν κρατῶν, ὥστε κατατὰ ἐξαιρετικὰ δύσκολο γιὰ ἓναν ἀν-θρώπο ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ θησαυρὸς αὐτὸς τὸν ἀνήκει.

ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΟΥΛΙΤΣ;

Μιὰ ἀπὸ τίς σπουδαιότερες περιουσίες ποὺ δὲν ὀρθκαν ἀκόμη τὸν δικαιούχο τους εἶνε ἐκείνη ποὺ ἔφησε ἓνας ἄνθρωπος, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου θὰ ἔπρεπε νὰ θυμῶμα-στε μ' εὐγνωμοσύνη τοῦλάχιστον δυὸ φο-ρές τὸ μήνα: ὁ Νικόλας Βασούλιτς, ποὺ πέθανε στὸ Λονδίνον στὰ 1906, ἐφευρέτης τῆς μηχανῆς γιὰ τὸ κόψιμο τῶν μαλλιῶν. Εἶνε μιὰ περιουσία ἀπὸ εἰκοσθὺ ἑκατομ-μύρια λίρες, ποὺ ἀνήκουν δικαιοδικῶς στοὺς κληρονόμους τοῦ Βασούλιτς. Στὴν Γιουγκοσλαβία ὁμῶς, ἀπὸ ὅπου καταγό-ταν ὁ ἐφευρέτης, κανένας ἄνθρωπος μ' αὐ-τὸ τὸ ὄνομα δὲν εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀποδεί-ξῃ τὴν συγγενεία του μὲ τὸν μακαρίτη.

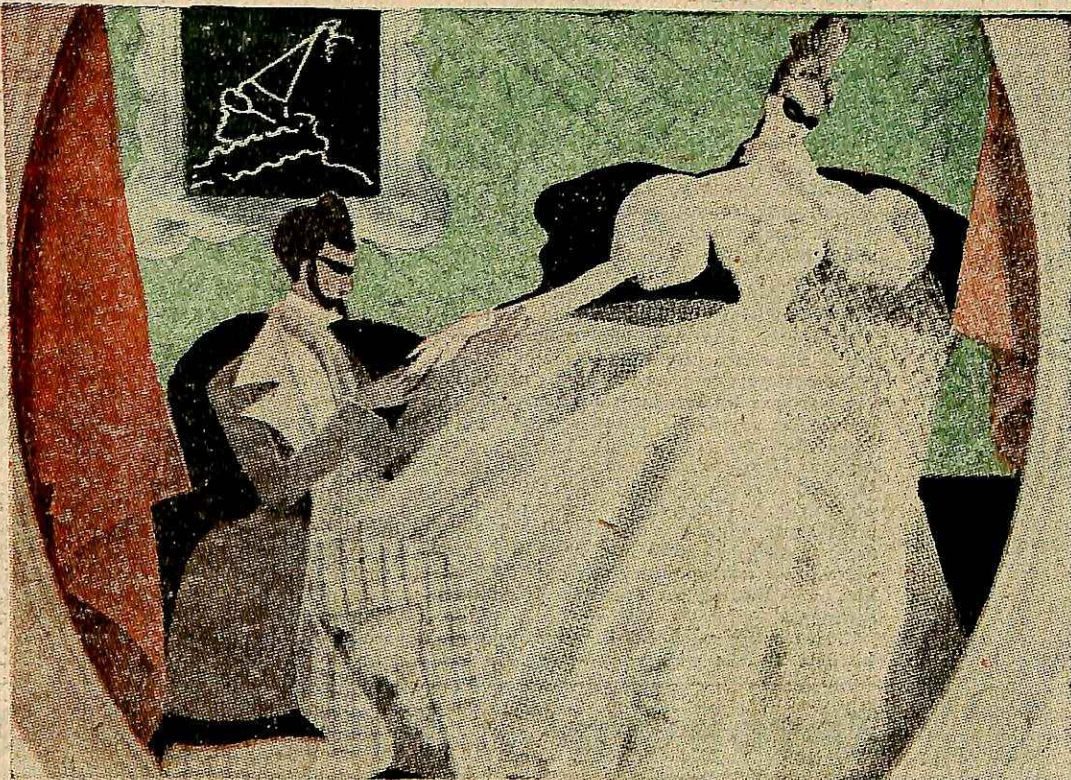
ΟΙ «ΠΕΝΤΑΡΟΥΛΕΣ» ΤΗΣ ΒΕΝΤΕΛ

Διακόσια πενήντα ἑκατομμύρια δολλά-ρια περιμένουν στὴν Νέα ὸρκη ν' ἀπο-δείξῃ ἓνας κάποιος Βέντελ ὅτι εἶνε δικᾶ του. Ἀπὸ τριετίας ὁμῶς κανένας Βέντελ (καὶ ὑπάρχουν τόσοι στὸν κοσμο!) δὲν μπόρεσε νὰ διεκδικήσῃ ἓνα τέτοιο δικαίω-μα. Ἡ περιουσία αὕτη εἶνε «οἱ πεντα-ροῦλες» τῆς Ἑλλά Βέντελ, μιᾶς πο-

λὺ τσιγκούνας καὶ ἰδιότροπης γυναῖκας ποὺ τὴν ἐκλινονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα της, κτηματομεσίτην. Μετὰ δυὸ χρόνια ἀκόμη οἱ «πενταροῦλες» αὐτὲς θὰ μοιρα-στοῦν σὲ διάφορα ἀγαθοεργὰ ἱδρύματα, ὅπως ἀναφέρεται στὴν διαθήκη τῆς Βέν-τελ, ἡ ὁποία φαίνεται, ἐγνώριζε πολὺ κα-λὰ ὅτι δὲν θὰ δρισκόταν νόμιμος κληρο-νόμος της.

36.000... ΓΚΑΡΕ!

Ἄλλα ἑκατὸν ἑκατομμύρια δολλάρια ἔφησε ἡ Ἑρρικέτη Σάφερ, ποὺ πέθανε στὶς 10 Νοεμβρίου 1930. Ἦταν κόρη τοῦ «βασίλειος τοῦ καπνοῦ» Χριστοφόρου Σά-φερ, καὶ παντρεύτηκε μὲ κάποιον Βάλτερ Γκαρέ, στὸν ὁποῖον ἔδωσε γιὰ προίκα σχε-δὸν ὅλα τὰ καπνεργοστάσια τῶν Ἠνωμέ-νων Πολιτειῶν. Ὁ Βάλτερ πέθανε μιὰ μέ-ρα μετὰ τὴν γυναικά του καὶ στὴ Γαλλία παρουσιάστηκαν ἀμέσως 36 χιλιάδες κλη-ρονόμοι μὲ τὸ ὄνομα Γκαρέ. Ἐ

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΝΤΕΣΣΑ

Δραματικό άριστουργηματάκι του ΞΑΡΑ ΦΟΛΕΪ

Ένα βροχερό απόγευμα ο Ντανιέλ Νταρμπού, καθισμένος στην αναπαυτική πολυθρόνα του γραφείου του, εξέταζε τους λογαριασμούς της καλλιτεχνικής λέσχης της οποίας ήταν αντιπρόεδρος, όταν έμπηκε η κυρία Νταρμπού, η γυναίκα του, ντυμένη μ' εξαιρετική κομψότητα, σκορπίζοντας ένα λεπτό άρωμα τριγύρω της.

— Ορβουάρ, Ντανιέλ!

— Ο νεός εγύρισε παραξενεμένος.

— Πώς; Βγαίνεις μ' αυτόν τον καιρό;

— Μά φυσικά. Φεύγω για ει-κοσιτέσσερις ώρες. Θα πάω στη θεία μου, στη Ρουέν. Τό ξέρεις! είπε κάπως νευριασμένη για την ερώτησή η κυρία Νταρμπού. Σου το είπα από χθές. Μη μου κάνεις τον έκπληκτο.

— Μά δεν το πήρα στα σοβαρά. Το ξέχασα μάλιστα. Άλλωστε δεν το είχα εγκρίνει. — Η σιωπή Ισοδυναμεί με κατάφασσι, είπε ενώ τα γκρίζα της μάτια φωτίστηκαν από μία λάμψη θυμού. Δεν είπες τίποτε; ενόμιμα λοιπόν πως έδωσες τη συγκατάθεσή σου.

— Ήσυχασε, Φρανσίν. Δεν θέλω να σου απαγορεύσω αυτό το ταξίδι. Όσοσο δρίσκω λίγο παράλογη την απόφασή σου να πάς στη Ρουέν μ' αυτή τη βροχή και μέσ' στις απο-κριές.

— Έπρεπε να μου κάνεις χθές τις παρατηρήσεις σου. Τώρα είναι αργά. Έπληγράφησα στη θεία μου ότι φθάνω με την ταχεία των πέντε και θα με περιμένη για το δείπνο. Δεν στέκει να μην πάω.

— Καλά, αγάπη μου, φύγε

τότε άμέσως για να μη χάσεις το τραίνο. Μόνο που μου τά-πες τόσο στα πεταχτά χθές, ώ-στε δεν έδωσα μεγάλη σημα-σία και σήμερα ή σκέψις πως θα μείνω μόνος απόψε που είνε γιορτή, με δρίσκει απροετοι-μαστό και με στενοχωρεί λίγο.

— Έλα μαζί μου! είπε έ-κείνη κάπως δειλά.

— Ξέρεις πως αυτό είνε αδό-νατον, αφού είμαι μαλωμένος με την θεία σου. Η στάσις που έκράτησε τότε για τον γά-μο μας με έχει αρκετά ψυχρά-νει και δεν θέλω καμιά σχέση μαζί της.

— Καλά, πηγαίνω τότε μόνη μου. Έσύ όμως τί θα κάμης;

— Δεν ξέρω ακόμη. — Ίσως να πάω να περάσω τη βραδυά μου στο φίλο μου Φερνόλ.

— Μην πάς στού Φερνόλ. Δεν θα τον βρής. Δεν σουπτε

πρόχθες το θράδυ ότι έχει ά-κριβώς απόψε μία πρόσκλησι για το γεύμα των ζωγράφων;

— Ναι, αλήθεια. Το ξέχασα.

— Πόσο άφρημένος είσαι. Πήγαίνε να δειπνήσης με τους γονείς σου. Θα ευχαριστηθούν πολύ.

— Είνε κι' αυτό μία ιδέα —

είπε χωρίς ενθουσιασμό ο Ντα-νιέλ — θα πάω στους γονείς μου.

— Ορβουάρ, αγάπη μου — Ε-κοιμε εκείνη κι' έσκυψε να τον φιλήσει.

— Πότε θα γυρίσης;

— Αύριο το θράδυ. Η θεία θα μ' έχη ολόκληρη τη νύχτα και αύριο το πρωί. Μαύ στοιχί-ζει πού σ' αφήνω, αντρούλη μου, αλλά διαζόμαι...

— Ορβουάρ, γλυκειά μου. Καλή διασκέδασι.

— Ω!... ώραία διασκέδασις

στη Ρουέν, με τη θεία μου... Κοροϊδεύεις...

Τού ξανάδωσε ένα θερμό φι-λι στο στόμα κι' έβγηκε.

★

Μόλις έφυγε η γυναίκα του, ο Ντανιέλ έπεσε σε βαρεία με-λαγχολία. Τό χαμόγελο έσθύ-στηκε από τό πρόσωπό του μα-ζί με τό γλυκό συναίσθημα που τόύ προσένησαν τά φιλιά της

γυναίκας του. Η παρουσία της γιορτευτικής Φρανσίν τού ήταν απαραίτητη για την εύτυχία του.

Άρκουσε να φύγη έστω και για μία ώρα, για να τού γεννηθή αυτή η ανεξήγητη έν-τυπωσις ότι την έχανε για πάν-τα.

Σε λίγο, σηκώθηκε, έφόρεσε

τό παλτό του, έπήρε τό καπέ-λο του κι' έβγηκε στο δρόμο.

Έξω τού έφάνηκαν όλα ά-κόμη πιό μελαγχολικά. Για να ξεφύγυ από τόν κόσμο που συ-νωθείτο και διασκέδαζε με σερ-παντίνες και χαρτοπόλεμο, έ-στριψε σε μίαν ήσυχη πάροδο.

Έπειτα σε μία άλλη. Μηχανικά από συνήθεια, διευθύνθηκε στο

ατελιέ τού Φερνόλ. Μόλις ήταν

έξω. Ίσως ο ζωγράφος να μην είχε φύγει ακόμη για τό τρα-πέζι. Ο Νταρμπού θα καθόταν

να κουβεντιάση λίγο μαζί του, σ'όπου ν'αρχόταν ή ώρα να πάη

στους γονείς του.

Ο θυρωρός που έκανε τό νοικοκυριό τού ζωγράφου και έκτελούσε χρέη και καμαριέρι, έσταμάτησε τόν Ντανιέλ στην

είσοδο.

— Ο κ. Φερνόλ δεν είν' εδώ,

του είπε. — Έπήγε στη λέσχη για τό γεύμα. Θα γυρίση 3-

μώς άμέσως μετά, για να ντυ-θή, γιατί θα πάη σε χορό. Μό-λις τού έφεραν τό κοστούμι τού

Έάν ο κύριος επιθυμή να γρά-ψη στο φίλο του ή να τόν πε-ριμείνη επάνω, μπορώ να τού δώσω τό κλειδί.

Αυτό γινόταν συχνά με τόν Ντανιέλ, όταν άπουσίαζε ο ζω-γράφος. Έτσι έδέχθηκε.

Στό ατελιέ μέσα, όταν άνα-ψε τό ήλεκτρικό και έφωτίστη-κε τό μεγάλο διαμέρισμα, όλα τού φάνηκαν χαρούμενα. Οι ά-νοιχτόχρωμες ταπεταρίες τού τοίχου, τά ζωγρά ταμπλώ που έκρέμονταν παντού, τά χαριτω-μένα και κομψά μπιμπελό τόν προδιέθεταν καλά, γιατί τού έ-φερναν χίλιες δυό νεανικές ά-ναμνήσεις. Άλήθεια, πόσες δι-μορφες βραδυές είχε περάσει εκεί με τόν φίλο του Φερνόλ!

Όστόσο, άνάμεσα στα γυν-αίμα τού άντικείμενα, ένα και-νούργιο πράγμα τράβηξε την προσοχή του. Επάνω στο ντι-βάνι ήταν τοποθετημένα ένα κοστούμι μαρκησιού και μία μάσκα από μαύρο σατέν.

— Ω, ο Φερνόλ, μετά τη συγκέντρωσι θα πάη σε χορό μεταμφιεσμένων!, έσκέφθηκε ο Νταρμπού — και να τό κοστού-μι που έλεγε ο θυρωρός. Α! τόν παληανθρωπάκο, θα πάη να διασκεδάση αυτός!

Έσκυψε και είδε καρφωμέ-νο επάνω στη μάσκα ένα μι-κρό χαρτί άσπρο, όπου ήταν γραμμένο με μεγάλα γράμμα-τα:

«Α πόψε στην Ό πε-ρα, πρώτο θεωρείο 17»

Ξαφνικά τού κατέβηκε ή ιδέα να παίξη μία φάρσα στον φίλο του.

Έπήρε τό γραμμένο χαρ-τί, τό έβαλε στην τσέπη του, έδίπλωσε τό κοστούμι και τη μάσκα σε μία έφημερίδα, έ-κρυψε τό πακέτο κάτω άπ' τη μασχάλη του, άνοιξε την πόρ-τα κι' έκateβηκε. Έρριξε τό κλειδί στο τραπέζι τού θυρω-ρείου, χωρίς να μπη μέσα κι' έβγηκε στο δρόμο.

Τόν καϊμένο τόν Φερνόλ, έσκέφθηκε, δεν θα βρή ούτε τό κοστούμι ούτε τόν αριθμό τού θεωρείου.

Ίσως και να θυμή-ση μαζί μου. Μπά, σε μία βρα-δυά καρναβαλιού όλα επιτρέ-πονται.

Ας πηγαίνω όμως γρή-γορα, για να μη με προλάβει.

Η καλύτερα είνε να πάω στη λέσχη να φάω και να ντυθώ,

γιατί θα μάθω από τόν θυρω-ρό ότι ήρθα και θα τό καταλά-βη.

★

Μερικές ώρες άργότερα, με τό κοστούμι τού μαρκησιού και τη μάσκα, ο Νταρμπού έμπαι-νε στην Όπερα και διευθύν-θηκε στο θεωρείο 17.

Μία κόντεσσα με τουαλέττα έξωμη και μάσκα ήταν σκυ-μένη και κυττούσε τη σάλα. Με τό θόρυβο της πόρτας, έγύρισε και βλέποντας τό κοστούμι τού μαρκησιού, σηκώθηκε κι' έτερε-ξε στο βάθος τού θεωρείου, φωνάζοντας μ' ένθουσιασμό:

— Α! επί τέλους ήρθες, Φερνόλ! Ενόμιζα πως δεν θαρ-χόσουν, παληόπαιδο!

Με μίαν άπότομη κίνησι, έ-βγαλε τη μάσκα. Ο Νταρμπού έμεινε έμβρόντητος και άπολι-θωμένος: ήταν ή Φρανσίν!

Εκείνη, ξενιαστή, εξακολου-θούσε να φλυαρή, εξετάζοντας

τό κοστούμι τού μαρκησιού.

— Πολύ όμορφο αυτό τό κο-στούμι (Τό τέλος στη σελ. 48)

Έρωτικά τραγούδια

ΔΥΟ ΓΛΥΚΑ ΜΑΤΑΚΙΑ

Υπό Ι. ΠΟΛΕΜΗ

Δυό γλυκά ματάκια, μάτια ζαφειρένια
μ' άνοιξαν πληγή
κι' άγρυπνώ άπ' τόν πόνο κι' άγρυπνώ
(άπ' την έννοια
κι' άπ' τη συλλογή.

Της νυχτός ή πάχνη χάνεται κι' εκείνη
όμοια με καπνό,
ή αύγή προβάλλει, τό φεγγάρι σβύνει
κι' όμως άγρυπνώ.

Άγρυπνώ την ώρα που κρυφοφιλιούνται
τ' άστρα ζηλευτά,
άγρυπνώ την ώρα που γλυκοκοιμούνται
τά ματάκια αυτά.

Τίνος είν' τά μάτια; Μη ρωτάς έμένα,
κόρη ευγενική,
σύρε στον καθρέφτη, και ζωγραφισμένα
θα τά ιδής εκεί.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΛΕΞΙΣ

πού κυβερνά την
ΑΜΕΡΙΚΗ

Μέχρι προχθές είχαμε τό «εξέ-αππλη». Τό θυμόσατε; Στην Άμερική πρά-παντός κανείς δεν μπορούσε να προκό-ψη άν δεν είχε «εξέ-αππλη». Τώρα όμως ή λέξις αυτή καταργήθηκε, άν και ή ού-σία έμεινε για ν' αντικατασταθή από μίαν άλλη, που είνε της μόδας τώρα : την λέξι γκλαίιμορ, που σημαίνει λάμ-ψις, αίγλη, αλλά και όπτική άπάτη καμ-μιά φορά, που μάς προκαλεί ένας άνθρω-πος ή ένα πράγμα.

Όπως συμβαίνει πάντα στην Άμερι-κή, ή λέξις αυτή εξεπήδησε από τό Χόλ-λυγουντ, ή την έπήρε τό Χόλλυγουντ, την υιοθέτησε και την επέβαλε σε όλη τη χώρα.

Είνε, δέβαια, κάπως δύσκολο να κα-ταλάβωμε τη δύναμι που απέκτησε ή λέ-ξις αυτή από την πρώτη στιγμή. Τά πάντα στην Άμερική μπορούν να χαρα-κτηρισθουν μ' αυτό, όταν θέλη κανείς να παραστήση κάτι τό μεγαλειώδες : μία ντίδα της όδόνης, ένα σπουδαίο έργο ή και ακόμη μία μεγαλειώδη άποτυχία.

Ο Χόουαρντ Χιούζ, ο Άμερικανός έ-κατομυριούχος που έκαμε πέρυσι τόν γύρο τού κόσμου αεροπορικώς, καταρρί-ψας όλα τά ρεκόρ, είχε δώσει τά άπαι-τούμενα χρήματα για τό γύρισμα της ταινίας «Σκάρφεϋς» που είνε ό,τι πιο «γκλαίιμορ» μπορεί κανείς να φαντασθή. Ών και έσημείωσε πρωτοφανή άποτυχία και εξημίωσε τόν Χιούζ μερικά εκατομ-μύρια δολλαρίων. Ίσως όμως γι' αυτό ήταν για τους Άμερικανούς «γκλαίιμορ» και όχι μονάχα ή ταινία αλλά και ο χρηματοδότης, που έγινεν έτσι πασίγνω-στος, όχι μονάχα στην Άμερική, αλλά και σε όλον τόν κόσμο.

Είνε περιττόν να σάς πούμε ότι ο πρώτος «γκλαίιμορ» της Άμερικής είνε ο Ρόμπερτ Τάιηλορ. Δεν πρέπει όμως να νομίζετε ότι όφείλει τόν κολακευτι-κόν αυτόν χαρακτηρισμό στο γοητευτικό του χαμόγελο ή στη ματιά του με την όποιαν έχει ξελογιάσει όλες τις γυναί-κες τού κόσμου. Αυτό τό «γκλαίιμορ» θα τό είχε έστω και άν δεν ήταν κινηματο-γραφικός άσתר, αλλά ένας άπλος έκα-τομυριούχος, ένας δικηγόρος, ένας ζα-χαροπλάστης. Γιατί τό «γκλαίιμορ» δεν έχει καμμία άπολύτως σχέση με την κοινωνική θέση ατόουτου που τό κατέχει.

Η κατ' έξοχην «γκλαίιμορ γκέρλ» της Άμερικής είνε ή Κάθριν Χέμπουργν, που άποτελεί σαν να πούμε την ένσάρκωσι λυτής της έννοίας.

Τό πρώτο Σάββατο κάθε μηνός, τό «Γκλαίιμορ Κλαίιμ» της Νέας Υόρκης συνέρχεται σε τακτική συνεδρίασι, κατά την διάρκεια της οποίας εκλεγόνται νέοι «γκλαίιμορ μπόυ» και νέες «γκλαί-ιμορ γκέρλς». Και μεταξύ τών εκλεγομέ-νων υπάρχουν άνθρωποι φαλακροί και γυ-ναίκες που δεν θα μπορούσαν να λάβουν μέρος σ' έναν διαγωνισμό καλλονής. Αλ-λά δεν έχει σημασία. Άρκεί ότι έχουν «γκλαίιμορ»!

Ο ΝΕΟ-ΥΟΡΚΕΖΟΣ

ΝΙΔΑ ΒΟΣΝΙΕΒΣΚΥ

ή κατάσκοπος με τη διπλή μορφή

—Κυρία μου, μπορώ να σας πω;
'Η κομψή κυρία του νυκτερινού κέν-
τρου της 'Ελβετίας, σηκώθηκε απ' τη θέ-
ση της, άφηκε την παρέα της και άκο-
λουθησε τον κύριο που της άπηύθυνε αυ-
τή την πρόσκληση.

Προχώρησαν και βγήκαν μαζί έξω.
—Ποιος είσθε, κύριε; ρώτησε περιερ-
γη ή θελκτική θαμών του νυκτερινού κέν-
τρου στον άγνωστο νέο με το μυστηριώ-
δες ύφος.

—Είσθε ή πριγκίπισσα Νίδα Μικαέ-
λα Βοσνιέβσκι;
—Ολόκληρη.

—Φόν Τρένκ, Γερμανός κατάσκοπος !
συστήθηκε ο άγνωστος.

—'Η γοητευτική πριγκίπισσα έκαμε δυο
θήματα πίσω. Κύτταξε με κάποιο τρόπο
τον άνθρωπο αυτόν που της απέκλυπτε
τόσο άφοβα και άπερίσκεπτα ίσως την
ταυτότητά του.

—Και τί ζητάτε από μένα; τραύλισε
φοβισμένα.

—Την συνεργασία σας!

Μιά ώχρήτης άπλώθηκε στα χαρακτη-
ριστικά της ώραιας πριγκίπισσας. Και
μιά φρικιάσις φόβου διέτρεξε όλο το
σώμα της.

—Δηλαδή; ψιθύρισε.

—Δεν υπάρχει κανένας λόγος να κρυ-
δώμαστε πίσω απ' τα δάχτυλά μας, συ-
νέχισε ο φόν Τρένκ. Είμαστε δυο συνά-
δελφοί... Ζούμε προδίνοντας μυστικά...
Πληροφορήθηκαν ότι κατέχετε το μυστικό
των νέων γαλλικών άσφυξιογόνων. 'Η ύ-
πηρεσία μου μου ανέθεσε να σας το ά-
ποσπάσω...

—Κύριε!... διαμαρτυρήθηκε ή πριγκί-
πισσα που τότε είχε χάσει απ' την τόσο
άπρόσπτη αυτή άποκάλυψη.

—Είπε περριτή κάθε άπόπειρα δια-
μαρτυρίας, είπε ήρεμα ο Γερμανός κα-
τάσκοπος... Τά ξέρω όλα... 'Ωστόσο, δεν
πράκτεται να σας καταδώσω... 'Απεναν-
τίας... Είσαθε μιά έξυπνη και πονηρή
γυναίκα. Και θα μπορούσαμε να συνεργ-
γασθούμε... Αυτό είνε άλλως τε το συμ-
φέρον και των δυο μας...

—'Η συμφωνία
μας θα είνε ή άμοιβαία ανταλλαγή ά-
πορρήτων... 'Εσείς, π. χ., τώρα, θα μου

γνωρίσετε το μυστικό των άσφυξιογό-
νων. Κι' εγώ εις ανταλλάγμα θα σας ά-
ποκαλύψω ένα σοβαρό σχεδιάγραμμα ά-
χυρώσεων...

—Θα σας περιμένω, αύριο το άπόγευ-
μα στις 7! είπε ή Νίδα Βοσνιέβσκι με
το ψυχραιμότερο ύφος του κόσμου.

Οι δυο μέχρι πρό δλίγου τελειώς ά-
γνωστοι μεταξύ των κατασκοποι είχαν
συνεννοηθή... 'Εσφίζαν τά χέρια και ά-
ποχωρίστηκαν.

ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Μιά ώρα πριν από το ραντεβού της ή
ώραία Νίδα συνμιλούσε μέσ' στο κομ-
ψο διαμέρισμά της με την φίλη της 'Α-
λίσ.

—'Όπου νάνε θάρρη, της έλεγε. Και
θα τον γνωρίσης. Είνε ένας πολύ εύγε-
νης και συμπαθητικός νέος. Και τετρα-
πέρατος. Κρυμμένη πίσω απ' την μυστι-
κή πόρτα του διπλανού δωματίου θα
μπορέσης μ' όλη σου την άνεσι να τον
παρακολουθήσης. Να γνωρίσης τις συνή-
θειες, τους τρόπους, τις χειρωναξίες του.
Θέλω να εξοικειωθής μαζί του... από μα-
κριά, όσο σου είνε δυνατόν. Γιατί, πολύ
σύντομα θ' αναγκασθής να παίξης τον
ρόλο μου...

—Τό βρίσκεις αυτό άπαραίτητο; ρώ-
τησε με κάποια συστολή ή 'Αλίσ, ή ό-
ποια άποτελούσε το πανομοιότυπο της
φίλης της.

—'Απολύτως... 'Ο φόν Τρένκ είνε ό
πιο επικίνδυνος Γερμανός κατάσκοπος...
Μπορεί από στιγμή σε στιγμή να με
προδώσει... 'Ισως να προσποιηται... 'Ι-
σως να προσπαθή να με παρασύρη σε
κάποια ένέδρα. Δεν μπορώ να του έχω
έμπιστοσύνη...

—'Ενώ έσύ, και να συλληφθής ακόμη,
θα μπορέσης θαυμάσια ν' άποδείξης ότι
δεν είσαι ή πριγκίπισσα κατάσκοπος
Νίδα Βοσνιέβσκι, αλλά μιά άθώα κοπε-
λίτσα άκούουσα εις το ακόμη άθώωτερο
όνομα 'Αλίσ...

—Σύμφωνοι, ψιθύρισε ή μικρή 'Αλίσ.
Θα προσπαθίσω να παίξω τον δύσκολο
ρόλο που μου αναθέτεις όσο μπορώ κα-
λύτερα...

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ «ΑΠΟΡΡΗΤΩΝ»

Στις 7 ακριβώς έφτασε ο φόν Τρένκ.
'Ηταν φρεσκοξυρισμένος, κομψός, γοη-
τευτικός, σωστός Καζανόβας... 'Η Νίδα
Βοσνιέβσκι — που δεν ήταν άλλη από
την 'Αλίσ — τον υποδέχθηκε μ' όλη την
έθιμοτυπία του άριστοκρατικού πρωτο-
κόλλου.

—Είμαι δέβαιος ότι ή γνωριμία μας
θα άνοιξη νέους ορίζοντας δράσεως, δε-
βαίωσε στην σωσία της Νίδας ο Γερμα-
νός κατάσκοπος.

—Κι' εγώ αυτό έλπίζω, ψιθύρισε με
συστολή αυτή.

—'Η παράδοσις των «άπορρήτων» έγινε
άμέσως, χωρίς χρονοτριβή και διατυπώ-
σεις. 'Ο φόν Τρένκ έχασε δαθεία στην
τσέπη του την μυστική έφεύρεσι των νέ-
ων άσφυξιογόνων άερίων που είχε άνα-
καλύψει ή Γαλλία. 'Η ψευτο - Νίδα έθα-
λε μέσ' στον κόρφο της τα πολύτιμα σχέ-
δια των νέων όχρωμάτων της Γερμανίας
προς το Βέλγιο.

—'Υστερα, άπερίσπαστοι πιά, άφωσιώ-
θηκαν σε μιά τρυφερή συζήτηση, άπολύ-
τως άσχετη με το έπάγγελμα των και έ-
ξαιρετικά σχετική με την θερμή νεανική
ιδιουσυγκρασία των: τον έρωτα.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

—'Οφείλω να όμολογήσω ότι μου ελ-
σθε πολύ συμπαθής, είπε για μιά στιγμή
ο φόν Τρένκ.

—'Η 'Αλίσ κοκκίνισε. Δεν ήταν συνηθ-
σμένη σε τέτοιου είδους εξομολογήσεις.
Σεμνό και συγκρατημένο κορίτσι, — μιά
έμπραγη έπαρχιωτοπούλα της 'Ελβετίας,
που τότε είχε πάρε στην ύπηρεσία της ή
Νίδα, έπειδή της έμοιαζε καταπληκτικά—
δεν είχε γνωρίσει τάν μεγάλο κόσμο, τις

συνήθειες και την νοοτροπία της ζωής
του...

—'Εως τώρα δεν έκαμε παρά ν' αντικα-
θίστα την κυρία της σε ώρισμένες ευ-
καιρίες, για να έχη αυτή ένα «άλλοθι».
Σήμερα, ήταν ή πρώτη φορά που της ά-
νέθεταν ένα τέτοιο ρόλο... Γί' αυτό ή φι-
λοφροσύνη του νεαρού Γερμανού της έκα-
με έξαιρετικήν έντυπωση. Διόλου δυσά-
ρεστη πάντως...

—Με κολακέυετε, ψιθύρισε δειλά.

—Είμαι άπολύτως ειλκρινής, την δε-
βαίωσε αυτός. Και θα ήμουν εύτυχής εάν
θέλατε να πιστέψετε ότι ή εύνοιά σας θ'
άποτελούσε για μένα την μεγαλύτερη έκ-
δηλωση της άμοιβαίας συνεννοήσεώς μας.

—Δηλαδή; ρώτησε ή 'Αλίσ, που δεν
πολυκατάλαβαινε τις διπλωματικές αυτές
έκφράσεις.

—Δηλαδή... δηλαδή, ψιθύρισε ο φόν
Τρένκ, ό όποιος είχε καταβελχθή από την
γοητεία της δροσερής αυτής νέας, τολμά
να σας όμολογήσω ότι μου άρέσετε πά-
ρα πολύ...

—'Η 'Αλίσ χαμήλωσε δειλά τα μάτια.
Μα ο Γερμανός κατάσκοπος, πεπειραμέ-
νος στα ζητήματα αυτά, δεν έχασε και-
ρό... Πλησίασε την γοητευτική σειρήνα
που καθόταν κοντά του, της άρπαξε τα
χέρια και την έσυρε κοντά του.

—Να τολμήσω; είπε με πάθος.

—Να τολμήσετε τι; ρώτησε τρομαγμέ-
νη και άνικανη ν' άντισταθή ή 'Αλίσ.

—Αυτό!

Και σύροντάς την έπάνω του, έμεισε

φιλά το κουκλιτικό πρόσωπό της με
την βελουδένια έπιδερμίδα.

—'Ω! άφίκε μόνο μιά φωνή αυτή.

—Κάθε φίλι που θα μου έπιτρέπετε,
θα σας χάρισω κι' ένα «άπορρητο», της
υπόσχεθηκε ο φόν Τρένκ παραχαλισμένος
από τον πόθο.

—'Εκείνο το βράδυ ο Γερμανός κατάσκο-
πος έφυγε απ' το σπίτι της Νίδας με
ένα μεγάλο άνικανοποίητο πάθος στην
ψυχή...

—'Ηταν ξετρελλαμένος με την Γαλλίδα
κατάσκοπο.

Η ΝΙΔΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ...

—'Η Νίδα δεν είχε παρευρεθή στη σκη-
νή αυτή. Περίμενε κάτω στον δρόμο την
έξοδο του κατασκόπου. Έχε σκοπό να
τον παρακολουθήσει. Να μάθη την διεύ-
θυνσί του, που συχνάς και τί έκαμνε...

Περίμενε αρκετήν ώρα. Και είχε άρχί-
σει πιά ν' άπελπίζεται όταν τον είδε να
βγαίνει. 'Ηταν μεσημεριόμνη. 'Ετσι τον
παρακολουθούσε χωρίς κανένα φόβο ν' ά-
ναγνωρισθή.

Και δεν άργησε να μάθη ό,τι ζητούσε.
'Ο φόν Τρένκ έμενε μόνος σε ένα άπο-
μακρυσμένο έξοχικό σπίτικι, στα περί-
χωρα της 'Ελβετίας...

Σε μιά τοποθεσία, ακριβώς όπως την
φανταζόταν και την ήθελε ή Νίδα...

Ο ΤΡΕΝΚ ΑΠΑΤΑΤΑΙ...

—'Η 'Αλίσ δεν όμολόγησε στην Νίδα την
έρωτική έξομολόγησι του Τρένκ. 'Ισως
να το όρηκε περριτό. 'Ισως και να μην
θέλησε να προδώσει στη φίλη της ένα
τρυφερό αίσθημα που είχε άρχισει ν' ά-
ναπτύσσεται μεταξύ αυτής και του Γερ-
μανού κατασκόπου και που δεν ένδιέφε-
ρε — όπως νόμιζε — την Νίδα...

Πάντως ήταν γεγονός ότι ή 'Αλίσ ήταν
έρωτευμένη με τον ώραίο Γερμανό κα-
τάσκοπο...

Και το άπέδειξε όσες φορές βρέθηκε
πάλι μόνη μαζί του...

—'Ο Τρένκ είχε πάντα την γνώμη ότι ο
φόν Τρένκ είχε πάντα την γνώμη ότι ο
φόν Τρένκ...

—'Η 'Αλίσ κοκκίνισε. Δεν ήταν συνηθ-
σμένη σε τέτοιου είδους εξομολογήσεις.
Σεμνό και συγκρατημένο κορίτσι, — μιά
έμπραγη έπαρχιωτοπούλα της 'Ελβετίας,
που τότε είχε πάρε στην ύπηρεσία της ή
Νίδα, έπειδή της έμοιαζε καταπληκτικά—
δεν είχε γνωρίσει τάν μεγάλο κόσμο, τις

ποτε δεν τουδωσε άφορμή σε ύποψία...

—'Η Νίδα άπόρησε κάπως δέβαια με
την έλευθεριότητά του, το θάρρος των
χειρωναξιών και την υπερβολική οικειότη-
τά του. Μα φρόντισε να μην του δώσει
καμμία ύποψία.

—'Ασφαλώς ή 'Αλίσ θα τουδωσε αυ-
τό το θάρρος», σκέφθηκε, χωρίς ο νους
της να πάη μακρύτερα.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΚΛΟΠΗ

Τό δράμα ήταν μοιραίο να παιχθή κά-
ποτε. 'Ενα βράδυ, ο Τρένκ έπιστρέφον-
τας σπίτι του, όρηκε παραβιασμένο το
χρηματοκιβώτιό του, μέσα στο όποίο εί-
χε φυλαγμένα όλα τα μυστικά έγγραφα
του...

Πανικόβλητος έσπευσε στο σπίτι της
Νίδας. Μιά φρικτή ύποψία τον κατέ-
τρωγε. 'Εκεί τον υποδέχθηκε ή 'Αλίσ. 'Ο
Τρένκ, πιστεύοντας πάντα ότι είχε να
κάμη με την Νίδα, της όμολόγησε όλη
την τρομερή αλήθεια:

—Είμαι χαμένος! τραύλισε. 'Ολότελα
χαμένος! Κατεστραμμένος... Και αν δεν
με βοηθήσετε σείς στην άνάκτησι αυτών
των έγγραφων, με περιμένει το στρατο-
δικείο και ο τυφεκισμός...

—Θέω μάλιστα! τραύλισε ή άθώα 'Αλίσ,
που άγαπούσε πιά τρελλά τον Τρένκ. Τι
θα γίνεται τώρα, Θεέ μου.

Κι' άρχισε να κλαίει σπαρακτικά.

—'Ηταν δέβαια ότι την κλοπή αυτή την
είχε διαπράξει ή Νίδα. Γι' αυτό, άλλως
τε, την άφησε τόσο συχνά με τον Τρένκ.
Για να πηγαίνει άνερόχλητη στο σπίτι
του και να προετοιμάζει την διάρρηξι...

—'Ενα θάρος ένοιωσε να πιέζει άνυπό-
φορα το στήθος της. 'Ηταν ή τύψη της
συνειδήσεως... Μέσ' στην ψυχή του, ά-
πραγου κι' άθώου αυτού κοριτσιού, γεν-
νήθηκε άπότομα ο σίκτος...

—'Ηταν κι' αυτή ύπεύθυνη γι' αυτή την
κατάστας. 'Αν ο άνθρωπος αυτός κατα-
στρεφόταν, αν άνέβαινε στην άγχόνη ή
τυφεκίζόταν, θα ήταν κι' αυτή κατά μέ-
γα μέρος υπαίτιος.

—'Α, όχι, επαναστάτησε ή 'Αλίσ. Δεν
πρέπει να γίνη αυτό... Είνε άπάνθρωπο.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

—Νίδα, τί είπατε; ρώτησε ο Τρένκ με
καταλαβαίνοντας τα λόγια της.

—Δεν είμαι ή Νίδα! φώναξε τότε έ-
ξολλη από άγανάκτησι ή 'Αλίσ... Είμαι
μιά άθλια γυναίκα που σας άπατά τό-
σον καιρό...

—'Εσείς; τραύλισε σαν χαμένος ο
Τρένκ.

—'Εγώ... ναι, εγώ που πίστευα τό-
σον καιρό πώς σας άγαπούσα...

—Νίδα! Μικρή μου αγάπη... Γιατί
παραλογίζεσαι;

—Γιατί είμαι εγώ ύπεύθυνη για όλα.
Γιατί ύπήκουσα τυφλά στην Νίδα, της
όποιος είμαι μ' ή ά π λ ή σ ω ς...
κι' έπαίξα τον αίσχρο αυτό ρό-
λο της πιαστοπροσωπείας...

Και ή άθώα χειροπούλα έξηγήσε
στον φόν Τρένκ όλη την αλήθεια...

—'Υστερα, μέσα σε μιά όδυνηρή άπό-
γνωσι, ρίχτηκε στην άγκαλιά του κι' άρ-
χισε να τον καταφιλή...

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ...

—'Ο φόν Τρένκ δεν δίστασε να καταδώ-
ση την δαιμονία Γαλλίδα κατάσκοπο
στην ύπηρεσία του. Μα και ή Νίδα δεν
άργησε να πληροφορηθή ότι την κατα-
ζητούσε έπείγοντως ή γερμανική ύπηρε-
σία άντικατασκοπείας.

Χωρίς διαταγή κάλεσε την 'Αλίσ και
της είπε:

—'Αύριο άναχωρούμε για το Παρίσι.

—'Ετοιμάσου να μ' ακολουθήσης... Μας
κυνηγά ή άστυνομία...

—'Η 'Αλίσ κέρωσε. 'Ωστόσο δεν έδειξε
καμμία ταραχή ή έκπληξι.

—'Αφού είνε άνάγκη... ψιθύρισε μόνο
μοιρολατρικά.

Με βία και σπουδή ανθρώπων ένόχων,
που τους κυνηγούσαν, οι δυο γυναίκες έ-

τοίμασαν τις βαλίτσες των.

—'Όταν πιά ήταν έτοιμες, ή 'Αλίσ, σαν
μετανοιωμένη στράφηκε και ρώτησε ξα-
φνικά την φίλη της:

—Μά, είνε τόση άνάγκη, λοιπόν, να
σας ακολουθήσω;

Είχε σκεφθή ότι θα έχανε για πάντα
τον άγαπημένο της Τρένκ.

—'Απόλυτη!... Θα μάς συλλάβουν και
θα μας σκοτώσουν...

—'Η 'Αλίσ ρίγησε. Συνέχισε κατόπιν
σιωπής την προετοιμασία των.

Τό ίδιο βράδυ, λίγα λεπτά προτού ά-
ναχωρήσουν για το σταθμό, ή Νίδα πή-
ρε ένα σημείωμα απ' έναν πράκτορα της:
«Νίδα. Θα έκτελεσθής άποψε στο στα-
θμό της Ζερόνας. Φρόντισε να κατεβή
στο σταθμό άντί έσού ή 'Αλίσ... 'Ετσι,
θα γλυτώσης μιά για πάντα».

ΟΔΥΝΗ ΕΡΑΣΤΟΥ

—'Ο φόν Τρένκ είχε δέβαια έπιστήσει
την προσηχή στους ανθρώπους του:

—Προσέξτε, τους είπε. Μαζίουν κα-
ταπληκτικά κι' οι δυο νέες. 'Ο' άναγνω-
ρίσετε την 'Αλίσ από ένα τριαντάφυλλο
που θα φέρη στο πέτο. Την ειδοποίησα
σχετικώς.

—'Όταν το τραίνο έφθασε στη Ζερόνα,
όπου όλοι οι έπίδοται θ' άλλαξαν όχη-
μα, ή Νίδα έσπείλε την 'Αλίσ πρώτη.
—'Πήγαινε έσύ να όρης το βαγόνι
μας. 'Εγώ θάρρω τελευταία για να φυ-
λάω τις δαλίτσες... και να παρακολου-
θώ μήπως μάς κατασκοπεύει κανείς...

—'Ηταν σούρουπο. Μέσα στο ήμίφως
ξαφνικά άκούστηκαν δυο πυροβολισμοί...

—'Η 'Αλίσ δεν πρόλαβε να πή λείξ. 'Επεσε
χάμα νεκρή... 'Ο πρώτος άνθρωπος που
έσπευσε κοντά της ήταν και ο άφανής
δολοφόνος της : ο Τρένκ. Μόλις όμως
πλησίασε κοντά στο κατάκοιτο σώμα, ά-
φηκε μιά κραυγή φρίκης:

—'Αλίσ, σε σκοτώσα!

Κι' έπεσε πάνω στο πτώμα της άγα-
πημένης του κλαίγοντας σπαρακτικά...

Την ίδια στιγμή το τραίνο για το Πα-
ρίσι ξεκινούσε με την Νίδα, έλεύθερη
και νικήτρια...

—'Η 'Αλίσ δεν είχε προλάβει να πάρη
την ειδοποίησι του Τρένκ, που της συνι-
στούσε να φορά κατά το ταξίδι της ένα
λουλούδι στο πέτο...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

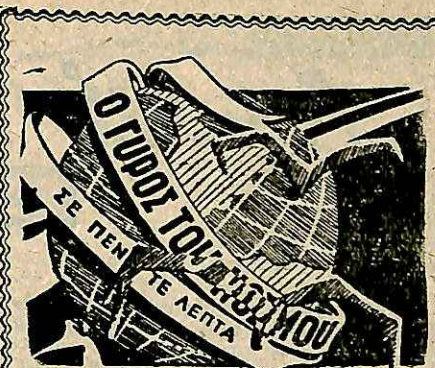

* Στις δυτικές άκτες της 'Αγγλίας ύ-
πάρχει ένα μικρό νησί που λέγεται ή
Νήσος του 'Ανθρώπου. Τό νησί αυτό
προσέφερε έσχάτως 20.000 λίρες ως
συμβολή του για την έθνική άμυνα.

* 'Η Νήσος του 'Ανθρώπου έχει δι-
καίωμα να εκδίδη δική της χαρτονα-
μισμα και να διορίζει τους δικαστές της,
όι όποιοι έξακολουθούν να δίδουν ένα
παλαιότατον όρκον ύποσχόμενοι ν' άπα-
νέμουν δικαιοσύνη τόσον έπακριδώς, ό-
σον τό... ραχιαίο πτερύγιο της ρέγκας
βρίσκεται στη μέση του φαιού!

* Οι κάτοικοι του νησιού παντρεύο-
νται μεταξύ τους και βλέπουν τον άλλο
κόσμο με μεγάλη συγκρατημένη... 'Εχειά-
σθηκε να κηρυχθή πόλεμος για να κηρυ-
χθούν κι' αυτοί άλληλέγγυοι προς τους
'Αγγλους, για τους όποιους, όπως για
όλους τους άλλους Εύρωπαίους, νομίζουν
ότι έχουν πολιτισμό πολύ νέον έν σχέση
προς τις δικές τους προαιωνίες παρα-
δόσεις.

* Στο Κολίμο του Μεξικού υπάρχει
ένα ίδρυμα που πωλεί... τί νομίζετε...
Χαλάει! Στην τοποθεσία αυτή πέφτει
σχεδόν καθημερινώς τόσο χαλάει και τό-
σο μεγάλο, ώστε άξίζει να μαζεύονται
τα «σπειρία» του χαλαζιού που πω-
λούνται άντί πάγου στις γύρω πόλεις
και χωριά.

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΗ ΠΟΛΙΣ

Πέντε χιλιάδες τετρακόσια τριάντα
όκτώ χρόνια: αυτήν την ηλικία θα
είχε, αν ύπήρχε ακόμη, μιά πόλις της
'Ανατολής, τα έρείπια της όποίας έρ-
χονται τώρα εις φώς, με τις άνασκαφές
που συνεχίζονται.

Τό όνομα της πόλεως αυτής είνε «Τέ-
πε Γκάδρας» που σημαίνει «Μέγας προ-
μαχών» και τα έρείπια της βρέθηκαν
στο 'Ιράκ, σιμά στον Τίγρη ποταμό.
Οι κάτοικοι της άρχαιοτάτης αυτής
πόλεως θα άγαπούσαν πολύ τις Κα-
λές Τέχνες, όπως φαίνεται από τις δια-
κοσμήσεις, τα ανάγλυφα και τα άγ-
γεία που βρέθηκαν έως τώρα.

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ

Λίγες μέρες προ των Χριστουγέν-
νων μιά κυρία στο Κάορ της Γαλ-
λίας έχασε το τσαντάκι της που είχε
μέσα 1700 φράγκα. 'Η κυρία είχε ά-
πελπιστή ότι θα ξανάβρισκε το τσαν-
τάκι της, όταν προχθές ή άστυνομία
την ειδοποίησε ότι μιά νέα που δεν ήθε-
λε να πη το όνομά της, το είχε παρα-
δώσει στο τμήμα της περιφέρειας της.
'Η κυρία έσπευσε να παραλάβη το
τσαντάκι της, αλλά όταν το άνοιξε,
προς μεγάλην της έκπληξι, όρηκε μέ-
σα δύο χιλιάδες φράγκα. Πώς είχε γί-
νει αυτό το θαύμα, άφού όταν το έχα-
σε δεν είχε μέσα παρά 17 χαρτονομί-
σματα των εκατό φράγκων;

Τό τσαντάκι αυτό, όπως έξακριβώ-
θηκε μετά, το όρηκε μιά νέα, ή όποια
έξωδεδε όλα τα λεφτά για να κάμη διά-
φορες Χριστουγεννιάτικες προμήθειες.
'Επειτα όμως, έπειδή την έτυπτε ή συ-
νειδήσις γι' αυτό που έκαμε και δεν
θυμόταν πόσα λεφτά είχε μέσα το τσαν-
τάκι όταν το όρηκε, έδωσε μέσα όλες
τις οικονομίες της, που αντιπροσώπευ-
αν το ποσόν των δυο χιλιάδων φράν-
κων, και το παρέδωσε στην άστυνομία
χωρίς να πη το όνομά της.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

Μιά άριστοκρατική οίκογένεια της
Μαδρίτης έλαβε τελευταίως από
την Κίνα ένα κιβώτιο που είχε μέσα
καλά άμπαλαρισμένο ένα περιφρ-
μο σερβίτιο του τσαγιού. 'Επειδή όμως
κανένα μέλος της οίκογενείας δεν είχε
παραγγείλει στην Κίνα τέτοιο σερβί-
τιο, έγραψαν άμέσως στο έργοστάσιο
που τό έστειλε, ζητώντας έξηγήσεις.
Και ή έξηγήσις που ήρθε ήταν κατα-
πληκτική.

Τό έργοστάσιο είδον παραελάνης
του Νακνιν που έστειλε το περιφρ-
μο σερβίτιο, άπάντησε ότι πρόκειται πε-
ρι παραγγελίας την όποιαν έλαβε στις
άρχες του δεκάτου όγδόου αιώνας από
τους προγόνους του σημερινού παρα-
λήπτη και ότι ή παραγγελία αυτή μό-
λις τώρα έστάθηκε δυνατόν να έκτελε-
σθή. 'Εξη γενές είχαν έργασθί για
την κατασκευή του βαρυτίμου αυτού
σερβιτίου, το όποιο επί πέλους έτε-
λείωσε.

Λευκή γλέ Μορρίν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

41ον

...Επρωπαθούσα ν' απαντήσω, μα δεν είχα πιά φωνή, Μαρσιάλ μου. Θέλησα να πιάσω το χέρι του κόμπου αλλά δεν είδα πιά τίποτε. Ένα σύννεφο μ' έσκέπαζε κι' άκουσα φωνές που μούλεγαν, ενώ άπομακρυνόταν όλοένα: «Εύλογημένη να είσαι Φραγκίσκα Μπερέν».

Η τυφή δεν μπορούσε πιά να συγκρατήσει την συγκίνησή της. Δυό δάκρυα έκύλισαν, έπάνω στα μάγουλά της.
—Α! το δνιρο αυτό μ' ώφέλησε, Μαρσιάλ, έκαμε. Ο Θεός μου τστέιλε, παιδί μου, γιά να παρηγορήση την λυπη μου!
—Αλλά κι' ο Μαρσιάλ είχε συγκινηθεί βαθιά από την διήγησι του παρόδοξου όνειρου, που έρχόταν να ένωσχύη τις άοριστες υποψίες που είχαν γεμίσει το μυαλό του από την προηγουμένη, ύπνιες που, παρ' όλα αυτά, η ευθύτης του νέου απέκρουε.

Όταν η μητέρα του έπαυσε να μιλή, την έδοήθη να σηκωθεί και την ώδηγησε στην πολυθρόνα, όπου η δυστυχισμένη τυφή ήταν καταδικασμένη να περάση όλες τις ώρες της άπουσίας του γιου της.
—Μαρσιάλ, έπτε, είμαι δέβαιη ότι δεν κοιμήθηκες. Δεν πηγαίνεις ν' αναπαυθής λίγο;

—Όχι, μητέρα, άργότερα. Είνε ανάγκη να φύγω, πρέπει να ένεργήσω και έλπίζω ότι ο Θεός θα με δονήση.

—Ναί, παιδί μου, έχε πεποίθησι στον Θεό, γιάτι είμαι δέβαιη ότι αυτός μούστειλε το δνιρο που είδα. Και τώρα, παιδί μου, θα σε παρακαλέσω γιά κείνο το δυστυχισμένο κορίτσι. Έχω πεποίθησι πώς δεν θα την ανάγκασής να υποφέρει τα δάσανα της φυλακής. Ή καρδιά σου δεν θα σου το έπιτρέψη... Σε ίκετεύω, Μαρσιάλ μου!...

—Να είσαι δέβαια μητέρα, πώς η παράκλησί σου θα είσασκουσθής!...Θα θυμηθώ μητέρα, πώς άγάπησα τρέλλα εκείνη, έναντίον της όποιος είμαι ύποχρεωμένος τώρα να ένεργήσω. Κι' ό,τι κι' άν συμβή είμαι άποφασισμένος να ένεργήσω σύμφωνα με την συνείδησί μου και την καρδιά μου!...

Ο ΑΒΒΑΣ ΜΟΥΡΙΕ ΕΠΑΝΟΡΘΩΝΕΙ...

Όταν ο Μαρσιάλ, μιά ώρα άργότερα, έφθασε στο σπίτι του άδδα Μουριέ, ο άξιος αυτός λειτουργός του ύψιστου του έπτε άπλά:

—Σας περίμενα, φίλε μου από καιρό. Γιάτι όμως άργήσατε να μ' έπισκεφθήτε ύστερα από το γράμμα που σας έστειλα;
Ο άδδας ώδηγησε τον Μαρσιάλ σ' ένα μικρό δωμάτιο κι' άφού του πρόσφερε κάθισμα του έπτε:

—Υποπτεύομαι την άφορμή που σας έκαμε νάρθετε να με βρήτε. Δεν φανταζόμουν να όμως από το γράμμα μου θα είχε τόσες συνέπειες, που μου προκαλούν τύψεις συνειδήσεως τώρα...

—Ενωείτε το γράμμα σας!...

—Μάλιστα. Δυστυχώς δεν μπορούσα να έξηγηθώ πιά καθαρά και να σας γράψω την άφορμή που μ' έκαμε να σας συμβουλευώ να διακόψετε κάθε σχέση με την μηνη-σσή σας...

—Το κατάλαβα, έπτε ο Μαρσιάλ με πικρία, η δεσποινίς Μενιέ δεν ήταν άξια της άγάπης μου...

—Όχι! Όχι! δέικοψε ο άδδας με τα-ραχή, δεν ένοούσα αυτό. Πώς; Έτσι καταλάβατε; —Α! Θεέ μου, τί έκαμα! Και ο άδδας άρπασε το χέρι του Μαρσιάλ λέγοντας:

—Δυστυχισμένο παιδί, νοιώθω τί θα ύποφέρατε! Αναπαύσατε και με μιάς κατέστρεψα την γλυκιά χαρά της ψυχής σας! Έως να καταρραβήκατε μάλιστα το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα!... Έχω λοιπόν ύ-30

ποχρέωσι να επανορθώσω το λάθος μου και σας λέγω ότι η δεσποινίς Τζέννη έινε άξια της ύπολήψεως όλων!

Ο Μαρσιάλ χλώμιασε άκούοντας τα λόγια αυτά.

—Ναί, επανέλαβε ο άδδας, χωρίς να του δώση καιρό να ρωτήσει, έδωσα την άγάπη σας σε πρόσωπο κατά πάντα άξιο!

—Αλλά τότε;

—Καταλαβαίνω την σκέψη σας, κύριε! Και θα θέλατε να μου πτήε γιάτι, ενώ σας λέγω ότι έχω τόσο άρίστη ιδέα γιά την τιμιότητα της δίδος Μενιέ, σας έσυμβούλευα με το γράμμα μου να διακόψετε κάθε σχέση μ' αυτήν. Νομίζετε όμως ότι άν μπορούσα να σας έξηγήσω την αίτία, δεν θα σας την έγγραφα τότε;

Ο Μαρσιάλ κατάλαβε τώρα. Χαμήλωσε τα μάτια ψιθυρίζοντας:

—Έξω αυτό που έννοείτε.

—Τί έρέετε;

—Έξω ότι η δεσποινίς Τζέννη, δεν είνε κόρη του Ζακόμπ Μενιέ.

Ο Μουριέ έσκυψε το κεφάλι σιωπηλά.

—Έξω επίσης, έξηκολούθησε ο Μαρσιάλ, ότι εκείνη την όποια άγαπούσα είνε έκβετο...

—Και να άκριβώς γιάτι σας έσυμβούλευσα με το γράμμα να μη κάμετε τον γάμο αυτό.

—Ήθελα να σας απαλλάξω από πράγμα που μπορεί να είχε θλιβεράς συνέπειες...

—Υποθέσατε, άσφαλώς, ότι ήθελα να ένεργήσετε έρευνα γιά ν' άνακαλύψετε τους γονείς του παιδιού. Θα σας έινε δύσκολο, πιστεύω όμως πώς θα έπιτύχετε.

Ο Μαρσιάλ σήκωσε το κεφάλι και έπτε με ύπόκωψη φωνή:

—Δεν μπορώ πιά να παντρευθώ την δεσποινίδα Τζέννη!

Ο άδδας έμεινε κατάπληκτος στη δήλωσι αυτή.

—Πιστεύω πώς θ' άνακαλέσετε την απόφασί σας αυτή, φίλε μου.

—Ποτέ! άποκρίθηκε ο Μαρσιάλ.

—Δεν μπορεί όστόσο να έχετε χάσει την άγάπη που είχατε γι' αυτήν.

Ο Μαρσιάλ έδίδασε. Έπειτα ψιθύρισε:

—Ποτέ δεν έπαυσα ν' άγαπώ την δεσποινίδα Τζέννη, αιδεσμένοτατε.

—Δεν καταλαβαίνω τότε γιάτι πήρατε την έσχατη αυτή άπόφασι...

Ο Μαρσιάλ έμεινε σιωπηλός. Ο άδδας έξηκολούθησε να τον στενοχωρή μ' έρωτήσεις.

—Ο άνακριτής Μαρσιάλ Μπερέν, δεν μπορεί να παντρευτή την δολοφόν. Τζέννη Μενιέ! φώναξε κάποια στιγμή ο Μαρσιάλ.

Κεραυνός άν έπεφτε στα πόδια του άδδα δεν θα τον έξέπληττε τόσο όσο η δήλωσις αυτή.

Άφού συνήλθε λίγο, ρώτησε:

—Την δολοφόνο είπατε;

—Μάλιστα!

Και ο Μαρσιάλ διηγήθηκε στον άδδα με τρεμάμενη από συγκίνησι φωνή όλα τα έπεισόδια του Μοργέλου Δάσου.

Ο άδδας Μουριέ, μη μπορώντας ούτε ν' άνεχθί την ιδέα άπόπειρας φόνου από την Τζέννη, φώναξε με δυνατή φωνή:

—Είνε αδύνατον η δικαιοσύνη να ένεργήση την ύπόθεσι αυτή, και σεις φίλε μου, δεν μπορείτε ν' άφήσετε την δυστυχισμένη αυτή να μείνι ύπόδικη ζώπου να ένεργηθού άνακριτές, όποτε είμαι δέβαιος, θ' άποδειχθί η άθωότης της! Όχι, φίλε μου, δεν μπορείτε ν' άφήσετε να γίνουν τα πράγματα αυτά, που θα ήσαν το αίώνιο αίσχος γι' αυτήν την δυστυχισμένη που άγαθήσα-

τε και θέλατε να την κάμετε γυναίκα σας! Κι' ο άγαθός άδδας έξηκολούθησε προβάλλοντας έπιχειρήματα που έσφαζαν την καρδιά του Μαρσιάλ.

—Α! κ. άδδα, φώναξε ο νεαρός άνακριτής, ό,τι μου λέτε το σκέφθηκα κι' έγώ από την πρώτη στιγμή, το συλλογίσθηκα όλη τη νύχτα και πριν από σας η μητέρα μου συνηγόρησε γιά κείνην που ύπερασπίσατε με τόσο εύλογα ττά.

—Και καθώς έγώ, άποφασίσατε κι' έσεις ότι έπρεπε να σώσετε την Τζέννη, δεν είνε έτσι;

—Θα το ήθελα, μπορώ όμως;

—Πρέπει τουλάχιστον να δοκιμάσετε.

—Θα μ' έδοηθούσατε;

—Μ' όλη μου την καρδιά, θα θέσω σ' ένεργεια την λίγη έπιτροή που μπορώ να διαθέσω!

Κι' ο άδδας έξηκολούθησε σε πατρικόν τόνο:

—Ας δούμε, λοιπόν, με τί τρόπο καβένιας από τους δυό μας μπορεί να ένεργήση. Πού είνε τη στιγμή αυτή η νέα;

—Είχα δώσει διαταγή να την ώδηγήσουν στα κρατητήρια της άστυνομίας και να μη την παραδώσουν παρά μόνο σ' έμένα και, προπάντων, να μη την άφήσουν να έπικινυνήση με κανέναν.

—Θάχτε τότε κάποια άφορμή δέβαια, γιά να δώσετε τόσο άυστηρές διαταγές; Φοβήθηκε ίσως μήπως άυτόκτονήση από την άπελπισία της!

—Όχι! άποκρίθηκε ο Μαρσιάλ! Δεν μου ήρθε η σκέψη αυτή. Έξω ότι η δεσποινίς Τζέννη έχει έχθρους που, άν και παραμένουν άφανείς, έχουν έκμανι έναντίον της. Και φοβήθηκα μήπως οι έχθροί αυτοί σκεφθούν να καταστρώσουν άνικανή την ύπόδικη να προβή σ' άποκαλύψεις έπικίνδυνες γι' αυτούς.

—Τί λέτε; Ποιοι είνε οι έχθροί αυτοί;

Ο Μαρσιάλ έδίδασε γιά μιά στιγμή κι' ο άδδας κατάλαβε ότι γινόταν πάλι στο μυαλό του νεαρού δικαστού. Άλλά παίρνοντας θάρρος από την ιδιότητά του ως έκκλησιαστικού άπεφάσισε να ρωτήσει έκείνον που φαινόταν ότι συμβουλευόταν τον έαυτό του.

—Φίλε μου, έπτε, άν το καθήκον ύποχρεώνει τον δικαστή, λόγω του έπαγγελμάτος του, να φανή άυστηρός στη διεξαγωγή ύποθέσεως έκκλησιαστικής, του έπιβάλλει επίσης να προστάτηι τους κατηγορουμένους από ένοχες έπιθέσεις. Λέτε ότι η δεσποινίς Τζέννη έχει έχθρους που έινε μάλιστα έπίφοβοι γιάτι ένεργούν στα σκοτεινά. Σε σας λοιπόν άνήκει ν' άποκαλύψετε τους έχθρους αυτούς! Κι' άν δεν σας ύποχρέωση σ' αυτό το έπάγγελμα σας η άγάπη σας γιά την κατηγορουμένη θα σας έπέβαλλε να καταδιώσετε τους έχθρούς της όσο ύψηλη κι' άν είνε η κοινωνική τους θέσις.

Ο Μαρσιάλ, ύστερα από πολλούς διατάγιους κι' αναρωτήθηκε μί τυχόν ο άδδας ύποπτεύοταν τον Γκοντράν ντ' Ωμόν. Άλλά ο άδδας Μουριέ τον κρατούσε τώρα κάτω από το διάπυρο βλέμμα του σαν γιά τον έναρρύνη να θίξη το κεφάλαιο των έκμυστηρέσεων.

—Αν σας συνιστώ, πρόσθεσε, ν' άποκαλύψετε τους έχθρους που ύπονοείτε, το κάμω, γιάτι κι' έγώ ύπέμεινα τρομερά πράγματα έκ μέρος ενός άθλιου που ως σήμερα κατάρθωσε να ξεφύγη την τιμωρία που του άξίζει.

—Έχετε έχθρους; Έσεις;

—Επιτρέψτε μου να σιωπήσω γιά συμβάντα που έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στη ζωή μου και που η τρομερή τους άνάμνησις θα παραμείνι πάντοτε ζώρη έφ' όσον θ' άρέσι στον Θεό να μ' άφήση στον κόσμο αυτό! Έκείνο όμως που μπορώ να σας πώ, φίλε μου, είνε ότι ανέλαβα την άποστολή να ξαναβρώ έκείνον που μ' ύπεκρέωσεν να ζητήσω στο έκκλησιαστικό στάδιο καταφύγιο έναντίον ιδεών έκδίκησης, που μου ρούσαν να μ' έξωλήθουν σ' έγκλημα!...

—Θέλετε να μ' έμπιστευθήτε το όνομα του ανθρώπου αυτού; ρώτησε ο Μαρσιάλ.

—Όταν θα μ' έμπιστευθήτε το όνομα των έχθρων της Τζέννης! άποκρίθηκε ο άδδας με σταθερό τόνο.

Τις άντιλογίες αυτές έπηκολούθησε σιωπή που ο δικαστής έλυσε με τα λόγια αυτά:

—Επιτρέψτε μου να σκεφθώ γιά ό,τι πρέπει να κάμω, όστόσο κ. άδδα, μπορούμε ν' άσοληθώ με το πώς θα κατορθώσω να μη παρουσιασθί η δεσποινίς Τζέννη πρό του κακουργιοδικείου.

Ο άδδας είχε έτοιμάσει ήδη την άπάντησί του.

—Ός ότου φθάσω σ' αυτό, έπτε, πρέπει να γίνι το έξης. Έγώ με την ιδιότητά μου ως έρευν των φυλακών μπορώ έλεύθερα να έπικοινωνώ με τους ύπόδικους. Θα έπισκεφθώ λοιπόν την δίδα Τζέννη και θα της άναγγείλω τις καλές σας διαθέσεις άπέναντί της. Μετά, γιά να μην έκτεθί, θα ένεργήσω με μεταφωρή ως άσθενής στο νοσοκομείο των φυλακών κι' έτσι θ' άποφύγωμε να έγγραφθί τ' όνομά της στο δελτίο των φυλακών.

Την σκέψη αυτή του άδδα ο Μαρσιάλ την έπεδοκίμασε προθυμότητα.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΥΠΟΝΟΙΕΣ

Είχε περάσει περισσότερο από μιά ώρα άφού ο άνακριτής συζητούσε με τον άδδα κι' όστόσο δεν είχε πιά άκονα σ' αυτόν ό,τι ήθελε να του έμπιστευθί και δεν του είχε ζητήσει συμβουλή ως προς την διαγωγή που έπρεπε να τηρήση άπέναντι του Γκοντράν και της κόρης του.

—Είμαι άρκετα στενοχωρημένος, έπτε, γιά να σας μιλήσω τώρα γιά μιά ύπόθεσι, που μου είνε έντελώς προσωπική, όστόσο θα το κάμω γιάτι είμαι δέβαιος ότι θα θέλήσετε να με συμβουλευέστε.

—Μιλήστε έλεύθερα, φίλε μου, είμαι πάντοτε έτοιμος να δώσω την γνώμη μου σ' έκείνον που μου την ζητά, όπως προσηγορώ τους θλιμένους που έρχονται να ζητήσουν αυτή την έπιτροή, τώρα δά, γιάτι γελάσθηκα ως προς το είδος της συγκινησεώς σας, όταν μου μιλούσατε γιά την Τζέννη. Και μιά και άνεφερα το όνομα αυτό, άφήστε με να προσέσω, ύπερ αυτής, ένα έπιχείρημα που έχει την άξία του. Θέλω να πώ γιά την θέσι της ως έκβετο. Δεν είνε τάχα αυτό λόγος, που μπορεί να προβάλι κανείς γιά να έπιτύχη άναβολή της ύποθέσεως;

—Πράγματι, άποκρίθηκε ο Μαρσιάλ. Μπορώ να σημειώσω στην έκθεσί μου προς τον γενικό εισαγγελέα ότι η κατηγορουμένη δεν είνε έγγεγραμμένη στο ληξιαρχικό δελτίο ή γιά να έκφρασθί καλύτερα, ότι έπρεπε πρώτα να προβή η άστυνομική άρχή σ' έρευνες γιά ν' άνακαλύψι ποιά είνε το κορίτσι αυτό.

—Κι' ένόσω θα διαρκέσι η έρευνα, θα χέτε τον καιρό να σκεφθήτε τί συμφέρι να κάμετε γιά την Τζέννη, που, κατά το διάστημα αυτό, θα μείνι στο νοσοκομείο.

Ο Μαρσιάλ ένευσε καταφατικά.

—Και τώρα, φίλε μου, που είμαστε έντελώς σύμφωνοι σ' ό,τι άφορά την κατηγορουμένη, μπορείτε να μιλήσετε... γιά το άλλο ζήτημα.

Ο Μαρσιάλ, ύστερα από πολλούς διατάγιους κι' ύπεκφυγής, έέβεσε τέλος στον άδδα τα περί της αίτησεως της Λευκής και στην δύσκολη θέσι που βρισκόταν, άπέναντι του ντ' Ωμόν, του ένεργέτου του, προκειμένου ν' άποκρούση τις περί γάμου προτάσεις των.

—Άλλά, γιά ν' άποκρούετε τον γάμο αυτό, έπτε ο άδδας, θάχτε κάποιο σοβαρό λόγο. Ποιάς λοιπόν είνε ο λόγος αυτός;

Ο Μαρσιάλ σιωπούσε.

—Μου δίδετε τότε το δικαίωμα να ύποθέσω ό,τι ο κ. ντ' Ωμόν και η κόρη του είνε οι άόρατοι έχθροί της Τζέννης γιά τους όποιους μου μιλήσατε πρό όλίγου, έπτε σκόπιμα ο άδδας.

Ο Μαρσιάλ έκαμε ένα κίνημα σαν να θέλε να φέρη άντιρρήσεις, αλλά έμεινε άνοιχτό το στόμα κάτω από το διαπραστικό βλέμμα του άδδα.

—Μη προσπαθήσετε να με διαψεύσετε, φίλε μου, έπτε ο κληρικός με τόνο σταθερό και άξιοπρεπή. Έχω την πεποίθησι ότι κρατώ ένα μέρος της αλήθειας και περιμένω από σας την έπιβεβαίωσι των ύποψιών μου.

Ο Μαρσιάλ κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να σιωπήσει περισσότερο. Αυτό θα ήταν ύβρις προς τον χαρακτήρα του ανθρώπου, από τον όποιο ήλθε να ζητήσει συμβουλή.

Έδγαλε το πορτοφόλι του και τραβώντας τις τρεις κόλλες έπάνω στις όποιες εί-

χε ταξινόμησει τις σημειώσεις του, πήρε έκείνην που άφωρούσε περισσότερο τον Γκοντράν ντ' Ωμόν και την έδωσε στον άδδα λέγοντας:

—Διαβάστε!

Ο άδδας Μουριέ έρριξε μιά ύόγηγορη ματιά και το έπέστρεψε στον Μαρσιάλ.

—Πολύ καλά, φίλε μου, έπτε, του λοιπού θα είμαι στη διάθεσί σας γιά την έμπιστευτική άποστολή ως προς το ζήτημα της άπορριψεως του γάμου που θέλετε να μ' άναθέσετε. Τώρα καταλαβαίνω το έμπόδιο που ύψώθηκε ξαφνικά άνάμεσα σας και του ένεργέτου σας αυτού. Ένεργέτης! Είνε πραγματικά ένεργής φιλοκερδής γιά σας ο κ. ντ' Ωμόν; Οι σημειώσεις που μου δώσατε με κάμουν ν' άμφιβάλλω και καθώς έσεις, φίλε μου, άποτεινών στον έαυτό μου την έρώτησι, γιάτι αυτός ο έκτακτομυριοχός ριχθήκε με τόση μανία στο να καταστρέψι μιά δυστυχισμένη νέα, μιά εργάτρια την όποια δεν έγνώριζε; Ναί, γιάτι η έχθρα αυτή, γιάτι η άνανδρία αυτή; επανέλαβε με όρημ ο άδδας.

Στάθηκε λίγες στιγμές, κύτταξε κατά πρόσωπο τον Μαρσιάλ και συνέχισε:

—Και άναρωτιέμαι τώρα, μήπως άραγε ο άσθροτος αυτός, στο μυαλό του όποιου μπόρεσε να φυτρώσι μιά παρόμοια άτιμία, έχει σοβαρή άφορμή γιά να καταστρέψι αυτή την δυστυχισμένη, άφορμή άλλην από την άντιζηλία που ύπήρχε ως προς σας μεταξύ της κόρης του και της Τζέννης; Ναί, άναρωτιέμαι μήπως υπάρχει μυστήριο και μήπως βρισκόμαστε μπρος σε καμιά από τις σκοτεινές έκείνες ύποθέσεις που παραπλανούν όλες τις έρευνες και μένουν γιά πάντα άγνωστες έκτός άν έπέμβη η Θεία Πρόνοια γιά ν' άποκαλύψι τους ένοχους και να τους παραδώσι στη δικαιοσύνη!

Ο άδδας μιλούσε με έμπνευσμένον τόνο.

Η μορφή του είχε πάρει έκφρασι θλίψεως γιάτι, στιγματίζοντας την διαγωγή του ντ' Ωμόν θυμήθηκε τον θάνατο του άδελφού του Λαυρέντιου και τον Ουίλλιαμ Μπένσον που τον είχε έξωθήσει στον θάνατο αυτό και που είχε διαφύγει έπίσης την τιμωρία. Άλλά, σαν να του ήρθε κάποιο προ-αίσθημα έξεμυστηρέυθη στον Μαρσιάλ τις έλπίδες του.

—Ναί, φώναξε, άρπάζοντας τα χέρια του νεαρού άνακριτού, η Θεία Πρόνοια δεν θα έπιτρέψι να παραμείνι άτιμωρητο η έγκλημα και η έλπίς αυτή με συνεκράτησε έπί τόσα χρόνια, κατά τα όποια κι' έγώ επίσης περιμένω την τιμωρία του ένοχού.

—Έσεις; Έσεις έκρατήσατε σιωπή έπάνω σε κάποιο σκοτεινό δράμα;

—Περίμενα μέχρις ότου βελήση ο ύπερτατος κριτής να όρίσι την ήμερα κατά την όποια έκείνος, που διέφυγε την ανθρώπινη δικαιοσύνη, θα παύση να ζήσι στην άτιμωρησι. Κι' έχω την έλπίδα ότι δεν θ' άργήσι η τιμωρία γι' αυτόν! Κάτι μου λέγει πώς ο άδελφός μου θα έκδικηθί... έπί τέλους! Μη μ' έρωτάτε περαιότερα, φίλε μου, γιάτι δεν θάχω μήτε τον καιρό μήτε το θάρρος να σας άφηγηθώ τις άκατονόμαστες συμφορές που μ' έπληξαν. Τις έχω σημειώσει και τις φυλάγω γιά την ήμερα κατά την όποια θάχω ανάγκη να θυμηθώ τα γεγονότα που ύπονόω. Νά, ο φακέλλος, πρόσθεσε, παίρνοντας από ένα συρτάρι ένα χονδρό τετράδιο, σας το έμπιστεύομαι. Πάρτε το και διαβάστε το περιεχόμενό του, γιάτι ίσως μιά μέρα κληθήτε στην ιδιότη-

Κανείς δς μὴν παραλείψῃ
νὰ διαβάσῃ τὸν

«Ρομπιστὰν»

τὸ ἀριστοῦργημα τῶν ἱππο-
τικῶν μυθιστορημάτων

στὴ σελίδα 15

τά σας ως δικαστοῦ, ν' άσοληθίτε με την ύπόθεσι αυτή. Άλλά, πρὸς το παρόν, φίλε μου, έχετε άλλες προσωπικές άσολίες που πρέπει να προηγηθούν απ' όλες τις άλλες.

Ο Μαρσιάλ νόμισε πώς έπρεπε ν' άπαντήση:

—Πώς δεν θα συμμεριζόμουν τα δάσανα σας, όταν πρό όλίγου άκόμη έσεις δέχθήκατε με τόση συγκίνησι, την έκμυστηρευσι των δικών μου και φανήκατε πρόθυμος να με δονήσετε γιά να δώθ από την τρομερή θέσι στην όποια βρισκόμαι; Άν δεν θέλετε προφορικά να μου έκθέσετε τα του οικογενειακού σας δράματος, που ύποπτεύομαι, σας παρακαλώ τουλάχιστον να μου πτήε τις έλπίδες που μπορεί νάχετε γιάτι νομίζω, άν κατάλαβα καλά, ότι έρρεσκεθε έπί τα ίχνη του ένοχού...

—Ίσως, άποκρίθηκε ο άδδας με έξαισι. Άλλά, άκούστε, φίλε μου, πρόσθεσε, ενώ άνοιγε ένα από τα συρτάρια του γραφείου γιά να πάρη μιά διπλωμένη έφημερίδα.

Ήταν το κομμάτι της έφημερίδος με ημερομηνία του 'Ιουλίου του 1848, που ο άδδας είχε πάρει από τον Ζακόμπ Μενιέ, ο όποιος το είχε κρατήγει γιάτι μέσα σ' αυτό είχε τυλίξει το ποικαμισιό που έορούσε το κοριτσάκι που έσωσε από τον Σηκούανα.

Ο άδδας έεδίπλωσε την έφημερίδα και έδειξε στον Μαρσιάλ την άγγελία που ύποσχόταν χίλια φράγκα σ' έκείνον που θα μπορούσε να δώσι πληροφορίες γιά τον Ουίλλιαμ Μπένσον.

Κι' όταν ο Μαρσιάλ τελείωσε το διάδασμα της άγγελίας αυτής ο άδδας του έπτε:

—Η έφημερίδα αυτή έχει ήμερομηνία του 'Ιουλίου του 1848 κι' από την έσχη αυτή αυτός ο Ουίλλιαμ Μπένσον κατάρθωσε να διαφύγη όλες τις έρευνες...

—Είστε δέβαιοι;

—Μάλιστα, γιάτι κατάρθωσε ύστερα από πολλά διαβήματα, ύστερα από πολύ καιρό προπάντων να ξαναβρώ το πρόσωπο, που κατέχωρισε την άγγελία στην έφημερίδα αυτή. Γι' αυτό μου χρειάσθηκα ν' άλληλογραφήσω με τον πρεσβευτή μας στην Ουάσιγκτον και νάρθω σε σχέσεις με τους τους πρεζένους που πέρασαν από την Ν. Υόρκη, από το 1848. Δεν παρεμείλησα τίποτε, δλέπετε, γιά να έπιτύχω, κι' άν κατά δυστυχία, η έλπίδα που έχω τώρα δεν πραγματοποιηθί, θάχω τουλάχιστον την παρηγορία ότι έκαμα ό,τι ήταν ανθρώπινης δύνατον και δεν θάχω πιά παρά να έλπίζω άκόμη και πάντοτε στην Θεία Πρόνοια.

Ο Μαρσιάλ έκουε με προσοχή και γιά μιά στιγμή έέχασε τις δικές του άσολίες μπρος στον άνθρωπο αυτό, που έπάλευε έπί τόσα χρόνια.

—Βρίκατε, λοιπόν, έπτε, το πρόσωπο που είχε, όπως ύποθέτω, πολύ μεγάλο συμφέρον να μείνι τί είχε γίνι αυτός ο Ουίλλιαμ Μπένσον;

—Μάλιστα. Είνε μιά Άμερικανίς και όνομά της Μπετίνα Σμιθ.

—Είνε χωρίς άλλο στο Παρίσι;

—Όχι, άλλος τε, φίλε μου, μπορείτε να διαβάστε το γράμμα που μούστειλε από την Νέα Υόρκη.

Το γράμμα άποτελείτο από τέσσερες πυκνογραμμένες σελίδες, μέσα στις όποιες η Μπετίνα Σμιθ άφήγειτο με λεπτομέρειες τις σχέσεις της με τον Ουίλλιαμ Μπένσον και τον τρόπο με τον όποιο αυτός, άφού την ήπιασε και την άτίμασε, την είχε εγκταλείψει. Πρόσθεσε ότι, καθώς είχε μεγάλη περιουσία, είχε θέσει τα πάντα σ' ένεργεια γιά να βρή τον άθλιο και ότι θα έπέμενε στις έρευνες της, μέχρις ότου θα της έμεινε ένα δολαρίο.

Η τελευταία παράγραφος έγραφε:

«Επειδή καταλαβαίνω ότι έχετε κι' έσεις μεγάλο συμφέρον να μάθετε τί άπέγινε ο Ουίλλιαμ Μπένσον, έπιτρέπω μου νάρθω να ένώσω τις προσπάθειές μου με τις δικές σας. Θα ξεκινήσω άμέσως γιά το Παρίσι όπου θα βρισκόμαι τ' όλιγώτερο ύστερα από ένα μήνα και μόλις φθάσω θάρθω να σας ιδώ. Έπιτρέπατέ μου λοιπόν, κ. άδδα, να έλπίζω ότι θα ιδωθώ με σε λίγους και ότι θα έπιτύχωμε τον σκοπό, που επιδιώκομε και οι δυό.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΠΛΕΚΤΑΝΗ

“Αν και σχεδόν έχει περάσει η περίοδος που είνε παντού καθιερωμένη στην οικογενειακή χαρτοπαίγνια, δεν είνε έντελως παράκαρπο να μιλήσουμε για χαρτιά, για χαρτοπαίγτες και για χαρτοκλέπτες.

Την περασμένη εβδομάδα λοιπόν, η αμερικανική αστυνομία κατέρωθε να συλλάβη έναν από τους σπουδαιότερους χαρτοκλέπτες του κόσμου, κάποιον Ριχάρδον Κούρτις, που ήταν δεκτός στα μεγαλύτερα σαλόνια και ζούσε πολυτελέστατα. Κοιμόταν με τρόπους ραφιναρισμένους, γινόταν αμέσως συμπαθής σε όποιον τον έπλησιαζε και με την γοητεία που άσκούσε σε όλους τους γνωρίμους του εδιέλεγε ευκολώτατα θύματα τα οποία κυριολεκτικώς έμαδούσε.

Τα κέρδη του στο πόκερ ήταν πραγματικά σκανδαλώδη. “Επειδή όμως κανείς δεν μπορούσε να τον υποψιαστεί σε τίποτε και το παίξιμό του ήταν τυπικότατο, όλος ο κόσμος παραδεχόταν ότι τον εύνοούσαν εξαιρετικά η τύχη. Μονάχα η αστυνομία κάτι μυρίστηκε, του έστειλε μια παγίδα και ο Κούρτις πιάστηκε σχεδόν χωρίς να το καταλάβει.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Μετά την σύλληψή του, ο χαρτοκλέπτης έπεταξε τη μάσκα του εντίμου ανθρώπου που παίζει άπλως για να περάσει η ώρα, και έκαμε σπουδαίες αποκαλύψεις όχι μονάχα για την δράση του, αλλά και όλων των χαρτοκλεπτών του κόσμου.

“Εν πρώτοις εξεδείχθη την αστυνομία ότι πολύ περισσότεροι από όσους φαντάζεται κανείς ζουν από τα κέρδη της χαρτοπαίγξις η είνε συστηματικοί χαρτοκλέπτες που κατορθώνουν πάντα να βρίσκουν θύματα. Και οι τελευταίοι αυτοί δεν προκαλούν την παραμικρή υπόνοια γιατί το παρουσιαστικό τους φανερώνει ανθρώπους άνωτέρους κάθε υποψίας.

Το πολύ κοινόν φαντάζεται πως οι χαρτοκλέπτες είνε τυχοδιώκτες με τα όλα τους, που συχνάζουν μόνον σε φανερά ή μυστικά χαρτοπαίγνια και κλέβουν στα χαρτιά με την επιδεξιότητα ταχυδακτυλουργού. “Υπάρχουν βέβαια και τέτοιοι τύποι, τους οποίους έπλησαν ως πρότυπα διάφοροι μυθιστοριογράφοι, αλλά αυτοί είνε οι πιο ακίνδυνοι, γιατί κλέβουν ανθρώπους διεφθαρμένους που συχνάζουν σε παντός είδους ύποπτα κέντρα.

“Ο μεγαλύτερος κίνδυνος, κατά τον Κούρτις, βρίσκεται σε μερικά σπίτια της μεσαιας τάξεως, όπου μπαίνουν εύκολα απατεώνες και χαρτοκλέπτες και εργάζονται εν άγνοιά του οικοδεσπότη. Πολλές φορές όμως είνε και αυτός συνένοχος, αλλά ενεργεί κατά τέτοιον τρόπο, ώστε και στην δυσμενέστερη περίπτωση να μη φανεί καθόλου η ένοχή του.

ΕΝΑ ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΑΚΙ

Θέλετε τώρα να μάθετε πως εργάζονται οι απατεώνας αυτοί για να μπορέσετε να τους αποφύγετε; “Ακούστε λοιπόν.

“Ενας άνδρας και μια γυναίκα, που παρουσιάζονται ως άνδρoγυνo, νοικιάζουν ένα κεντρικό και άνετο σπίτι, και το επιπλώνουν με όρεκτο γούστο. Τα επιπλά αγοράζονται με δόσεις ή άπλως ένοικιάζονται. “Η κυρία είνε πάντα κομψή ντυμένη όχι όμως με εξαιρετική πολυτέλεια. “Ο κύριος, που κάνει την εντύπωση αγαθού ανθρώπου όχι και τόσο έξυπνου, δεν έχει καμιά μόνιμη άσχολία και κάνει την εντύπωση ει-

σοδοματίου.

“Εξάφνα το άνδρoγυνo χάνεται για μερικές εβδομάδες. Κατά την επιστροφή τους ο ρυθμός της ζωής αλλάζει: σχεδόν κάθε βράδυ δέχονται επισκέψεις που παρατείνονται έως άργα τη νύχτα. Τότε να εισθε δέξασαι ότι το σπίτι αυτό έχει μεταβληθή σε χαρτοπαίγνιο.

Συνήθως οι χαρτοκλέπτες πηγαίνουν και ρίχνουν τα δίκτυα τους σε λουτροπόλεις ή τόπους παραθερισμού. “Εννοείται, ότι η κυρία χρησιμεύει ως δόλωμα. Δημιουργεί δηλαδή ένα σωρό γνωριμίες, που θα μεταβληθούν άργότερα σε θύματα. “Εν ανάγκη η κυρία επιτρέπει στους θαυμαστάς της να έρωτοτροπήσουν μαζί της, για να μην τυχόν χάσει. Δεν κρύβει την περιφρόνησή της προς τον σύζυγον, για την μετριότητά του, αλλά τον παρουσιάζει σε όλους. “Ο σύζυγος φαίνεται άνθρωπος άγιστος, συγκαταβατικός, πάντα ευχαριστημένος. Δεν λέει ποτέ όχι σε κανέναν και για τίποτε. Πώς λοιπόν να μην έχει κανείς έμπιστοσύνη σ’ έναν τέτοιον άνθρωπο; Και η παραμονή στη λουτροπόλη ή στο βουνό τελειώνει πάντα με ένα: «Καλήν αντάμωσι στην πόλη».

—Ναρθήτε και στο σπίτι μας κανένα βράδυ, προσθέτει η κυρία με ύφος ίκεσίας. Είμαστε τόσο μόνοι, που η συντροφιά σας θα μάς φανή σαν παράδεισος...

“Ο σύζυγος προσθέτει τις παρακλήσεις του, λέγοντας ότι η γυναίκα του έχει πραγματικά ανάγκη από λίγη συντροφιά. Πώς λοιπόν ν’ άρνηθή κανείς μια τέτοια πρόσκληση;

Την πρώτη φορά ο έπισκέπτης γίνεται δεκτός με άπεριγρίπτον άνθουςιασμό. Του προσφέρουν τσάι, λικέρ, πούρα, τσιγάρα. Και φεύγει με την εντύπωση ότι έκανε γνωριμία με πρώτης τάξεως ανθρώπους.

“Όπως υποσχέθηκε, ξαναπηγαίνει και μάλιστα συχνά. Βρίσκει άλλους έπισκέπτες με τους οποίους γνωρίζεται και περνάει μαζί τους μερικές ώρες εξαιρετικά ευχάριστες.

“Ενα βράδυ, άπάνω σ’ ένα έπιπλο, δίπλα σε μια μπουκάλια λικέρ κι’ ένα στακτοδοχείο, βρίσκεται σχεδόν τυχαίως ένα μάστο χαρτιά. Κάποιος της περάας προτείνει να παίξουν κάτι. “Η οικοδεσπoισα, για να μη τόν δυσανεχθή, δέχεται ευχαρίστως: ένα οικογενειακό ποκεράκι, έτσι για να περάσουν την ώρα τους. Μο-

νάχα ο οικοδεσπότης δεν φαίνεται και τόσο ευχαριστημένος, γιατί έχει χρόνια να παίξει και δεν θέλει να συνθησίου. Προκειμένου όμως να ευχαριστήσει την παρέα... Πράγματι, ο δυστυχής χάνει διαρκώς. “Η γυναίκα του επίσης δεν εύνοείται καθόλου από την τύχη. “Αλλά δεν τους μέλλει: άλλη φορά μπορεί να κερδίσουν.

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

“Οι φίλοι μένουν υποχρεωμένοι, άφου έκέρδισαν. Στέλνουν λουλούδια και δώρα στο φιλόξενο σπίτι, αλλά σε κάθε συγκέντρωσι ούτε συζήτουν ούτε χορεύουν πιά: μονάχα παίζουν.

“Επειτα στην παρέα έρχεται να προστεθή ένας κομψός νέος, που είχε γνωρίσει με την κυρία σε μια λουτροπόλη. Είς την αρχή ο νέος χάνει μερικά αήμηστα ποσά, έπειτα όμως φαίνεται εξαιρετικά τυχερός. Το παίγνιόι γίνεται πιο έντονο, πιο συστηματικό και οι καλεσμένοι ξελαφρώνονται καθημερινώς από σεβαστά ποσά. Σχεδόν πάντα κερδίζει ο κομψός νέος, που φεύγει τελευταίος από το σπίτι, γιατί πρέπει να μοιραστή τα κέρδη με το φιλόξενο άνδρoγυνo.

—Τα χαρτιά, όπως καταλαβαίνετε, είνε σημαδεμένα. Θέλετε να μάθετε πως τα σημαδεύουν; Είνε απλούστατα: παίρνουν δέκα, είκοσι, τριάντα τράπουλες, από τις οποίες σχηματίζουν μίαν. “Όλα τα χαρτιά, καθώς έζερετε, έχουν στο πίσω μέρος ένα σχέδιο, συνήθως φύλλα ή λουλούδια, και στις τέσσαρες γωνίες κάθε χαρτιού καταλήγει τότε η μυτη ενός φύλλου και τότε ο μίσχος ενός λουλουδιού. Αυτά λοιπόν είνε τα σημαδιά που μεταχειρίζονται οι χαρτοκλέπτες για να γνωρίσουν τα χαρτιά, χωρίς να τα σημαδεύουν. Και το σπουδαιότερο είνε ότι κανένας άλλος εκτός απ’ αυτούς δεν μπορεί να διακρίνη τα μυστηριώδη εκείνα σημαδιά.

“Οι οικοδεσπoίται σπανιώτατα κερδίζουν: αυτή είνε δουλειά του κομψού νέου που θα μοιραστή άργότερα μαζί τους τα κέρδη. “Ετσι, αν άνακαλυφθή, η τιμή της οικογενείας δεν θα ρισκοκινδυνεύσει καθόλου. “Όλα τα βάρη θα πέσουν στον κομψόν νέον, που θα σπεύσει βέβαια να εξαφανισθή. “Εν τώ μεταξύ όμως οι άλλοι θα έχουν άρκετá ξελαφρωθή στο πορτοφόλι.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

ΣΚΥΛΟΣ... ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

Η Παρισινή αστυνομία, συνέλαβε προ ήμερών ένα λιποτάκτη... τετράποδο, από το σώμα των πολεμικών σκύλων της Γαλλίας. Πρόκειται περί ενός λαγωνικού, του «Μπού» που συγκαταλέγεται μέσα στους 10.000 σκύλους που έχουν στρατολογηθή για τις βοηθητικές υπηρεσίες του μετώπου. “Ο «Μπού» που κατελήφθη, φαίνεται, ξαφνικά από την ζωηρή επίθυμία να ξαναδθ τον παλιό του κύριο, εγκατέλειψε την γραμμή Μαζινώ κι’ επέστρεψε στο Παρίσι. Με τα πόδια, καταπληγμένος από τη μακρά πορεία, κάτισχνος από την άσπια, ο λιποτάκτης σκύλος, δρέθηκε ξαπλωμένος στο έδαφος, σε κατάστασι πλήρους εξαντλήσεως, από έναν άστυφλο που τον μετέφερε στην αστυνομική διεύθυνσι δια τα περαιτέρω.

ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΗΣ

Μια κυρία κολοσσιάζων διασάσειαν έρωτά ένα νεαρόν κάτοικον του Λονδίνου:

—Γιατί δεν πήγατε στρατιώτης;

“Ενας κουραμπιές παραπάνω;

—“Οχι, κυρία μου, δεν με πήραν για τον ίδιο λόγο για τον οποίον δεν θα σας έπαιρναν και σας σ’ ένα μπαλλέτο επιθεωρήσεως! Σωματική ακαταλληλότης.

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Στο Ρουέν άπέθανε προ ήμερών ένας στρατιώτης του μεγάλου πολέμου, κάποιος Καζιμίρος Μπερτιέ, που είχε πολεμήσει στο Βερντέν την 1η Σεπτεμβρίου 1916, όπου μια γερμανική σφαίρα του έσφηνώθη εις τον άριστερόν κόλπον της καρδιάς. Και έζησε επί 23 χρόνια με το δάγμα αυτό εις τη καρδίαν, χωρίς να αισθανθή ποτέ τη παραμικράν ενόχλησιν.

“Ενας άλλος Γάλλος, πολεμιστής κάποιος Μάρκελλος Μπαγιόλε, ζή 23 χρόνια με ένα δάγμα 17 γραμμαρίων, σφηνωμένο στην καρδιά. “Ο τελευταίος αυτός πληγώθηκε στις 26 Σεπτεμβρίου 1915 σε μια μάχη της Καμπινίας. Τώρα είνε παντρεμένος, με τρία παιδιά και ούτε αυτός δεν αισθάνθηκε ποτέ την παραμικρήν ενόχλησιν.

ΜΑΣ
ΝΤΥΒΕΖΙΤ

ΗΤΑΝ ΤΟΣΟ ΤΡΥΦΕΡΟΣ!

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Είκοσιπέντε χρόνων! Γινόμεν εικοσιπέντε χρόνων εκείνο το πρωί!

Χωρίς καμιά χαρά, κυττούσα την ξεθωριασμένη ταπετασία της παράς μου, όπου οι αχτίδες του ήλιου σχημάτιζαν αλλόκοτες φωτισκίσεις. Εικοσιπέντε χρόνων, λοιπόν!

Και η μικρή μου αδελφή ‘Ελισάβετ, που ήταν ακριβώς είκοσι χρόνων, παντρεύτηκε τον περασμένο μήνα! “Η ‘Ελισάβετ, που ποτέ της δεν είχε ούτε ένα φλερτ, που ποτέ δεν είχε συναναστροφή φοιτητάς, στην όποιαν καμμία μέλλουσα δόξα της Θεμίδος ή της Ιατρικής δεν είχε κάμει κόρτε, η ‘Ελισάβετ ήταν μια εύτυχισμένη σύζυγος. Κι’ εγώ, που τόσο φοβητήι μου είχαν κάμει κόρτε, που έδωγαινα τόσο τακτικά, που πήγαινα σε όλους τους χορούς και στις γιορτές, δεν είχα παντρευτή ούτε έστω άρραβωνιασθή.

Αυτές τις μελαγχολικές σκέψεις έκανα το πρωί των γενεθλίων μου. Τι τρομερότερο υπάρχει για μια γυναίκα από το φόβο να μείνη γεροντοκόρη; Είχαν περάσει έπτα χρόνια από τότε που άρχισα να βγαίνω έξω με νέους. Δεν θα έφταναν τα δάχτυλα των χεριών μου για να μετρήσω εκείνους που μου είχαν πη:

—“Αγαπημένη μου, τρελαίνομαι για σάς. Ξέρετε πως σε δύο χρόνια τελειώνω τις σπουδές μου και έπειτα έχω τη θητεία μου. “Αλλά... αν με περιμένετε, θα δήτε πως θα γυρίσω να σας ζητήσω.

“Αλλοίμονον! Δεν χρειάστηκε ούτε δάχτυλο για να μετρήσω εκείνους που γύρισαν, όπως μου το υποσέθηκαν, να τοπότεήσουν μπροστά στα πόδια μου την καρδιά τους, το όνομά τους και την περιουσία τους. Κανένας απ’ αυτούς δεν κράτησε το λόγο του.

“Ανασκήσθηκα στο κρεβάτι κι’ έκύταξα τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Είδα τις μαύρες μπόκλες σε άκαταστασία, τα μεγάλα έκφραστικά μου μάτια, κι’ ένα στόμα με κατακόκινα δροσερά χείλη. “Οχι, δεν φαινόταν ακόμη εικοσιπέντε χρόνων αυτό το φρέσκο πρόσωπο που έβλεπα στον καθρέφτη. Φαινόταν ακόμη κοριτσιότικο. Δεν ήμουν ωστόσο πια κοριτσάκι και τα χρόνια περνούν τόσο γρήγορα! “Όταν είνε κανείς δεκαοκτώ χρονών, νριζεί πως θα μείνη αιώνια νέος. “Όταν όμως είνε εικοσιπέντε, αρχίζει να καταλαβαίνει πως τα νειάτα δεν διαρκούν πάντοτε.

Στα δεκαοκτώ μου χρόνια ξετρελαινόμουν με την ιδέα να ζήσω στην ατμόσφαιρα του Καρτιέ - Λατέν. Τώρα άρχισα να αναρωτιέμαι μήπως αυτό ήταν η δυστυχία της ζωής μου.

Δεν άναιρεύθηκα να κάμω άνωτερες σπουδές. “Εξέρα πως οι γονείς μου είχαν άποφασίσει να τελειώσω το γυμνάσιο, άποιεσθήποτε και αν ήταν οι θυσίες που έπρόκειτο να κάμουν. Δεν μούρε ωστόσο στο μυαλό να ζητήσω περισσότερα.

“Ο μπαμπάς άρχισε ως άπλος μαθητευόμενος από δεκατριών έτών και άν σήμερα είνε ένας άρχιεργάτης στο έργοστάσιο που δουλεύει και τον σέβονται όλοι, δεν έξεχσε την ταπεινή άπορρη του σταδίου του. “Η μαμά είνε πάντοτε μια καλή νοικοκυρά, με λίγες γνώσεις ορθογραφίας και συντάξεως και που γι’ αυτήν άποτελεί ίστορικό γεγονός να πάη ως το κέντρο του Παρισιού. “Υπήρξα μια πολύ καλή μαθήτριά, παίρνοντας πάν-

τοτε βραβεία. “Αφού έτελειωσα το γυμνάσιο, παρακολούθησα για έξη μήνες τα μαθήματα μιας έμπορικής σχολής και νομίζω πως ή μεγαλύτερη εύτυχία της ζωής μου ήταν όταν ένα πρωινό ή διευθύντριά με έκάλεσε στο γραφείο της. Μου άνήγγειλε πως ζητούσαν μια γραμματέα για το πανεπιστήμιο της Σορβόνης και ότι έσκέφθηκε έμένα, γιατί είχα περισσότερες γνώσεις από τις άλλας μαθήτρες.

Δεν θα αισθανόμουν περισσότερη εύτυχία αν μου παρουσίαζαν σ’ έναν άσημένο δίσκο τον πρώτο άριθμό του έθνικού λαχείου. Να ζήσω σε έπαφή με τη νεότητα των πανεπιστημιακών σχολών, που δεν μπορούσα να κάμω κι’ εγώ τη ζωή της, αλλά που δεν έπαυσα ωστόσο να άνειρεύομαι, ήταν κάτι παραπάνω από ότι ήλπιζα. “Η οικογένειά μου δεν αισθάνθηκε κι’ αυτή λιγώτερη υπερηφάνεια. “Η μαμά το έλεπε σε όλες τις γειτονίσσες και ό μπαμπάς έθεώρησε άποχρέωσί του να προσφέρη μαστίχα σε όλους τους συναδέλφους του.

“Η άποψις του να έργασθώ στη Σορβόνη, μ’ έσυμφιλίωνε με τον εαυτό μου. “Από την πιο τρυφερή παιδική μου ηλικία ήθελα να γίνω μουσικός και όχι γραμματέας. “Η μουσική ήταν το μεγάλο μου πάθος. Τις Κυριακές του χειμώνα με έδλεπαν να περιμένω με άπομονή ανάμεσα στο πλήθος για να άγοράσω ένα εισιτήριο των πέντε φράγκων, για τη συναυλία. “Η μαμά κατάφερε να κάμω οικονομίες, για να μου έξοικονομήση τα δίδακτρα του πιάνου, και οι καθηγητάι μου συμφωνούσαν πως είχα ένα άρισμένο ταλέντο. “Αλλά τόν άποφασίσω ωστόσο να δημιουργήσω μια πραγματική καριέρα ήταν άνωτερο από τις δυνάμεις μας... “Επρεπε να σκεφθώ πως θα έκέρδινα τη ζωή μου όσο το δυνατόν γρηγορότερα κατά τρόπον που θα με εξασφάλιζε. “Εξακολούθησα λοιπόν να παίζω μόνο για ευχαρίστησι.

Είχα πλέξει χίλια χρυσά δνείρα γύρω άπο τη θέσι μου της γραμματέως του πανεπιστημίου και στην αρχή μπόρεσα να πιστέψω πως πραγματοποιήθηκα ν. “Η δουλειά μου ήταν εύκολη και ενδιαφέρουσα. Είχε άκρην το πλεονέκτημα να με φέρνι σε έπαφή με τους φοιτητάς και τις φοιτήτρες που φοιτούσαν στη Σορβόνη. “Από την αρχή δημιουργήθηκε μια άμοιβαία συμπάθεια μεταξύ μας. Τα κορίτσια μ’ έκαλούσαν στις δεξιώσεις τους, οι νέοι μου ζητούσαν να δώδ έξω μαζί τους και μου έκαναν κόρτε. Χρειάστηκε πολλές φορές ωστόσο για να προσέξω πως δεν με λογάριζαν έντελως σαν άνταύς. “Αν κι’ έζούσα την πανεπιστημιακή ζωή, αν και ήμουν περικυκλωμένη από τη φοιτητική αυτή ατμόσφαιρα που την άγαπούσα τόσο, ποτέ δεν υπήρξα ωστόσο ένα πραγματικό κομμάτι αυτής της ζωής. “Αρκετα μικρογεγονότα μου άνοιξαν τα μάτια. Κατάφερα να προσέξω, π. χ., πως τα κορίτσια έκαναν κάποιαν συγκατάδοσι για το άτομό μου και ότι δεν με θυμόντανε παρό όταν τους χρειαζόμουν για να τους παίξω πιάνο. Οι νέοι δεν με καλούσαν ποτέ στις δεξιώσεις που έδίνονταν στα σπίτια τους ή στών φίλων τους και δεν με παρουσιάζαν ποτέ στις μητέρες τους ή τις άδελφές τους... Πολλά σημεία μου έδειχναν καθαρά πως δεν ήμουν τίποτε άλλο παρά μια άπό τις άομορφες μικρές γραμματέις — “έξερετε, εκείνη που παίζει τόσο όμορφα πιάνο! —άλλά ποτέ ένα κορίτσι του κόσμου, του δικού τους κόσμου.

Μια άγάπη γεμάτη άμφιβολίες

Ας ξαναάρθω όμως στο πρωινό των εικοσιπέντε μου χρόνων. Ποτέ μου δεν είχα νοιώσει τον εαυτό μου τόσο στενωχωρημένο, ποτέ μου δεν είχα τόσο πικρά σκεφθή την καταστραμένη μου ζωή και όμως την ήμερα εκείνη ήταν που ο Ζωρζ Νταντέν μου ζήτησε για πρώτη φορά να δώδ μαζί του έξω. Τον έγνωρίζα από τρία χρόνια. Είχα χορέψει μαζί του πολλές φορές. Τον έθαύμαζα πολύ γιατί ήταν όμορφος, έξυπνος και γοητευτικός. Ποτέ μου όμως δεν είχα σκεφθή να συνδέσω το όνομά του με το δικό μου, γιατί ήξερα πως όλη του η προσοχή ήταν δοσμένη στη χαριτωμένη και κομψή Μπέττυ Καβελιέ, που εις τελειώσει τις σπουδές της τον περασμένο χρόνο και είχε γυρίσει στην οικογένειά της. “Επί δύο και περισσότερα χρόνια τους έδλεπαν συνεχώς μαζί, τόσο μάλιστα, ώστε όλος ο κόσμος έπίστευε πως ήσαν άρραβωνιασμένοι, αν και ποτέ οι ίδιοι δεν είπαν τίποτε. “Ο Ζωρζ θα περνούσε αυτό το χρόνο από τις διδακτορικές του έξετάσεις και υποθέταμε ότι έπρόκειτο αυτό το γεγονός για ν’ άναγγείλη τον γάμο του με την Μπέττυ.

“Εκείνο το βράδυ τον έπείραξα λίγο γι’ αυτή την ύπόθεσι.

“Εκείνος όμως έσήκωσε τους ώμους και με κυττούσε στα μάτια: «Μια έρωτική νεανική περιπέτεια!» “Επειτα έπρόσθεσε :

«Από τότε γέρασα...»

“Ημουν εύτυχισμένη κοντά του. Είχε έναν τρόπο τόσο διαφορετικό και χαριτωμένο, όταν έσκυβε κοντά σου ν’ άκούση αυτό που του έλεγες, σαν να έπρόκειτο για το σοβαρότερο έήτημα του κόσμου, που με ξετρελλάνει.

Κάθε πρωί που ξυπνούσα έλεγα μόνη μου: «Δεν θα τόν έρωτευθώ ωστόσο. Δεν θέλω! Δεν θέλω!» Και κάθε μέρα που περνούσε έδλεπα να μεγαλώνω ό έρωτάς μου γι’ αυτόν. Μου έκανε ένα έπίμονο κόρτε. Λουλούδια, γλυκίσματα, ραντεβού, τηλεφωνήματα. Ζούσα σε ένα είδος έκστασεως, που έ-

χε σβύσει κάθε αντίληψη της πραγματικότητας. "Ετσι Ένα δ-
ραίο θράδυ, μ' έφίλησε. Μετά απ' αυτό δεν ξανασκέφθηκα να
έπαναλάβω: «Δεν θέλω να τόν έρωτευθώ!» "Ήξερα πως ή-
μουν τρελλά έρωτευμένη με τόν Ζώρζ. Μούλεγε πως μ' αγα-
πούσε. Γιατί να μην τόν έπίστευα; Τί το παράξενο να μ' α-
γαπά; "Επανελάμβανε τόσο συχνά και με τόση θερμότητα μ'
αγαπούσε, με φιλούσε με τόση μανία, ώστε δεν ζούσα παρά
για τις άρες που ήμουν μαζί του. Μηχανικά, έκανα τη δουλειά
μου, χτυπώντας τα γράμματα στη μηχανή, απαντώντας στο τη-
λέφωνο, δίνοντας πληροφορίες, ενώ το μυαλό μου ταξίδευε μα-
κριά. Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ παρά μόνον όταν ήμουν
πάλι μαζί με τόν Ζώρζ, καθισμένη κοντά του, δίπλα στο βο-
λάν της κούρσας του. Και όταν μ' έπαιρνε στην άγκαλιά του
και με φιλούσε στο στόμα, είχα την έντύπωσι πώς όλα γύρω
μου έσβυναν και δεν υπήρχε τίποτ' άλλο παρά ο αγαπημέ-
νος μου.

Είν' επικίνδυνο ν' αγαπάς έτσι! Τό ήξερα θεαίως. Γι' αυ-
τό δεν παρανευθύνκα διόλου όταν ένα θράδυ ο Ζώρζ μου ψιθύ-
ρισε πως δεν μπορούσε πια να υποφέρει, ότι μ' αγαπούσε πο-
λύ. Δεν ένοιωσα έκπληξι, ωστόσο φοβήθηκα και ανήσυχησα. Τόν
αγκάλιασα απ' το λαιμό και κυττάζοντας τον, κατάματα, είπα:

—Αγαπημένε μου, ξέρεις καλά πόσο σ' αγαπώ κι' εγώ.
"Αλλά, Ζώρζ, φοβάμαι μην τό μετανοιώσω με μιά μέρα.

—Δεν θα τό μετανοιώσω ποτέ, απήντησε σταθερά.

—Δεν μπορούμε να παντρευτούμε μόλις τελειώσης τη δια-
τριβή σου; ρώτησε με κάποιον δισταγμό. Δεν πιστεύω ν' άρ-
γίσης πολύ ακόμη...

—Θέλω ακόμη κάμποσους μήνες, απήντησε με κάποιο πα-
ράπονο στη φωνή. "Αλλά και τότε δεν θάχω για να ζήσω πα-
ρά εκείνα που μου δίνει ο μπαμπάς. Δεν άποκτά όμως κανείς
πελατεία από την πρώτη μέρα.

—Θα με περιφρονήσης, επέμεινε τρέμοντας.

—Εκείνος τότε μ' έσφιξε πιο δυνατά επάνω του, διαβεβαιώ-
οντάς με με πάθος, πως δεν μπορούσε να καταλάβη ότι ήταν
δυσατόν έστω και να φαντασθώ κανείς τέτοιο πράγμα και ότι
τίποτε στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τόν κάμη να με πε-
ριφρονήση.

Τόν αγαπούσα τόσο!...

Ηταν ένα ψυχρό θράδυ του Μαρτίου. Είχαμε βγή έξω, και ο
Ζώρζ φαινόταν λυπημένος και σκυθρωπός, ενώ συνήθως ή-
ταν εύθυμος και ευχάριστος. "Όταν με συνώδευσε στο σπίτι,
ο μπαμπάς και ή μαμά κοιμόντανε και ήταν όλα σκεπταί...
Τόν έμπασα σιγά στο σαλόνι, με τό φως μιάς μικρής λαμπρί-
τσας.

—Ντενίξ! —τά χείλη του άκουμπούσαν στα δικά μου.—Ντε-
νίξ, αγάπη μου, αγαπημένη μου, πρέπει ακόμη να περιμένω;
"Ω, Ντενίξ, δεν μπορώ, δεν μπορώ πιά! Γίνε καλή μαζί μου,
μην είσαι κακιά, σε παρακαλώ!

Τόν αγαπούσα τόσο! "Όστόσο άπομακρυνόμουν απ' αυτόν,
γιατί ένοιωθα πως αν υποχωρούσα, τα πράγματα β' άλλαζαν
μεταξύ μας και έφοβόμουν άορίστως δεν ξέρω ποιές συνε-
πειες.

—Ντενίξ, μην άπομακρύνεσαι, αγάπη μου! Είσαι τόσο ο-
μορφή!

Ήταν τόσο τρυφερός, τόσο γλυκός! Δεν ένοιωθα πια παρά
ένα πράγμα: πως τόν αγαπούσα και ότι ήμουν ένα κουρελάκι
κοντά του.

Έσκέφθηκα πολύ, για πολλές εβδομάδες. Έκατό φορές είπα
στον εαυτό μου ότι ή μεγάλη μας αγάπη έδικαιοιολογούσε τό
πάν, ότι δεν έκαναμε τίποτ' άλλο παρά να διασθούμε μερικες
εβδομάδες πριν από τό γάμο μας και ότι έκάναμε κάτι τό τι-
μίο και τό σωστό. "Όστόσο δεν σκεφτόμουν πως ένας άνθρω-
πος που νοιάζει τόν εαυτό του έν τάξει με τη συνείδησή του,
δεν άναρωτιέται από τό πρωί ως τό θράδυ αν αυτό που έκα-
με είνε τίμιο και σωστό. Δεν έχει ανάγκη να βέτη αυτά τά
έρωτήματα.

Λογάριαζα, φυσικά, τόν εαυτό μου ως άρραβωνιασμένη ή
μάλλον σαν παντρεμένη ήθελα να πώ. "Ανυπομονούσα πολύ ν'
άναγγείλω με τους άρραβώνες μας στους γονείς του Ζώρζ και
να τους γνωρίσω. "Όταν τού μιλούσα γι' αυτό, έλεγε μόνον:

—Είνε καλύτερα να προχωρούμε σιγά, γλυκεριά μου. "Ό
μπαμπάς θα γινόταν τρελλός από θυμό, αν έκανα κάτι που
δεν θα τού άρεσε. Έχει αυτόν τόν χαρακτήρα. "Όσα για τη
λυπή.

—Πιστεύεις, λοιπόν, πως δεν θα τούς άρέσω; ρωτούσα λι-
γο άνησυχη.

—Εκείνος όμως με φιλούσε γελώντας:

—Μη στενοχωριέσαι τώρα, με τό να σκέπτεσαι τί θα πούν
οί γονείς μου...

Ήταν την πρώτη εβδομάδα του Μαι που προαισθάνθηκα
τό δράμα. Την εβδομάδα εκείνη ο Ζώρζ δεν ήρθε διόλου να
με ίδω. Μού τηλεφώνησε άπλως για να μού πώς ήταν άπη-
σχημένος. Την επομένη εβδομάδα έφυγε άπρόοπτα για να
μυστηθείε παρα μιά κοινή κάρτα. "Αρχισα άληθινά ν' άνησυ-
χώ. Θυμόμουν πως ή Μπέττυ καθόταν κοντά στο σπίτι του
κατέληγαν όλες στο συμπέρασμα ότι ο Ζώρζ τά ξανάφτια-
ξε με την Μπέττυ.

"Όστόσο, μόλις έγύρισε, ήρθε άμέσως να με ίδω. Ή στα-

σις του ήταν τό ίδιο τρυφερό όπως πάντοτε. "Επειτα μιά έλ-
λη δδομάδα άκολούθησε, που έπερίμενα πάλι. Αυτή τη φορά
ούτε μού τηλεφώνησε.

Μά τί συμβαίνει στον Ζώρζ; Τίποτε, άπαντούσα στον έαυ-
τό μου για να ησυχάσω. Θα τελειώνη τη διατριβή του. "Ασφα-
λώς θα είνε άπασχολημένος. Δεν είχα έμπιστοσύνη στον άν-
δρα που θα παντρευόμουν; "Εδισταξα να τού τηλεφωνήσω για-
τί δεν τό είχα κάμει ακόμη. "Όστόσο, ένοιωθα πως δεν άντεχα
πια την άπουσία του.

Μόλις άκουσα τόν ήχο της φωνής του από την άλλη άκρη
του σύρματος, μιά άόριστη άνακούφισι με κατέλαβε, γιατί ή
φωνή του ήταν έντελώς ή ίδια, τρυφερή και θερμή.

—Ντενίξ, αγαπημένη, πόσο ευγενική ήσουν να μού τηλεφω-
νήσης! Έχω τόσες δουλειές!

—Ξέρω, Ζώρζ, καταλαβαίνω. Είλικρινά καταλαβαίνω. Θα-
βελαι, ωστόσο, τόσο πολύ να σε ίδω! Δεν μπορείς να πεταχτής
ως τό σπίτι μου άπόψε;

Απήντησε άμέσως με τη συνθισμένη του ευγένεια. Είχε να
έργασθώ, άλλα τόσο τό χειρότερο! Τη στιγμή που έπιθυμού-
σα να τόν δω, θάρχόταν χωρίς άλλο. Ξανακρέμασα τό άκου-
στικό, γεμάτη ευτυχία, που έλαβα τό θάρρος να τού τηλεφω-
νήσω και τρέμοντας από τη χαρά που θα τόν ξανάβλεπα σε
λίγο.

Λογάριαζα να τόν μαλώσω τρυφερά για την έγκατάλειψι
και να τόν κάμη να καταλάβη με καλό και σταθερόν τρόπο, ό-
λο τόν πόνο που μού προξενούσε ή σιωπή του. Μά μόλις ά-
κουσα να χτυπά τό κουδούνι της πόρτας, ξέχασα όλα όσα εί-
χα έτοιμάσει να πώ. Δεν είχα ακόμη κλείσει καλά την πόρτα
του σαλονιού και χωρίς να σκεφθώ τους γονείς μου που μπο-
ρούσαν να μās πιάσουν, έπεσα τρέμοντας στην άγκαλιά του.

—Ζώρζ, Ζώρζ, αγαπημένε μου, επί τέλους! Φοβόμουν τό-
σο! Είχα έναν τόσο παράλογο φόβο, πως δεν θα σε ξανά-
βλεπα!

Με κρατούσε σφιχτά, άλλα χωρίς εκείνη τη θερμότητα που έπε-
ρίμενα και ή φωνή του ήταν ήρεμη και ψυχρή όταν άρχισε:

—Αγαπημένη μου, άκουσέ με καλά! Ξέρω πως είσαι δυ-
νατό και θαρραλέο κορίτσι και ότι ξέρεις ν' αντιμετώπιζεις
τά πράγματα. Έχω να σου μιλήσω σοβαρά. Κανείς δεν θα
σ' αγαπήσει όπως εγώ, Ντενίξ, άλλα δεν μπορούμε να παν-
τρευτούμε. Βλέπεις, κατά τις πέντε μέρες που πέρασα στο
σπίτι, ξαναείδα την Μπέττυ και αυτήν οφείλω να παντρευ-
τώ. Μέσα στ' άλλα έχει και κάποιαν προτεραιότητα. Θα σ' αγα-
πά πάντα και θα σου είμαι πάντοτε ευγνώμων για την ευτυ-
χία που μού έδωσες, άλλα είλικρινά, αγάπη μου, δεν πιστεύω
πως μπορείς να γίνης ευτυχισμένη μαζί μου. Οί γονείς μου—
ξέρεις πόση σημασία δίνουν στην περιουσία, στην καταγω-
γή, στην κοινωνική τάξη.—θέλουν να παντρευτώ την Μπέττυ.
Πάντοτε τό ήθελαν. "Αν σε παντρευόμουν, πολύ φοβάμαι ότι
δεν θα σου έφέρονταν όπως θάθελα εγώ. Με καταλαβαίνεις δεν
είν' έτσι; Πρέπει να ξέρης πως δεν θα σε ξεχάσω ποτέ, ποτέ!

"Αν μού φερνόταν με σκληρό τρόπο, αν μ' έπληγωνε και μού
μιλούσε άσχημα, νομίζω πως ο χωρισμός θα ήταν ευκολώτε-
ρος. Άλλα με τό να τόν άκούω να μιλά με τόν ίδιον τρυφερό
τόνο που μεταχειριζόταν πάντοτε απέναντί μου, να αισθάνω-
μαι τό ίδιο χαδιάρικο άγκάλιασμα γύρω από τούς ώμους μου,
έκανε την κατάστασι μαρτυρικήτερη ακόμη. "Ενομίζα πως ζού-
σα έναν έφιάλη. Είχα διάθεσι να γελάσω και να κλάψω συγ-
χρόνως και όμως ένοιωθα πως δεν έπρεπε ούτε να γελάσω, ου-
τε και να κλάψω.

Η αγάπη μας, που την ενομίζα τόσο όμορφη και άγνή, δεν
ήταν λοιπόν παρό αυτό: Αυτή ή μικρή περαστική φαντασία,
της οποίας ο Ζώρζ έλυνε τούς δεσμούς, χωρίς τό έλάχιστο τρέ-
μουλο στη φωνή;

Σηκώθηκα και είπα με τρεμουλιαστή φωνή:

—Είσαι πολύ ευγενικός, Ζώρζ. Κι' εγώ τό ίδιο δεν θα σε
ξεχάσω. Προβλέπω πως θα κάμης μιάν υπέροχη καριέρα ως
δικηγόρος. Είσαι τόσο επιδέξις να κάνης να φαίνεται άσπρο
έκείνο που είνε μαύρο! "Αντίο, Ζώρζ!

—Ντενίξ! — ή φωνή του είχε κάποιο ίχνος παραπόνου —
σε παρακαλώ, μην τό παίρνεις έτσι!

Δεν μπορούσα πια να μείνω στο ίδιο δωμάτιο με εκείνον.
"Ετράβηξα τό χέρι μου, που τό κρατούσε στο δικό του, έτρε-
ξα στο δωμάτιό μου, όπου και κλείστηκα, αφήνοντας τόν
Ζώρζ να φύγη μόνος απ' τό σπίτι.

Δεν ξέρω πως τά κατάφερα με τις δουλειές μου τις ήμέρες
που έπακολούθησαν. Ή μαμά ενομίζε πως έκρυψα και δεν έ-
καμα τίποτε για να της βγάλω αυτή την ιδέα. "Από αγάπη
για κείνην και για τόν πατέρα μου, επέτυχα να συγκρατώ
τά νεύρα μου. Φαινομενικά ήμουν ήρεμη, άλλα μόνον εγώ ήξε-
ρα τί γινόταν μέσα μου.

Υπέφερα κατά διαφόρους τρόπους. Ή άγωνία μου είχε τό-
σες μορφές. Μ' έθασάνιναν νύχτα - μέρα οι τύψεις. "Όταν έ-
ναπολούσα τις υποσχέσεις που μού είχε δώσει, τούς όρκους
που δεν έτήρησε, δλ' αυτά τά άνειρα που σωριάστηκαν, που έ-
ξαμίσθησαν σαν σαπούνιφουσικες, μού φαινόταν πως θα τρελ-
λαθώ. "Ενα άτασάλεινο στεφάνι ενομίζα πως έσφιγγε τούς
κρατόφους μου, σαν νάθελε να τούς συντρίψη και ή καρδιά
μου σφιγγόταν από πόνο. Πόσον καιρό θα μπορούσα να υπο-
φέρω αυτό τό μαρτύριο; "Οχι πολύ! Γιατί κάτι είχε φύγει ά-
πό μέσα μου. Είχα χάσει κάθε όρεξι για τη ζωή, κάθε άνα-
ζητησι και κάθε προσπάθεια, τόσο πολύ, που κατέληξα να πι-
στεύω τό θάνατο σαν τη μόνη άπολύτρωσι. Γιατί όχι, έπειτα
απ' όλ' αυτά:

Εκείνος που δε μ' ένοιώσε...

Μιά Κυριακή πρωί, ή μαμά μούφερε στο κρεβάτι ένα γράμ-
μα του Ζώρζ. Τό χαμόγελο που είχε τη στιγμή που μού τό
έδινε, μ' έκανε να σκεφθώ τόν πόνο που θα της προξενούσα, αν
πραγματοποιούσα αυτό που μελετούσα να κάνω. "Επείμενα να
φύγη απ' τό δωμάτιο, για ν' άνοίξω τόν φάκελο. Τά χέρια
μου είχαν παγώσει κι' έτρεμαν.

«Αγαπημένη μου Ντενίξ, λυπούμαι πολύ που σκέπτομαι ό-
τι πήρες τό πράγμα τόσο κατάκαρδα. "Ελπίζω, ωστόσο, να
με μισής λιγώτερο τώρα που σου δόθηκε ο καιρός ν' αντιμετώ-
πίσης την κατάστασι με ψυχραιμία.

»Δεν θα γινώσουν εύτυχισμένη κοντά μου, μικρούλα μου.
"Όστόσο, θέλω να ξέρης πόσο σου είμαι ευγνώμων για τις ευ-
χάριστες στιγμές που μού έχάρισες. Οί άναμνήσεις που μού
άφησες, καλή μου Ντενίξ, είνε ίσως οί καλύτερες της ζωής μου.

»Μη θυμώσης, σε παρακαλώ, όταν θα διαβάσης πως αύριο
θράδυ δίνω μιά μεγάλη δεξίωσι, κατά την οποίαν θα άναγ-
γελθουν οί άρραβώνες μου. Οί γονείς μου, ή Μπέττυ και ή
οικογένεια της Μπέττυ, έρχονται επίτηδες στο Παρίσι για τό
γεγονός αυτό. Δεν θάθελα να γινόταν αυτή ή δεξίωσις εδώ,
Ντενίξ. Αυτό θα σου φανή άσφαλώς σαν μιά μεγάλη προσβο-
λή, μιά πρόκλησις. Ή αλήθεια, ωστόσο, είνε ότι έδεχθηκα να
έναγγείλω τούς άρραβώνες μου στο Παρίσι, μεταξύ όλων των
συναδέλφων μας, ακριβώς έξ ατίας σου. Τό κάνω για να σε
προσταλέω, όσο και αν αυτό με λυπή. Βλέπεις, ο κόσμος
εμίλησε για μέ. Μας είδαν τόσες φορές μαζί, ώστε αυτές οί
ίστοριές έφθασαν στ' αυτιά της Μπέττυ. "Όταν λοιπόν έδηλω-
σε πως ήθελε ή δεξίωσις των άρραβώνων μας να γίνη στο Πα-
ρίσι, όπου ζούν οί φίλοι μας, εγώ άρνήθηκα. Εκείνη τότε έ-
σκέφθηκε και μού τό είπε πως άρνούμαι έξ ατίας σου. "Αναγ-
κάσθηκα στο τέλος να υποχωρήσω, για ν' άποφυγώ τό σκάν-
δαλο που θα ήταν εις βάρος σου. Ή Μπέττυ είνε έξυπνη, άλ-
λά ξέρεις πως μιά γυναίκα έρωτευμένη και ζηλιάρα μπορεί να
διαπραξή άνοησίες.

»Επίτρεψέ μου να σου έπαναλάβω ακόμη μιά φορά πως
δεν θα σε ξεχάσω ποτέ, ποτέ!

Ζώρζ...

Δεν μπορούσα να τό πιστέψω. Δεν μπορούσα να νοιώσω
πως κατάρθωνε να είνε τόσο ήρεμος και ευγενικός, τόσο προ-
νοητικός, τη στιγμή που έπρεκειτο για την κατεστραμμένη
ζωή ενός κοριτσιού. Δεν έβλεπε, λοιπόν, πως ή ευγενική γλώσ-
σα που μεταχειριζόταν ήταν σαν μιά πικρή ειρωνεία πιο προσ-
βλητική και πιο σκληρή, από τις χειρότερες παρατηρήσεις ή
τις πιο σκληρές βρισιές; Τί είδους άνθρωπος, λοιπόν, ήταν
αυτός ο Ζώρζ Νταντέν, που τού είχε δώσει την καρδιά μου
και τόν είχα περιβάλει με όλη μου την έμπιστοσύνη;

"Αρχισα να μισοδέλωτη την αλήθεια. "Ο Ζώρζ, ποτέ δεν εί-
χε κάμει την έλάχιστη σκέψι να με παντρευτή. Ποιός ξέρει
αν δεν ήταν άρραβωνιασμένος με την Μπέττυ σ' όλο αυτό τό
διάστημα που με διεδεβαίωνα ότι δεν είχε ανάλαβει καμμιάν
υποχρέωσι απέναντί της; Ή δεξίωσις θα είχε όρισθί από πολ-
λούς μήνες και θα ήθελαν να την συνδυάσουν με τη στιγμή
που θα παρουσίαζε τη διατριβή του. Δεν άποφασίζουν όκτώ
μέρες μόνο ναρίτερα την όργάνωσι μιάς δεξιώσεως τόσο επί-
σημης, όταν μάλιστα ξεσηκώνονται επίτηδες δύο οικογένειες
για νάρθούν και να παρευρεθούν. Κι' εγώ που δεν ήμουν πια
κανένα κοριτσάκι, άφείθηκα να με κοιριδεύω ο Ζώρζ, με τό πα-
χειά του λόγια! "Όπω δήποτε όλα είχαν τελειώσει. Δεν θα
έβλεπα πια αυτά τά μάτια που ήξεραν τόσο καλά να γίνωνται
τρυφερά, ενώ ή καρδιά του έμενε άναίσθητη. Ποτέ... "Αλλά,
είπα, Δεν εγγυώριζα ακόμη τόν Ζώρζ. Μού τηλεφώνησε την έ-
πομένη.

—Ντενίξ! "Αληθινά, λυπούμαι πολύ που σ' ενοχλώ ακόμη,
άλλά οί γονείς μου έμίσθωσαν γι' άπόψε τόν "Ανρύ Γκαλάν
και την όρχήστρα του και ο πιανίστας του έχει πληγώσει τό
χέρι του. Δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί να τόν αντικατα-
στήση, αν δεν τό κάνης εσύ. Φυσικά, θα πληρωθής. "Εσκέφθη-
κα ακόμη πως μπορούσε να σε ώφελήση ή γνωριμία του "Ανρύ
Γκαλάν. Έχει πολύ καλή θέσι μέσα στον μουσικό κόσμο για
να σε βοηθήση, αν σκεφθής ποτέ να άφοσιωθής στο μουσικό
επάγγελμα.

—Μην κουράζεσαι να μού εξιστορής ψευτιές, Ζώρζ, είπα
με χαμηλή φωνή. Δεν έσκέφθηκες διόλου έμένα. Άλλά θάρρω,
γιατί αν δεν έρθω, οί άνθρωποι που ήξεραν ότι έβγαίναμε
πάντοτε μαζί θα άπορούσαν με πην άπουσία μου.

—Ντενίξ, σε παρακαλώ, μην είσαι τόσο...

—Θάρρω, τόν διέκοψα και κρέμασα τό άκουστικό, για να
μην άκούω πια τη φωνή του.

Μισή ώρα άργότερα, ο "Ανρύ Γκαλάν, μού έτηλεφώνησε ο
ίδιος, για να μ' έρωτήση αν μπορούσε να με δει μετά τό φα-
γητό, για να προσδώρω μερικά από τά κομμάτια που θαπαι-
ζα τό θράδυ. Σε όποιανδήποτε άλλη στιγμή θα ένθουσιαζό-
ζουν να γνωρίσουν τόν νέο αυτόν μαέστρο για τόν όποιον όλοι
προέβλεπαν ένα θαυμάσιο μέλλον. Τόν είχα άκούσει πολλές φο-
ρές στο ραδιόφωνο και τό γεγονός ότι οί γονείς του Ζώρζ έ-
θεώρησαν σωστό να καλέσουν αυτόν με την όρχήστρα του, έ-
δειχνε πόση σημασία έδιναν σ' αυτή τη δεξίωσι.

"Οτι όμως άλλοτε θα ήταν για μένα πηγή χαράς, δεν ήταν
τώρα παρά ένας άντιπερισπασμός που μ' έμποδίζε να σκεφθώ.
"Ο "Ανρύ Γκαλάν ήταν ένα ώραιο παιδί. Λεπτός και εύκλι-
νός, είχε ένα χαμόγελο όπλο και είλικρινές, πυκνά άτακτα μαλ-
λιά και γκριζα ήρεμα μάτια. "Όλ' αυτά όμως τα είδα πολύ
συγκεχυμένα.

—Μου είπαν πως είσθε καλλιτέχνις, μού είπε χαμογελώντας.

"Επειτα μού μίλησε για μουσική — τη μουσική που υπήρ-
ξε τό μεγάλο μου όνειρο και που ήταν πιθανώς τό μόνον θέμα
συζητήσεως που μπορούσε να μ' έμποδισή να σκέπτομαι τόν
Ζώρζ.

Ή δοκιμή έγινε χωρίς έμπόδια. Κατάλαβα άμέσως τι ήθε-
λε από μένα. Ή όρχήστρα του έπήγαινε τέλεια και έθαύμαζα
αυτό τό άρμονικό σύνολον. "Ενώ με συνώδευε μετά τη δοκιμή,
μού είπε:

—Είσθε τόσο καλή, όσο μού είπαν. Καλύτερη μάλιστα.
—Κι' έσεις, απήντησα με όλη την είλικρίνεια.

...Κι' εκείνος που μ' ένοιώσε!

Τό θράδυ εκείνο κατάλαβα τί είνε να είσαι ένα άτομο και δ-
μως να αισθάνεσαι πως είσαι δύο. Ύπήρχε εκεί μιά κοπέλα
όμορφη, κομψή, που της έκαναν κομπλιμέντα και μιά άλλη
που την κυττούσε, την έκουε να μιλή και δεν της έμοιαζε διό-
λου. Μήπως συμβαίνει αυτό όταν κανείς πεθάνη;
"Ήμουν ήδη τόσο κυριευμένη από την τρομερή άπόφασι που
είχα πάρει, ώστε αυτό μ' έκανε να πιστεύω πως είχα ήδη
παύσει να ζω.

"Επήγαινα, έρχόμουν, έπινα σαμπάνια, δοκίμαζα τά γλυ-
κίσματα... Θυμάμαι πως έκανα μηχανικές κινήσεις, άλλα δεν
θυμούμαι καθόλου τί έλεγα.

Σε όλη μου τη ζωή δεν έπαιξα ποτέ όπως έπαιξα εκείνο τό
θράδυ. "Ήμουν άνώτερη του εαυτού μου!... Ή δεβαιότητα πως
ήταν τό κύκνειό μου άσμα και ότι ή ζωή μου θα έτελείωνε έ-
κείνο τό θράδυ, μ' έκανε να δίνω στο παίξιμό μου ένα τέτοιο
πάθος που κι' εγώ έτρόμαξα. Οί χορευταί, που γενικώς δεν
προσέχουν πολύ την ποιότητα της μουσικής, σταμάτησαν πολ-
λές φορές τό χορό για ν' άκούσουν με ήσυχία τό παίξιμό μου
στο πιάνο.

Κάποιος ποιητής δεν είπε πως «τα τραγούδια της άπελπι-
σίας είνε τά ωραιότερα τραγούδια»;...

Τό δικό μου ήταν ή προσωποποίησις της άπελπισίας. "Ήξε-
ρα πως οί άρραβώνες θα άνηγγέλλοντο επίσημως την ώρα του
σουπé. "Αφσα τό πιάνο πολύ κουρασμένη. Είδα να προχω-
ρούν οί δύο ήρωες της εορτής: ο Ζώρζ και ή Μπέττυ. "Ο Ζώρζ
έσκυβε στη μνηστή του με τό ίδιο τρυφερό ύφος που μ' έκανε
κάποτε ν' ανατριχιάζω τόσο γλυκά, και εκείνη τάν κυττούσε
γεμάτη ευτυχία. Πίσω τους, γελαστοί, άκολουθούσαν οί γο-
νείς τους. Ή αντίθεσις μεταξύ της δικής τους ήρεμης ευτυχίας
και της δικής μου χωρίς δρια άπελπισίας, μ' έφερε στο ση-
μειον να μη μπορώ να υποφέρω πια. Αισθάνθηκα να στριφογυ-
ρίζουν όλα γύρω μου, έκλεισα τά μάτια μου και χρειάστηκε ν'
άκουμήσω σ' ένα τραπέζι για να μην πέσω. "Ανοίγοντας τά
μάτια μου, είδα τόν Ζώρζ να τραβά μιά καρέκλα για να κα-
θήση ή Μπέττυ και έπειτα να καθέσται κοντά της στο τραπέ-
ζι. "Επρεπε να δω, να φύγω. "Απτεφτα μπροστά σ' όλο τόν
κόσμο αν έμένα ακόμη ένα λεπτό σ' αυτή την αίθουσα. Τότε
έκουσα μιά φωνή στ' αυτό μου, να ληη σταθερά:

—Συνέλεθε! Δεν υπάρχει ανάγκη ν' αντίληφθί ο κόσμος
αυτό που αισθάνεσθε... Πάμε, να πάρете άέρα στον κήπο.

"Εγνώρισα τη φωνή του "Ανρύ Γκαλάν. Δεν μπορούσα ωστό-
σο να τόν κυττάσω στο πρόσωπο, γιατί όλα έτρεμαν και στρι-
φογυρίζαν γύρω μου. "Αφείθηκα να με οδηγή σαν μιά τυφή και
βρέθηκα σε λίγο καθισμένη σ' έναν πάγκο του κήπου που φω-
τιζόταν από τά πολύφωτα της σάλας.

—Και τώρα — ο τόνος του ήταν λίγο τραχύς— τί συμ-
βαίνει;

—Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πητε.

—Και όμως καταλαβαίνετε πολύ καλά. Δεν άκουσα ποτέ
ένα παίξιμο σαν τό δικό σας. Παρασύρατε όλη την όρχήστρα.
"Εσείς διευθύνετε και όχι εγώ! Είσαστε τό πιο άπελπισμένο
και πιο δυστυχισμένο πλάσμα που έχω δει στη ζωή μου.

"Εμεσολάησε κάποια σιωπή.

—Δεν είμαι... δεν είμαι πια. Θέλω να πώ... όχι τόσο όσο
ήμουν. Γιατί έπίστευα πως δεν υπάρχει λύσις... Τώρα δρήςκα
μια!

—Τί θέλετε να πητε;

—Όταν ή ζωή γίνη άνυπόφορη, δίνει τέλος κανείς σ' αυ-
τήν, δεν είν' έτσι;

—Όταν κανείς είνε δειλός και δεν έχει τό θάρρος να την
δεχθί όπως κι' αν είνε.

—Ε, λοιπόν, είμαι δειλή!

—Δεν μπορεί νάνε τα πράγματα τόσο τρομερά όσο τά παίρ-
νετε. Είσθε όμορφη, νέα και έχετε ταλέντο.

—Τί έχουν να κάνουν όλ' αυτά; έφώναξα. Τό ταλέντο μου
δεν χρησιμεύει σε τίποτε. Για να επιτύχης πρέπει να έχης
χρήμα και κοινωνική θέσι. "Επειδή δεν τά έχω, ο άνδρας που
μού είπε πως μ' αγαπά και που τόν αγάπησα...

"Ο "Ανρύ Γκαλάν άποτελείωσε τη φράσι:

—...αναγγέλλει τούς άρραβώνες του με μιάν άλλη.

—Πώς τό ξέρετε;

—Δεν τό ξέρω. Δισαδοκώμαι καμμιά φορά τό πράγματα.

"Αλλά επιτρέψτε μου να σας πώ, αγαπητή! δεσποίνι, πως την
έ λ λ η πρέπει να λυπάται κανείς και όχι εσάς!

"Ήμουν τόσο άναστατωμένη, που δεν έσκέφθηκα διόλου ότι
ο άνθρωπος αυτός μού τόν εγγύρισε μόλις σήμερα για πρώ-
τη φορά, μού μιλούσε με τόσο θάρρος. Είχα την έντύπωσι
πως τόν εγγυώριζα άνέκαθεν και πως μπορούσα να τού τά
πώ όλα...

—Δεν θα μιλούσατε έτσι αν γνωρίζατε την πραγματικότη-

τα. Δεν αξίζει μεγάλα πράγματα, τω... είν' Διαφρός, έγωί-
στης, σκληρός. Ωστόσο εκείνη θα γίνη γυναίκα του. Κι' εγώ...
—Ακούμπησε το χέρι του στο δικό μου.
—Ξέρω. Τα ξέρω όλα. Τα έμάντευσα. Και τώρα, ακούστε
με, Ντενίξ, θα δούμε να κάνωμε. Ύποσχεθή-
τε μου πως δεν θα κάμετε έν τώ μεταξύ καμμιάν ανοησία. Θα
ήταν...

Κάποιος τόν ξφώνασε. Ένας μουσικός από την ορχήστρα
του τόν ζητούσε. Σηκώθηκε λέγοντας:

—Θα ξαναμιλήσωμε γι' αυτό αργότερα, Θυμηθήτε αυτό που
σας είπα: Η ζωή δεν τελείωσε ακόμη για σας. Μαζί θα βρού-
με μία λύσι καλύτερη από τη δική σας.

Μούκανε καλό που δεν με περιφρονούσε, διτ δεν κατεδίκα-
ζε τη διαγωγή μου και ότι ζητούσε να την καταλάβη και να
με βοηθήσει. Είπα μόνι μου:

—Είμαι εύτυχης που τόν εγγνώρισα και μπόρεσα να του μι-
λήσω απόψε. Δεν υπάρχει άλλη λύσις, δεν μπορεί να κάμη τί-
ποτε για μένα, είμαι οστόσο εύτυχης που κάποιος με κατά-
λαβε προτού φύγω απ' τη ζωή.

Η τρομερή βραδυά έτελείωσε και μόλις έχτυπησε τις τε-
λευταίες νότες, γλύστρησα έξω λίγα φοδισμένη μη με προλά-
βη ο Άνρϋ Γκαλάν και με κρατήση. Σταμάτησα τδ πρώτα
ταξί που δρῆκα και άωθηκα μέσα σ' αυτό. Ένοιωθα τώρα
τόν έαυτό μου ελαφρό και άυλο, σαν ένα φάντασμα.

Κατεβαίνοντας από τδ ταξί στην προκυαία του Σηκουάνα,
ένόμισα πως κάποιος με φώναζε. Μά δεν έγύρισα να ιδώ. «Ο-
λη μου ή θέλησις είνε στραφή προς έναν μόνο σκοπό. Τίποτε
δεν έπρεπε να με έμποδίση.

Η γέφυρα ήταν μπροστά μου. Πίσω έρχόταν ένα αυτοκίνη-
το. Γυρίζοντας, είδα τὰ φανάρια του μέσα στο σκοτάδι. Έ-
σκέφθηκα πως ήταν καλύτερα να περιμένω πρώτα να προσ-
περάση.

Μά τί έκανε, λοιπόν, αυτό τδ αυτοκίνητο; Άντι να στρίψη,
δπως ένόμιζα, έρχόταν κατ' ευθείαν προς τδ μέρος μου. Έ-
κλεισα τὰ μάτια μου. Και όλα σβύστηκαν τριγύρω μου...

Προς την εύτυχία

Για δτι συνέβη κατάπιν έχω συγχεχυμένες άναμνήσεις. Κά-
ποιος μ' έσῆκανε στδ έξω της του... Ήμουν μέσα σ' ένα αύ-
τα, λευκοί τοίχοι, πρόσωπα άγνωστα...

Αργότερα... Άρκετές άρες αργότερα... Έμαθα πως ήταν
δ Άνρϋ Γκαλάν που μ' έφερε έδω στο νοσοκομείο, δηλώνοντας
πως έπρόκειτο περί άπλου δυστυχίματος. Ή οικογένειά μου
δεν έμαθε ποτέ την αλήθεια και ίσαμε σήμερα πιστεύει πως
μια άπλη σύμπτωσης μάς ένωσε σε μία γέφυρα, τόν Άνρϋ
Γκαλάν κι' έμένα.

Τα νεύατα και δ γερός μου οργανισμός έφεραν μία γρήγο-
ρη ανάρρωσι, παρά τη θέλήσι μου—γιατί τί θα έκανα πού
ξαναγύρισα στη ζωή; Νά επαναλάβω μίαν αυτοκτονία; Όχι
δεν ξανακάνει κανείς κατί τέτοιο. Νά ξαναρχίσω τη ζωή, από
κει που τήν άφησα; Δεν τολμούσα να τδ σκεφθώ. Προτιμούσα
ν' άφήσω τόν έαυτό μου να μη σκέπτεται τίποτε.

Μιό μέρα μου άνήγγειλαν ότι ήρθε δ Άνρϋ Γκαλάν και ζη-
τούσε να με ιδή. Δέκα μέρες είχαν περάσει από την πρώτη μας
συνάντησι κι' ένόμιζα πως είχαν περάσει δέκα χρόνια.

Μπήκε με κάποιον διαταγμό.
—Τηλεφωνούσα κάθε μέρα για να μαθαίνω νέα σας, είπε.
Σήμερα όμως δεν έκρατήθηκα πιά. Ήθελα να σας δώ. Ή ψις
σας είνε καλή...

—Αρχισα μία φράσι...:
—Ευχαριστώ, κι' εσάς τδ ίδιο...

Η φωνή μου όμως έκόπηκε κι' έγύρισα τδ κεφάλι μου, για
να κούψω τὰ δάκρυά μου, στο μαξιλάρι. Όταν άνοιξα τὰ μά-
τια μου, τόν είδα κοντά μου, να κρατῶ τδ χέρι μου και με
φωνή λίγο βραχνή να μου λέη:

—Μην κλαίτε, μην κλαίτε, σας παρακαλώ! Ύπήρξατε τόσο
θαρραλέα έως τώρα!

—Θαρραλέα; Ύπήρξα αδύνατη και δειλή, και θα κάνετε
καλύτερα να μ' αφήνατε να πεθάνω.

—Τδ να φανήτε μιὰ φορά αδύνατη, δεν σημαίνει πως δεν
θα είσθε πιά δυνατή.

Τὰ στιβαρά του χέρια κρατούσαν γερά τὰ δικά μου, που έ-
τρεμαν.

—Δεν άγαπάτε αληθινά αυτό τδ νέο. Μία γυναίκα σαν κι'
εσάς δεν μπορεί ν' άγάπησε ένα τέτοιο άτομο. Όχι, άφήσατε
έννοιώσατε τόν έαυτό σας μόνο. Ντενίξ, πιστέψτε με, δεν είνε
κά, πρέπει νάχη κανείς φιλοδοξίες, όχι όμως αυτή τη φιλοδο-
ξία. Η ζωή μπορεί να σας δώση ακόμη τόσο άρτια πρῶγμα-
μένα! Δεν έχω γενεαλογικό δένδρο, ούτε πορτραίτα προγόνων.
Ήμουν ένα φτωχό παιδί με μέσα στην καρδιά ένα μεγάλον έ-
ρωτα για τη μουσική... Ξέρω όμως την πραγματικότητα.
—Εσφίξα τὰ χέρια του:

—Ευχαριστώ, θα προσπαθώ να θυμάμαι βσα μου είπατε
—Ντενίξ.

Με λεπτότητα, έσῆκωσε τδ χέρι μου και ακούμπησε την πα-
νώ μου στο μάγουλό του. Έπειτα τδ έτοποθέτησε πάλι έπα-

—Σκέπτεσθε να ξαναπάτε στη θέσι του πανεπιστημίου, δ-
πωσήποτε; Φοβούμαι πολύ πως δ' πιανίστας μου θ' άργήση
πολύ ακόμη για να μπορούμε να παίξη. Άλλως τε, έπρόκειται
και να φύγη. Έσκέφθηκα να σας προσφέρω αυτή τη θέσι. Θα
μ' έξυπηρετήσετε πολύ αν την δεχθήτε... Ξν, έννοείται, αυτό
σας λή τίποτε!

—Αν αυτό μου λή τίποτε!, ξφώνασα γεμάτη χαρά.

Τδ μεγάλο μου όνειρο, που δεν τολμούσα ποτέ να τδ εκ-
στομίσω, έπραγματοποιείτο επί τέλους. Και ήξερα ότι ή κρί-
σις του Άνρϋ Γκαλάν, ήταν όρθή. Όταν έλεγε για έναν μου-
σικό πως έχει ταλέντο—μου τδ είχε πη έμένα—έπρεπε να
ελπίζη τδ πάν. Αρχισα να σκέπτομαι πως τώρα ήμουν εύτυ-
χισημένη. Άλλ' αυτό τδ έβλεπε κανείς στα μάτια μου, στις
κινήσεις μου...

Οι μέρες περνούσαν και ή άνάμνησις τών θερμών αλλά ψεύ-
τικων φιλιών του Ζώρς, ήταν ένα άσημαντο πραγματάκι για
μένα. Όταν έφερνα στο μυαλό μου μίαν έλαφρή έπαρῆ, την
έπαρῆ εκείνη του χεριού μου στο μάγουλο του Άνρϋ Γκαλάν,
δλα έδιδναν από μπροστά μου.

Όταν έσῆκωσε τδ χέρι μου και τδ ακούμπησε στο μάγου-
λό του, τδ έκαμε με τόνον σεβασμό και τδση τρυφερότητα, ώσ-
τε ήταν αυτό χωρίς άμφιβολία που άνοιξε μπροστά μου τις
πόρτες της άπολυτρώσεως.

Άργότερα, ρώτησα τόν Άνρϋ Γκαλάν:
—Πως έμάντευσατε εκείνο που σκέφθηκα να κάω εκείνο τδ
δράδυ; Και τί συνέβη ακριβώς;

—Μά μου τδ είχατε πη σχεδόν. Δεν τδ θυμάσθε; Όταν έ-
περσάμε τη γέφυρα, είπα μέσα μου: «Αυτός δ φράχτης είνε
άρκετά χαμηλός!» Κι' εσείς έπροσθέσατε: «Μπορεί να τόν
δρασκελίσουν εύκολα. Είνε ένα μέρος κατάλληλο για ν' αυτο-
κτονήση κανείς. Μπορεί να πνιγῆ σαράντα φορές, χωρίς να
τόν αντίληφθούν!» Όταν σας είδα να τρέχετε σαν τρελλή και
να μπαίνετε γρήγορα στο ταξί χωρίς να μ' ακούτε, κατάλαβα
άμέσως τί έπρόκειτο να κάρετε. Σας παρακολούθησα με τδ
δικό μου άμξι. Θέλησα να σας έμποδίσω να πέσετε στον
Σηκουάνα. Μά φοβόμουν τόσο μήπως δεν προλάβω, ώστε έκα-
μα μίαν λαθασμένη στροφή και παρ' όλίγο να σκοτωθώμα και
οι δύο.

—Έτσι άντι να έμποδίσετε την αυτοκτονία μου, ριψοκιν-
δυνεύσατε να με κάμετε να την έπισηεύσω.

Θέλησα να γελάσω, αλλά τδ γέλιο μου έτρεμε πορῶξενα.
—Αν ποτέ... παντρευτά... και κάωμ παιδιά, θάθελα να
σας έμοιαζαν, είπα χωρίς να καταλάβω καλά-καλά γιατί τῶπα.

Και τότε—ώ! τότε, τδ δαμάτιο μου φάνηκε ξαφνικά πιό
δυορφο, δ άέρας πιό καθαρός και τδ άρωμα τών λουλουδιών
δυνατώτερο. Μία μεγάλη έλπίδα έκαμε την καρδιά μου ν' ά-
νοιξη διάπλατα από μίαν εύτυχία που ποτέ μου δεν την είχα
όνειρευτή, γιατί δ Άνρϋ χαμογελούσε. Δεν ζητούσε να με φι-
λήση ή να μου κάμη έρωτικές έξομολογήσεις. Άλλά σαν τί-
μιος άνθρωπος που δεν κυττούσε να εκμεταλλευθῆ την άδυνα-
μία μίας γυναίκας, είπε άπλά και άποφασιστικά:

—Υποθέτω πως δεν θάχετε αντίρρησι αν σας έπρότεινα να
είμ' εγώ δ πατέρας τών παιδιών σας. Έτσι μπορείτε να είσθε
βεβαία πως θα μου μιιάσουν.

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΟΙ άδλοι του Γερο-Παρατατικού

ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝ

Τδ ψύχος ουν κατέφθασε μετ' ό γκου συμπαγούς
και λήσεως δεινής

άνόγη γάρ παρίσταται σομπός πυριφλεγούς
ή νεαράς γυνῆς.

Δι' δ έξήλθον έπροχθες μονόχος μετ' έμού
στα πάρκα προς κυνήγιον αίσθηματος θερμού.

Συνήντησον στο Ζάππειον τρυφεροειδές όρνθικιον
με κάλτσας άσπρας και κοντάς στους πόδας τούς ά-

κι' έσκέφθην να την έπειθον μ' όλίγον ζοριλικιον
να μ' έδωζε... διαχειριστήν στους τούσους θησαυ-

Αυτοστιγμεί της έκαμον άρχην της κουβεντός,
Τῆς είπον πόθεν έρχεται και πόθεν κατεβαίνει

και τέλος την ήρώτησον αν είχε προ παντός
άνάγκην... γέρο - νεαρού τδ την καταλαβαίνη.

Έκείνη μ' εκυττάξατο—ώ τί άπελπισία μου!—
με πογετώδεις όπωσούν κι' άγρίους όφθαλμούς

και ούτω πως τδ θάρρος μου και ή θεομκρασία μου
άπότομα κατέπεσαν... δεκαοκτώ βαθμούς.

Πλὴν όμως δεν τὰ έχασον! Τὰ γάνα εγώ ποτέ;
και έναίδως της ζήτησον ένα φιλί... σωτέ;

Ό, τότε φεή! Α θύελλα έξέσπασε σφοδρώς
κι' ούδῶως ποός κλοῦ μου

και διά χερῶς της νεαρῆς, έξόχως ζωηρῶς
δ... κεραυνός έξήστραψεν επί του μαγουλού μου!..

Κι' ούτω έν μέσω του χειμῶν, ένδ τδ πάν παγώνει
έγώ ακόμη τδ... φυσῶ και όμως δεν κρυώνει...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

130

Ο βασιλεύς, από δυό ήμέρες τώρα, δεν
είχε όγη καθόλου από τὰ διαμερίσματά
του, παρά την συνήθειά του.

Τδ προηγούμενο δράδυ, είχε ζητήσει
δέκα φορές κατ' επανάληψιν τόν δούκα
ντε Ρισελιέ, δ όποιος είχε πάει στο Πα-
ρίσι και δεν είχε έπιστρέψει ως εκείνη τη
στιγμή.

Τέλος, έγινε γνωστό διτ δ βασιλεύς εί-
χε παραγγείλει να έτοιμάσουν ένα άμάξι
χωρίς οίκσσημα και μία συνοδεία από ό-
κτώ σωματοφύλακες.

Πού λοιπόν έπρόκειτο να πάη δ πολυ-
αγαπημένος Λουδοβίκος 15ος;

Την έποχή της δοκίσισης ντε Σατωρού,
δ βασιλεύς, που ήτανε πολύ νέος ακόμη
τότε, έκανε συχνά παρομοίους περιπάτους.

Η δούκισσα δεν άγνοούσε τδ σκοπό
τους, αλλά ήτανε πολύ έξυπνη γυναίκα
και έσυγχώρουσε στο βασιλικό έραστή
της τὰς παρεκτροπὰς του, για να κατορ-
θώνη να διατηρή πάντοτε την έπιρροή
της επάνω του.

Ήξερε πράγματι διτ, έπειτα από κάθε
περιπέτεια του είδους αυτού, δ βασιλεύς
έγύριζε πιό κουρασμένος κοντά της και
ύπεταστοτο χωρίς καμμία διαμαρτυρία
στα καπρίτσια της.

Άλλά δεν συνέβαινε τδ ίδιο με τη μαρ-
κησία ντε Πομπαδούρ.

Η περίφημος εύνοουμένη δεν έπέτρεπε
τίποτε, στο όποιον να μην είχε δώσει εκ
των προτέρων τη συγκατάθεσί της.

Τδ άμάξι αυτό που δεν έφερε οίκσσημα
και πού προωριζόταν ακριβώς για τις έ-
ρωτικές περιπέτειες του μεγαλειότητου,
είχε χρόνια όλόκληρα να όγη από τις Βερ-
σαλλίες.

Συνέβη λοιπόν τότε τδ έξῆς έκπληκτικό
φαινόμενο:

Δύο ώρες από τη στιγμή που δ Λουδο-
βίκος έδωκε την έντολή να έτοιμασθῆ, ό-
λοι μέσα στα άνάκτορα έγνώριζαν τη δια-
ταγή αυτή.

Η μαρκησία έτρεξε άμέσως στο βασι-
λέα.

Άλλ' δ Λουδοβίκος δεν της είπε απο-
λύτως τίποτε.

Έκαμε τότε διαφόρους έρωτήσεις στον
έραστή της. Άλλά και πάλι εκείνος δεν
της απεκάλυψε τδ μυστικό του.

Τότε ή Πομπαδούρ έγύρισε στα διαμε-
ρίσματά της και έκλείσθηκε εκεί.

Συγχρόνως έδωκε την διαταγή να μη
τήν άνησυχήση κανείς.

Μέσα στη σιωπή κατέστρωσε τότε ένα
σχεδιον, του όποιου σύμφωνα με τούς ύ-
πολογισμούς της, τδ θύμα έπρεπε να είνε
δ βασιλεύς.

Η μαρκησία έκαμε τη σκέψι διτ άφού
δ βασιλεύς επήγαινε σ' ένα έρωτικό ραν-
τεβού και άφού έφρόντιζε να περιβάλῆ με
τόσο μυστήριο αυτό τδ ραντεβού, θα έ-
πρεπε ή αντίπαλός της να είνε πολύ έπι-
κιδυνος.

Η αλήθεια είνε διτ δεν έφερνε αντίρρη-
σι σε μερικές μικρές περιπέτειες, υπό τόν
όρον όμως διτ θα έγνώριζε εκ των προτέ-
ρων ποιες ήταν αι άντίπαλές της.

Εύρισκε γι' αυτό διτ ήτανε άπολύτως
δικαιολογημένο τδ σχέδιο της έκδικήσεως,
τδ όποιον έτοιμάζε.

Ο βασιλεύς είχε θελήσει να έγκαταλεί-

ψη τις Βερσαλλίες Ινκόγνιτο και μία ώ-
ρα προτίτερα όλοι μέσα στην αλλη έγνώ-
ριζαν την έξοδό του.

Άλλά κανείς δεν έγνώριζε που έπρό-
κειτο να πάη εκτός από τόν Λεμπέλ.

Ο πιστός θαλαμηπόλος ήτανε δ μόνος
που έγνώριζε τδ μυστικό του βασιλέως.

Και ήταν δ μόνος από τόν όποιον ή μαρ-
κησία ντε Πομπαδούρ δεν μπορούσε να
μάθῆ τίποτε.

Γιατί δ Λεμπέλ έπηρευσε πάντα μιὰ
σιωπη τάφου για διτ αφωρούσε τόν βα-
σιλέα.

Άλλ' ή μαρκησία είχε ένα σατανικό
σχέδιο.

Ανέθεσε στους ανθρώπους της να τρέ-
ξουν στις Βερσαλλίες και στο Παρίσι και
να σκορπίσουν μεταξύ του λαού την είδη-
σι διτ δ βασιλεύς θα έδγαυε στις έννέα
από την όπισθια πύλη τδ άνακτόρου με
ένα άμάξι χωρίς οίκσσημα.

Έτσι, πριν από τις όκτώ, ένα άπειρο
πλήθος είχε συναθροισθῆ έξω από τδ ά-
νάκτορο για να ιδῆ τόν βασιλέα.

Η μαρκησία από τδ παράθυρο του
μπουντουάρ της, έβλεπε αυτό τδ πλήθος
που ένιόνταν όλοένα και περισσότερο πυ-
κνό και έσκεπτόταν.

Ο βασιλεύς θα γίνη μανιώδης από
τδ θυμό του. Άλλ' όταν ιδῆ όλο αυτό τδ
πλήθος θα άναδολῆ για αύριο την έξοδό
του. Και ως αύριο θα ιδῶ τί πρέπει να
κάω, για να ματαιώσω έντελως αυτό τδ
ραντεβού.

Άλλ' ή μαρκησία έκανε λάθος στους ύ-
πολογισμούς της.

Ο βασιλεύς έκαμε την τουαλέττα του,
χωρίς καθόλου να ρωτήση που ώφειλετο
δ θόρυβος διτ ή βοή που έρχόταν έξω
από τδ άνάκτορο.

Έφόρεσε ένα ένδυμα σκούρου χρώμα-
τος στολισμένο μόνο από την ταινία του
παρασήμου του Αγίου Λουδοβίκου και έ-
φρόντισε ώστε να έχη τδ παρυσιαστικό
ένος μεγάλου άρχοντος της αῆλης, χωρίς
τίποτε τδ χαρακτηριστικό, που θα μπο-
ρούσε ν' άποκαλύψη την πραγματικὴν ταυ-
τότητά του.

Έπειτα εξαπλώθηκε σε μιὰ πολυθρόνα,
εσταύρωσε τα πόδια και έπερίμενε να ση-
μάνουν έπίτά.

Παρά την άνυπομονήσι της, έχασογε-
λούσε και έλεγε στον Λεμπέλ:

—Αυτή ή δυστυχισμένη ή μαρκησία...
Είμαι βέβαιος διτ θα πηγαίνη να τρελλα-
θῆ από τδ κακό της.

—Ό! Η μεγαλειότης σας έχει δίκιο,
είπε δ Λεμπέλ. Και μάλιστα θα ήθελα να
σας είπώ διτ, αν δεν με προστατεύσετε,
είμαι ένας χαμένος άνθρωπος.

—Γιατί; έκαμε δ βασιλεύς.

—Άλλά, μεγαλειότης, ή μαρκησία
προσέπληξε να μου άποσπάση τδ μυστι-
κό μου.

—Υποθέτω διτ δεν είπες τίποτε...

—Ο Λεμπέλ δεν θα προδῶση ποτέ τη
μεγαλειότητά σας.

—Είμαι βέβαιος γι' αυτό, Λεμπέλ, εί-
πε δ Λουδοβίκος. Άλλά και σὺ δεν πρέ-
πει να άνησυχῆς καθόλου. Τίποτε δεν θα
μπορέση να άπομακρύνῆ την εύνοιά μου
από σενα. Πηγαινε να ιδῆς αν έτοιμάσθη-
κε τδ άμάξι.

Λίγη ώρα αργότερα, δ βασιλεύς έγκα-
τέλειπε τὰ διαμερίσματά του και έκate-
βαινε σε μιὰ μικρή αῆλη τδ άνακτόρου,
όπου έπερίμενε τδ άμάξι.

Είδε τότε τδ πλήθος που είχε συγκεν-

τρωθῆ έξω από την πύλη και έδίστασε
για μιὰ στιγμή.

Έσκέφθηκε άμέσως να άνεβῆ και πάλι
επάνω και να δώση στους σωματοφύλα-
κές του την διαταγή να άπομακρύνουν τδ
πλήθος.

Άλλά μετέβαλε άμέσως γνώμη.

Εάν τδ έκανε αυτό ή μαρκησία θα έ-
θριάμβευε. Γιατί δεν έδυσκολεύθηκε ν' άν-
τιληφθῆ διτ ή μικρή αυτή σκευωρία ήτανε
δικό της έργο.

Παίρνοντας λοιπόν θάρρος, έδάσισε
προς τδ άμάξι, στηριζόμενος επάνω στον
δραχίονα του Λεμπέλ.

Ο θυρώρος άνοιξε την πύλη και οι σω-
ματοφύλακες δεν μπόρεσαν να συγκρατή-
σουν τδ πλήθος, που ώρμησε μέσα στην
αῆλη.

Εκείνη τη στιγμή ένας άνθρωπος έπλη-
σίασε τόν βασιλέα. Έκρατούσε μιὰ άνα-
φορά στα χέρια του και έόκυψε για να του
την δώση.

Ο βασιλεύς, δυσχερεστήμενος, άπλωσε
τδ χέρι για να την πάρῆ.

Άλλά τότε, δ άνθρωπος έδγαλε γρήγο-
ρα ένα μαχαίρι και τδ έχωσε μέσα στην
κοιλιά του Λουδοβίκου.

Ο βασιλεύς άφησε μιὰ μικρή κραυγή,
έφερε τδ χέρι στο μέρος όπου είχε κυπη-
θῆ και τδ άπέσυρε καταματωμένη.

Ο άνθρωπος που τόν είχε κυπηθήσει δεν
είχε καθόλου κινηθῆ από τη θέσι του.

Στα χέρια του έκρατούσε πάντα τδ μα-
χαίρι.

Οι σωματοφύλακες δωρησαν άμέσως έ-
πάνω του και τόν συνέλαβον, χωρίς εκεί-
νος να φέρῆ καμμία αντίρρησι.

—Ποιος είνε αυτός δ άνθρωπος; έρώ-
τησε δ βασιλεύς, που είχε γίνει πελιδνός
από τη συγκίνηση και τόν τρόπο.

—Ονομάζομαι Ζακ-Φρανσουά Ρομπτέρ
Νταμιέν, άπῆντησε εκείνος και δεν έχω
κανένα συνένοχο.

Μιλούσε με ήρεμία και χωρίς καμμία
ταραχή.

Ο βασιλεύς είχε πληγωθῆ πολύ έλα-
φρά.

Ο άνθρωπος αυτός να συλληφθῆ, διέ-
ταξε δ Λουδοβίκος, αλλά να μην κακο-
ποιηθῆ.

Ο Λεμπέλ έτρεξε μιὰ στιγμή έξω και
έγύρισε μερικά λεπτά αργότερα.

—Μεγαλειότης, είπε, έχομε προδοθή.

Τδ πράγμα δεν έχει σημασία, άπῆν-
τησε δ Λουδοβίκος άτάραχος, γιατί στην
κατάστασι που βρίσκομαι τώρα έχω πιό
πολύ ανάγκη από τις περιποιήσεις τών
Ιατρών μου, παρά από οιοδήποτε άλλο.

Άλλά πως ξέρετε διτ υπάρχει προδοσία;

—Μεγαλειότης, υπάρχουν τούλαχιστον
δύο χιλιάδες άνθρωποι έξω από τδ άνά-
κτορο.

—Και για ποιό λόγο; έρώτησε δ Λου-
δοβίκος.

—Περιμένουν την εμφάνισι της μεγα-
λειότητός σας για να την έπτεφημήσουν.

—Αυτά όλα είνε έργον της μαρκησίας,
είπε σκεπτικός δ Λουδοβίκος. Δυστυχώς,
τδ παιγνίδι της έπέτυχε. Είμαι ύποχρεω-
μένος να γυρίσω στα διαμερίσματά μου.

Και στηριζόμενος και πάλι στον βρα-
χίονα του Λεμπέλ, επέστρεψε στο άνά-
κτορο.

Έξω τδ πλήθος έπληροφορείτο με φρί-
κη την άπείρησι που είχε γίνει εναντίον
του και έζητούσε με άγωνία να μάθῆ λε-
πτομερείας γι' αυτήν.

Όταν τέλος έγινε γνωστό διτ δ βασι-
λεύς είχε τραυματισθῆ ελαφρώς και διτ
δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο, μιὰ πελω-
ρία κραυγή άνέβηκε από τὰ χείλη όλων
αυτῶν τών ανθρώπων:

—Ζήτω δ βασιλεύς!

Μερικές ήμέρες αργότερα, τυμπανιστάι
διέτρεχαν τούς δρόμους του Παρισιού και
συνήγειραν τόν λαό.

Τδ δικαστήριο είχε καταδικάσει σε θά-
νατο τδ Ρομπτέρ Νταμιέν και ή έκτέλεσις
του θα ένιόντανε δημοσία στην πλατεία
της Γκρέβης.

Είχαν εκεί μαζευθῆ οι αῆλικοι και οι

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

37

μεγάλες κυρίες της αριστοκρατίας, δ' κλη-
ρος και πλῆθος λαού.

Τόση ήταν ἡ συρροή ὥστε κατήντησε
σὸ τέλος μιὰ θέσις στὴ μεγάλη εξέδρα
ποῦ εἶχε κατασκευασθῇ στὴ μέση τῆς πλα-
τείας νὰ πληρώνεται ἕνα χρυσὸ Λουδοβί-
κειο.

Γιατὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἀπλὴ ἐκτε-
λεσις.

Θὰ προηγείτο αὐτῆς ὅλη ἡ μακρὰ σει-
ρὰ τῶν βασανιστηρίων, ποῦ, σύμφωνα μὲ
τὴν ἀντιλήψιν τῆς ἐποχῆς, θὰ ἐξιλίωναν
τὸ ἐγκλημα.

Ὁ Ρομπέρ Νταμιέν ὠδηγήθηκε τὴν ὠ-
ρισμένην ὥρα στὴν πλατεία, περιστοιχιζό-
μενος ἀπὸ πλῆθος φρουρῶν καὶ ἀμέσως
τὸν ἀνέβασαν στὸ ἱκρίωμα.

Ὁ δῆμιος καὶ οἱ βοηθοὶ τοῦ τὸν παρέ-
λαβαν τότε καὶ τὸν ἐγύνωσαν ἀπὸ τὰ
εὐδύματά του.

Δύο δολοκλήρες ὥρες διήρκεσαν τὰ θα-
σανιστήρια.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ κατάδικος δὲν
ἐξέβαλε οὔτε μιὰ κραυγὴ, δὲν διετύπωσεν
οὔτε ἕνα παράπονο.

Υπέφερε καρτερικὰ τὸ μαρτύριό του.

Μόνο σὲ μιὰ στιγμή ἐστράφηκε πρὸς τὸ
πλῆθος, ποῦ παρακολουθοῦσε ἀπληστα τὸ
θέαμα καὶ ὑψώνοντας τὴ φωνή του θέλησε
νὰ πῇ:

—Ὁ βασιλεὺς σας, ποῦ ἡ δικαιοσύνη
τοῦ με κατέδικασε, θέλησε νὰ ἀτιμᾷσῃ τὴν
κόρη μου καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τὴν ἐκλε-
ψαν ἀπὸ τὸ σπῆτι μου καί...

Ἄλλ' ἡ φωνή του ἐκαλύφθηκε ἀπὸ τὸν
ῆχο τῶν τυμπάνων, ποῦ ἄρχισαν ἀμέσως
νὰ κτυποῦν, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα νεῦμα τοῦ ἁ-
ξιωματικοῦ ποῦ εὐρίσκατο ἐπὶ κεφαλῇ
τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως.

Τὰ λόγια τοῦ Ρομπέρ δὲν ἀκούσθηκαν
ἐστὶ παρὰ μόνον ἀπὸ ἐκείνους ποῦ βρι-
σκόντανε πολὺ κοντὰ στὸ ἱκρίωμα, ἀλλὰ
κανεὶς δὲν ἐκατάλαβε τὴ σημασίαν τους,
γιατὶ ὁ κατάδικος εἶχε παρασταθῇ στὰ
μάτια τοῦ λαοῦ ὡς ἀνισόρροπος καὶ ὡς
τύπος βδελυροῦ καὶ ἀπαίσιου ἐγκλημα-
τίου.

Ὅταν τέλος ὁ Ρομπέρ ὠδηγήθηκε κά-
τω ἀπὸ τὴν ἀγχόνην, ἦσαν περισσότερον
νεκρὸς παρὰ ζωντανός.

Ὅλα του τὰ μέλη εἶχαν ἐξαρθρωθῇ καὶ
τὸ σῶμα του ἦταν γεμάτο ἀπὸ πληγές.

Πολλὲς κυρίες εἶχαν λιποθυμήσει στὸ
θέαμα αὐτό, ἀλλὰ καὶ πολλὲς ἄλλες ἐχει-
ροκρότησαν μὲ παραφορά, τὴ στιγμή ποῦ
ὁ δῆμιος ἐπέφερε τὸ σχοινὶ στὸ λαιμὸ τοῦ
καταδίκου.

Καὶ ὅλα ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἐξητῶκαυγα-
σε ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ὅταν ἀντίκρουσε τὸ
πτῶμα τοῦ Ρομπέρ Νταμιέν, ποῦ ἐκρεμό-
τανε, ἀπαίσιο καὶ ἀποκρουστικὸ τὴ θέα,
ἀπὸ τὴν ἀγχόνην.

.....

Εἶχαν περάσει ὀκτὼ μῆνες ἀπὸ τὰ γε-
γονότα ποῦ ἀφηγηθήκαμε.

Ἡ ἀναγγελία τοῦ τραγικοῦ τέλους τοῦ
πατέρα τῆς εἶχε θυβίσει τὴ Σεσίλ σὲ μιὰ
μεγάλῃ λύπῃ.

Γιατὶ, ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν, ἐμάντευ-
σε τοὺς λόγους ποῦ τὸν εἶχαν ὠθήσει στὴν
ἀπόπειρά του.

Ὁ πατέρας τῆς ἤθελε νὰ τὴν ἐκδικηθῇ.
Καὶ χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐκδίκησίν του,
εἶχε βρῇ τὸ θάνατο καὶ μάλιστα κατὰ ἔ-
ναν τρόπο τόσο σκληρό.

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἐπίσης εἶχε μαντεύσει τὴν
αἰτία.

Ἄλλ' ἀπέφευγε νὰ μιλήσῃ γι' αὐτὸ σ'
ἐκείνην ποῦ ἐθεωροῦσε πιά ὡς μνηστή
του.

Ἔτσι οἱ γάμοι των ποῦ ἐσχεδιάζαν νὰ
κάμουν, ἀνεβλήθηκαν γιὰ ἕνα διάστημα.

Ἀλλὰ σὸ τέλος ἡ ἀγάπη των ὑπερί-
σχυσε. Ἐνοίωσαν πιά ὅτι ἡ ζωὴ των εἶχε
συνδεθῇ γιὰ πάντα καὶ ὅτι δὲν μπορούσαν
παρὰ νὰ ἀνήκουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Ὁ ὑπόκομος ντὲ Μαρουὰ συντέλεσε
πολὺ στὸ νὰ πάρουν τὴν ἀπόφασίν τους.

Ἔτσι οἱ γάμοι ἐγίναν μιὰ μέρα στὸ
παρεκκλήσιο τοῦ πύργου του, μὲ τὴν πα-
ρουσίαν πολλῶν ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς πε-
ριφερείας καὶ μερικοὺς Γάλλους ἐξορίστους
ποῦ εὐρίσκατο ἐκεῖ.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Ραοὺλ ὠδη-

γοῦσε τὴ σύζυγόν του στὴ Γάνδη, ὅπου,
στὸ διάστημα αὐτό, εἶχε ἀναλάβει ὑπη-
ρεσία στὸ στρατὸ τῶν Κάτω Χωρῶν.

.....

Τὸ πάθημά του δὲν εἶχε σωφρονίσει τὸν
Λουδοβίκο 15ο. Ἄλλ' εἶχε σημαίνει τὸ τέ-
λος τῆς βασιλείας τῆς μαρκησίας ντὲ Πο-
μπαδούρ.

Ὁ βασιλεὺς δὲν θέλησε ποτὲ νὰ τῆς
συγχώρησιν τὸ τέχνασμα ποῦ εἶχε μετα-
χειρισθῇ γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐξοδὸν τοῦ
ἀπὸ τῆς Βερσαλλίας καὶ λίγο καιρὸ ὕστε-
ρα, ἐπεφόρτιζε τὸν πρωθυπουργὸν τοῦ δοῦ-
κα ντὲ Σουαζέλ νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν πε-
ρίφημην εὐνούμενην ὅτι τῆς ὥριζε ὡς δια-
μνην ἕνα πύργον ποῦ βρισκότανε στὸ βᾶ-
θος τοῦ Δελφινάτου.

Μιὰ ἄλλη εὐνούμενη, ὀχι λιγώτερον διά-
σημη, ἐπρόκειτο νὰ τὴν διαδεχθῇ σὲ λίγο,
ἡ κόμισσα Ντυμπάρρ.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἐσυγχωροῦ-
σε τὰ πάντα στὸν ἑαυτὸν του, δὲν ἐσυγ-
χωροῦσε τίποτε στοὺς ἄλλους.

Εἶχε μάθει τώρα, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ
πρωθυπουργοῦ του, ὅλα τὰ ἀφορώντα τὸν
πρίγκηπα Τρεπάσκυ, καθὼς καὶ τὰ ὀνό-
ματα τῶν συνενόχων του.

Ὁ δούξ ντὲ Σουαζέλ κατεφέρθη κυρίως
ἐναντίον τοῦ μαρκησιοῦ ντὲ Σαρτίν, τοῦ
διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, στὴν ἐνοχη-
σιότητὸν τοῦ ὁποῖου ἀπέδωκε ὅλα αὐτὰ τὰ
ἐγκλήματα.

Ἡ ὁρμή τοῦ Λουδοβίκου 15ου ὑπῆρξε
πολὺ μεγάλη.

Καὶ ἐκπληκτοὶ οἱ αὐλικοὶ τῶν Βερσαλ-
λιῶν ἐπληροφοροῦντο ἕνα πρῶτον διὰ τοῦ
βασιλικοῦ πρίγκηπος, ὁ κόμης τῆς Ὁβέρνης
καὶ ὁ κόμης τοῦ Κλερμόν, καθὼς καὶ ὁ
διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μαρκησίου ντὲ
Σαρτίν ἐρρίχοντο στὴ Βασίλειαν.

Καὶ οἱ τρεῖς κατ' ὁρμὴν σὲ λίγο νὰ
δραπέτευσούν. Ἄλλ' ἐξήσαν ἐπὶ χρόνια
πολλὰ στὸ ἐξωτερικὸν καί, ὅταν τέλος τοὺς
ἐπετράπη νὰ γυρίσουν στὴ Γαλλίαν, δὲν ἐ-
πιάτησαν ποτὲ πιά τὸ πόδι τους στὴν Αὐ-
λή.

Μαζὶ μὲ αὐτοὺς ἐκλείσθηκε στὴ Βασίλ-
λη καὶ ὁ ἄθλιος Φρονσάκ, ὁ ὁποῖος εἶχε
ἕνα ἄδοξο τέλος. Μιὰ μέρα ἐπεχείρησε νὰ
δραπέτευσῃ, ἀλλ' ἔπεσε ἀπὸ ἕνα ψηλὸ
πύργον καὶ εὐρέθηκε τὴν ἄλλη μέρα νεκρὸς
μέσα στὴν τάφον ποῦ περιέβαλλε τὸ φρού-
ριο.

Ὁ ἀπαίσιος Ἑρμαν Σουλτζπεργκ ζῇ
πάντοτε, ζητιανεύοντας στοὺς δρόμους.

Ὅσο γιὰ τὴ Βοΐνα, κανεὶς δὲν ἔμαθε
ποτέ τί ἀπέγινε.

ΤΕΛΟΣ

Κακὸ

ΣΥΝΑΓΜΑΝΤΗΜΑ

Δραματικὸ διήγημα

Ἦταν δυὸ χρόνια τώρα ποῦ ὁ Φρέντι
Γουίλσον, ὁ ἄσος τῶν λαποδωτῶν τοῦ
Σικάγου εἶχαν ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸ παρὰ-
νομ ὅλῃ ἐπικερδέστατο ἐπάγγελμα του.
Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκανε τὸν περίπατό του
σὸν τίμιος ἄνθρωπος σ' ἕνα μικρὸ πάρκο
τῆς πολιτείας, χαίρετωντας μὲ καλωσύνη
τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς ὑπηρεσίας, ποῦ τὸν
κυττοῦσαν λοξὰ, στενοχωρημένοι γιατί
δὲν μπορούσαν νὰ τὸν συλλάβουν. Δὲν εἶ-
χαν, βλέπετε, κανένα στοιχεῖο ἐνοχῆς ἐ-
ναντίον του, ὥστε ἀπέναντι τοῦ νόμου ὁ
φοβερός ἐκείνος λαποδότης ποῦ εἶχε γυ-
βῶσει τόσον κόσμο, ἦταν ἕνας τίμιος καὶ εὐ-
νόητος πολίτης.

Ἐσφιν, ἀπὸ τὴ σκοτεινότερη γωνία
τοῦ πάρκου ἀκούστηκε μιὰ κορυγὴ πόνου
καὶ ἀμέσως κατόπιν τὸ τρέξιμό ἑνὸς ἀν-
θρώπου ποῦ σπεύδει ν' ἀπομακρυνθῇ.

Δίνων νὰ καλοσκεφθῇ τί κάνει, ὁ Φρέντι
ἐτρέφε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἀκούστηκε ἡ
φωνὴ καί, στὴ στιγμὴ ἑνὸς δρόμου ἔπεσε
ἀπάνω σ' ἕνα ἀγνωστὸν ποῦ τὸν ὑποδέ-
χτηκε μὲ μιὰ βλαστήμια. Ἦρθαν στὰ χέ-
ρια κι' ἐπάλαψαν γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐπει-
ται ὁ ἀγνωστὸς ἔδωσε μιὰ γερὴ σπρωξι-

σὲν Φρέντι καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι, ἐνῶ
ἀπὸ μακριὰ ἀντηχοῦσαν τὰ βήματα ἀν-
θρώπων ποῦ ἐσπεύδαν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Κεντημένος ἀπὸ τὴν περιέργειαν, ὁ Φρέν-
τι ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν
ἀκουστῇ οἱ φωνές. Ἦταν φανερό πὼς ἦ-
ταν τὸ θῦμα μιᾶς ἐπιθέσεως, ὁ δράστης
τῆς ὁποίας τοῦ εἶχε ξεφύγει πρὸ ὀλίγου
ἀπ' τὰ χέρια.

Δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ, ἀπὸ τότε ποῦ
ἐγκατέλειψε τὸ ἐγκληματικὸ ἐπάγγελμά
του, ὁ Φρέντι εἶχε ἀποκτήσει τὴν νοστρί-
πια τοῦ τίμιου ἀνθρώπου. Δυὸ χρόνια πρὶν
δὲν θὰ τὸν ἐμελλε καθόλου γιὰ τὸ θῦμα
καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ μοιρασθῇ τὰ κλο-
πιμαῖα μὲ τὸν δράστη. Τώρα ὅμως εἶχε
γίνει πολὺ διαφορετικὸς καὶ ἐτρέχε νὰ βοη-
θῇ τὸ θῦμα.

Στὴ ρίζαν ἑνὸς μεγάλου δέντρου, μὲ τὴν
πλάτη στηρίγμένη στὸν κορμὸ, ὤρκει ἔ-
ναν ἄντρα πενηντάρην περίπου, ἀρκετὰ
καλοντυμένον: τὸ θῦμα. Ἀπὸ μιὰ μεγάλη
πληγὴ στὸ φαλακρὸν κρανίον ἔτρεχε ποτὰμ
τὸ αἷμα. Ὁ Φρέντι ἐπροσπάθησε νὰ στα-
ματήσῃ τὴν αἱμορραγίαν μὲ τὸ μαντήλι
τοῦ. Ὁ ἀγνωστὸς ἐστέναξε δυὸ-τρεῖς φο-
ρές, ἄνοιξε μὲ κόπο τὰ μάτια, ἐκύτταξε μὲ
σβυστὸ βλέμμα αὐτὸν ποῦ τοῦ ἔδινε τὶς
πρώτες δόσεις, ἔπειτα τὸν ἄρπαξε ἀπό-
τομα ἀπὸ τὸν γακὰ καὶ ἄρχισε νὰ φω-
νάζει:

—Βοήθεια!... Κλέφτης!... Μ' ἐσκοτώ-
σαν!...

Γιατὶ ἐνόμιζε πὼς εἶχε μπροστὰ του
αὐτὸν ποῦ τοῦ εἶχε ἐπιτεθῇ.

Ὁ Φρέντι ἐκατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἐν ἡ-
θελε νὰ σωθῇ ἔπρεπε νὰ τὸ δάλλῃ στὰ πό-
δια. Ἐμάζεψε τὸ αἰματωμένο μαντήλι τοῦ
καὶ μ' ἕνα τίναγμα ἐξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια
τοῦ ἀγνωστού. Καθὼς ὅμως ἔκανε νὰ φύ-
γῃ ἔπεσε στὴν ἀγκαλίαν δυὸ ἀστυνομικῶν
ποῦ εἶχαν καταφθάσει ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή.

—Αὐτὴ τὴ φορά σὲ κρατᾷμε καλά! τοῦ
εἶπε ὁ ἕνας καθὼς τοῦ φοροῦσε τὶς χειρο-
πέδες. Σὲ πιάσαμε ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ
δὲν γλυτώνεις ἀπ' τὴ φυλακή.

—Μ' ἔκλειμε! Μ' ἐλήστεψε! ἔλεγε ὡς-
τόσο ὁ πληγωμένος. Μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ
φύγῃ! Πρέπει νὰ τὸν κρατᾷτε!...

Ὁ Φρέντι ἐδοκίμασε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

—Ἀστεῖευσαι! εἶπε τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Δὲν πιστεῦναι νὰ φαντάζεσαι ὅτι ἐγώ...

—Ὅχι δά! ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ ἄλλος,
ποῦ τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει στὸ σκοτάδι.

Ἐσὺ εἶσαι ἄθως σὺν ἀγγελουδὶ, ἀγαπη-
τέ μου Γουίλσον.

Λέγοντας αὐτὰ ἔψαξε τὶς τσέπες τοῦ
Φρέντι καὶ ἔδωκε ἕνα πορτοφόλι.

—Μήπως εἶνε δικό σας αὐτό; ἐρώτησε
τὸν πληγωμένον.

—Ναί, βέβαια! Εἶνε τὸ πορτοφόλι μου.
Τώρα δά μου τὸ πήρε. Θὰ βρῇτε μέσα μιὰ
ταυτότητα μὲ τὴ φωτογραφία μου.

Ὁ Φρέντι ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἔμεινε
ἄμιλητος. Ἦταν ὀλοφάνερο ὅτι τὸ πορτο-
φόλι τὸ εἶχε δάλει στὴν τσέπην του ὁ πρα-
γματικὸς δράστης τὴν ὥρα ποῦ ἦρθαν στὰ
χέρια, γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ πάνω του τὴν
ἀπόδειξιν ἐκείνην τοῦ ἐγκλήματος καὶ νὰ ἐ-
νοχοποιήσῃ τὸν ἄλλον.

Καὶ τώρα τί νὰ εἰπῇ; Ν' ἀρνήθῃ; Δὲν
θὰ τὸν ἐπίστευαν, γιατί ἐγνώριζαν καλὰ
τὸ παρελθόν του. Ὅποιοιδήποτε δικαστῆς
θὰ γελούσε στὶς διαμαρτυρίες του, ὅπως
γελούσαν τώρα οἱ ἀστυνομικοὶ. Γιατὶ τὸν
βρῆκαν μὲ τὰ χέρια αἰματωμένα καὶ τὸ
πορτοφόλι τοῦ θύματος στὴν τσέπην του.
Ποῖα μεγαλύτερη ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς τοῦ
θὰ ζητούσαν;

—Καλὰ, πᾶμε! ἐμουρμούρισε, στενά-
ζοντας.

—Πέντε χρονάκια τάχεις σίγουρα! τοῦ
εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς καθὼς τὸν ἐσπρώχνε
μπροστά.

Καὶ ὁ Φρέντι ἐπροχώρησε τρικλίζοντας
σὺν μεθυσμένῳ, ἐνῶ σκεφτόταν τί διάβο-
λο ἤθελε ν' ἀνακατευθῇ σ' αὐτὴ τὴ βρω-
μοδουλειὰ ποῦ τὸν ἔστειλε στὰ κάτεργα
δίχως νὰ κάμῃ τίποτε.

M. PAMPIKAN

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

μιάς

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥ

Φαντασία καὶ ζωὴ

ὑπὸ ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑ

Ἡ γραφομηχανὴ στέκει δουδὴ, γιὰ νὰ
μὴν ταραξῇ τίς διελγὲς σκέψεις τῆς μι-
κρῆς δακτυλογράφου. Ἡ νέα ὄνειροπο-
λεῖ:

—Σήμερα μπορεῖ ὅλα νὰ τελειώσουν.
Ἐγὼ αὐτὴ τὴν προαίθεσιν ἀπὸ τὸ πρῶν.
Θέω μου, πόσο γλυκεῖα θὰ εἶνε ἐκείνη ἡ
στιγμὴ, ποῦ θὰ σταθῇ κοντά μου, θὰ μὲ
κυττάξῃ στὰ μάτια καὶ θὰ μοῦ πῇ:
«Ἀντιγόνη, σ' ἀγαπᾶω»...

Πόσα θὰ ἔχω νὰ τοῦ ἀπαντήσω! Ὅλα
τοῦ πᾶ γιὰ τίς ἀγρυπνίες νύχτες ποῦ πέ-
ρσασα μὲ τὴν ἀνάμνησίν του. Ὅλα τοῦ μι-
λήσω γιὰ τὴν λαχτάραν τῆς καρδιάς μου,
ὅταν ὁ ἀντίλαλος τῆς φωνῆς του ἐρχόταν
νὰ μὲ βρῇ, ὅταν ἦμουν μόνη. Ὅλα τοῦ πᾶ
γιὰ τὰ ὄνειρα, ποῦ ὕφανα τόσο καιρὸ
στὸν ἀργαλεὶο τῆς ὑπομονῆς. Ὅλα τοῦ δεί-
ξω τὰ μαρμαρένια ἰχνη τῶν δακρύων, ποῦ
ἐχουσα στὸ κατώφλι τῆς σιωπῆς...

Μὰ καὶ πάλι κάτι θὰ τοῦ κρατήσω
μυστικόν. Δὲν θὰ τοῦ πᾶ ὅτι τοῦ ἔχω κλέ-
ψει ἀπὸ καιρὸ τώρα μιὰ φωτογραφία του
καὶ τὴν ἔχω στὸν κόρφο μου δαθεία κρυμ-
μένη. Σὲ στιγμὲς ἱερῆς μοναξιάς τὴν
δράξω καὶ τὴν φιλῶ. Καὶ τὰ μάγουλά
μου πυρῶνουν ἀπὸ ἔρωτα.

Ἀγαπημένε μου, ὑπέφερα πολὺ, γιατί
σὲ ἀγάπησα πολὺ. Κύτταξε τὰ μάτια
μου. Εἶνε πληγῆς δακρύων...

»Κι' ἐκείνος θὰ σκύψῃ καὶ θὰ τὶς
γιάνη μὲ τὰ φιλιά του...

»Ἀφροῦ με, θὰ τοῦ πᾶ, νὰ γονατίσω
ἀπὸ λατρεία κι' εὐγνωμοσύνη μπροστὰ
σου. Καὶ νὰ σοῦ πᾶ ἀκόμη μιὰ τελευ-
ταία λέξι. Μιὰ λέξι μονάχα, ὅπου θὰ δά-
λω ὅλο τὸ λαχτάρισμά τῆς ζωῆς μου, ὅ-
λο τὸ μῦρο τῆς ψυχῆς μου.

»Σ' εὐχαριστῶ!

Αὐτὴ εἶπε ἡ λέξις ποῦ θὰ τοῦ πᾶ

ρια μου θ' ἀρχίσουν νὰ τρέμουν. Τὰ
πληκτρα τῆς μηχανῆς θὰ παραλύσουν κά-
τω ἀπὸ τὰ δαχτυλά μου. Τότε θάρθῃ πὶο
κοντὰ, ἀπέναντί μου. Ἡ ἀναπνοὴ του θί-
μ' ἀγγίζει. Καὶ θὰ μοῦ πῇ: «Ἀντιγόνη
— ἀγαπᾶω»...

★
Ἀκούονται βήματα στὸ διάδρομο. Τὸ
δνειροπόλημα τῆς δακτυλογράφου σταμα-
τᾷ. Ὁ νεαρὸς συμβολαιογράφος μπαίνει
εὐθυμὸς καὶ ζωηρὸς, ὅπως πάντα.

—Καλημέρα, δεσποινίς.
—Καλημέρα σας, κύριε Πέτρο.
—Πῶς εἰσθε σήμερα;
—Καλὰ, εὐχαριστᾷ.
—Εἰσθε, βλέπω, στὶς ὁμορφίες σας
πάλλει.

—Μὲ κολακεύετε...

—Ὅχι. Δὲν κολακεύω ποτέ. Ἐχετε
πάρει σήμερα μιὰν ἰδιαίτερη ὁμορφίαν,
ἐάν νὰ εἶσθε ἐρωτευμένη.

Σιγὴ λίγων λεπτῶν. Ὁ κ. Πέτρος πη-
γαίνει καὶ καθέται ἀπέναντί τῆς, στὸ
γραφεῖο του.

—Λοιπὸν, σήμερα θὰ σὰς ὑπαγορεύ-
σω κάτι ἐξαιρετικόν.

—Μάλιστα, κύριε Πέτρο.
—Θέλω νὰ προσέξετε, ἔ;
—Μάλιστα.

—Λοιπὸν, γράφετε: «Ἐνώπιον ἐμοῦ,
τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν, ἐμφανι-
σθέντες οἱ κάτωθι γνωστοὶ μοὶ καὶ μὴ
ἐξαιρετέοι...».

Τὰ πληκτρα τῆς μηχανῆς ἀφήνουν ξε-
ρούς χτύπους. Τὰ μάτια τῆς μικρῆς δα-
κτυλογράφου δουρκάνουν. Εὐτυχῶς, τὰ
χέρια τῆς ξέρουν μόνον τοὺς τῆ δουλειά
τους...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑ

ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΕΙΝΕ...

Τὰ νησιά τοῦ Σέτλαντ, στὰ ὁποῖα συ-
χνὰ ἐνεργούν ἐπιδρομὲς τὰ γερμανικὰ ἀε-
ροπλάνια εἶνε συμπλεγμένα ἐκάστον περίπου
νησιῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατοικοῦνται τὰ
εἰκοσι ἑννέα. Τὰ ἄλλα εἶνε γυμνοὶ βρά-
χοι. Ὁ πληθυσμὸς τοὺς ἀνέρχεται σὲ
τριάντα χιλιάδες περίπου. Τὸ μεγαλύτε-
ρον ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ Μάυλαντ, ὅπου εἶ-
νε ἡ ἔδρα τοῦ διοικητοῦ τῆς ἐπαρχίας
Σέτλαντ. Οἱ κάτοικοι εἶνε φαρᾶδες. Στὰ
νησιά ὅμως Μαφίσσα καὶ Φάφ Ἀιλ, ἄν-
δρες καὶ γυναῖκες πλέκουν τὰ περιφρη-
μα ἐκεῖνα τῆς Ἀγγλίας μᾶλλινά πλεκτά
Φάφ Ἀιλ, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ νησιοῦ. Ὁ
τρόπος τοῦ πλεξιμάτου εἶνε ἐντελὸς ἰδι-
αίτερος, καὶ δὲν μοιάζει πρὸς κανέναν
ἄλλον τρόπο. Ὡς γνωστὸν δέ, τὸ πλέξι-
μο μᾶλλιναν ἐνδυμάτων θεωρεῖται σκω-
ταέζικη ἀνακάλυψις καὶ οἱ Σκῶτοι ἀνα-
γνωρίζουν ὡς ὑπέροχους πλέκτες τοὺς
νησιώτες τῶν Φάφ Ἀιλ.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ἀποκαλυπτόμενα ἀπὸ τοὺς οἰωνοὺς
ΟΙΩΝΟΙ ΑΠΟ ΖΩΑ

ΟΙ ΠΥΓΟΛ ΑΜΠΙΔΕΣ

Ἄν τίς δῆτε νὰ φωσφορίζουν τὴν νύ

μύριζε το δωμάτιο με αποτυφωτικό φως.
Ο άνθρωπος με την κουκούλα έρριγη-
σε σύκορμος σαν να έδεχθηκε έκκένωση
ηλεκτρικού ρεύματος.
Με μία βλαστήνια και με μία νευρική
κίνηση κατέβασε γρήγορα την κουκούλα έ-
πάνω στο πρόσωπό του, και σαν τρελλός
έτρεξε προς το ανοίγμα του τοίχου.
Στη θύρα του, όμως, χτύπησε, περνών-
τας επάνω στη σιδερένια πανοπλία που,
πέφτοντας στο πάτωμα με τρομακτικό
κρότο, έσεσκωσε όλους τους ενοίκους του
πύργου.

★
Πρώτη κατέβασε στο ιδιαίτερο γρα-
φείο ή Λίλιαν και σχεδόν άμεσα ο ντε-
τεκτίβ Έρρικ.
—Τί τρέχει; ρώτησε αυτός παρατηρών-
τας το άλλοκοτο άεσμα;
—Η παγίδα μας έπέτυχε! έφώναξε
χαρούμενη η νέα.

Και γονατίζοντας έμπρός στο δέρμα
της τίγρεως έτράβηξε μέσα απ' αυτό,
προς μεγάλη έκπληξη του Έρρικ, την
μικρή φωτογραφική μηχανή.
Τη στιγμή εκείνη κατέβηκαν ο Έρζα,
ο Πήτερ και η Νοεμή με τα μάτια φουσκω-
μένα ακόμη από τον ύπνο.
Η Λίλιαν τους έδειξε το μικρό κοντάκι.
—Νά, τους είπε, εδώ μέσα βρίσκεται η
φωτογραφία του ανθρώπινου κήτους που
εσκότωσε τον πατέρα μου και προσπάθη-
σε, τόσο άναυδα, ν' απαλλαγεί κι' από
μένα.

Τους εξήγησε πως είχε στηθεί η παγίδα
κι' έπρόσθεσε ότι αυτό ήταν έμπνευση
του χημικού. Ο Έρζα την πλησίασε τότε
χαμογελώντας και της είπε με προσποιη-
τή προθυμία:
—Αγαπητή μου Λίλιαν, είμαι όπως ξέ-
ρεις αρκετά επιδέξιος φωτογράφος. Θέ-
λεις να σε βοηθήσω στην εμφάνιση της
πλάκας;

Εκείνη έκοινησε το κεφάλι της.
—Σας εύχαριστώ, θεέ μου, προτιμώ ο-
μως ν' αναλάβω μόνη μου αυτή τη φρο-
ντίδα! Αύριο το πρωί θα σας παρουσιάσω
τη μορφή του κακούργου.

Υστερα από λίγες στιγμές, διευθυνό-
ταν προς τον σκοτεινό θάλαμο, που δρι-
σκόταν κοντά στο χημείο, ενώ ο θεός της
με τους εξαδελφούς της επέστρεψαν στα
δωμάτιά τους.

Στο μεταξύ αυτό ο ντετεκτίβ Έρρικ
πήγε να επαναλάβει σε καθέναν από τους
φρουρούς την ρητή διαταγή, να μην έπι-
τρέψουν να περάσει κανείς, με οποιοδήπο-
τε πρόσχημα.

—Κανείς, επέμενε, άκούτε, δεν είναι ε-
τσι!

Εκείνη ακριβώς την στιγμή ο άγνω-
στος με την κουκούλα έβγαλε από το ά-
νοιγμα του ανδριάντος κι' απομακρυνόταν
μέσα στο σκοτάδι, χωρίς να γίνει αντιλη-
πτός από κανέναν από τους φρουρούς.
Προχωρώντας δε με προφύλαξη, μέσα από
τους άγρους, έφθασε τέλος στο δρόμο.

Μια αδιάσπαστη γραμμή υψηλών στύ-
λων ύψονόταν διαδοχικά επάνω στη μία
πλευρά του δρόμου. Ήταν η τηλεφωνική
γραμμή που έκανε απ' εύθειας την έπαυλι
και το εργοστάσιο με την Νέα Υόρκη.

Εβγαλε τότε το ντόμινο του, διατηρών-
τας μόνο την κουκούλα, που απέκρυπτε το
πρόσωπό του, αναρριχήθηκε με καταπλη-
κτική ευκίνηση επάνω σ' έναν στύλο κι'
έφθιμωσε επάνω στο σύρμα μια μικρή τη-
λεφωνική συσκευή, που του επέτρεπε να
συλλαμβάνει κάθε συνομιλία.

—Πρέπει να ήσυχάζω έντελώς από την
παράδοση αυτή περιπέτεια! ψιθύρισε.

★
Αφού άφησε την φωτογραφική μηχανή
στον σκοτεινό θάλαμο, η Λίλιαν κατέβηκε
και πάλι στον πρώτο όροφο και παύον-
τας το τηλέφωνο, έζήτησε τον αριθμό του
Χάρβεϊ, που είχε επιστρέψει σπίτι του.

—Αλλά! Ο κύριος Γκρέχαμ;
—Αλλά! Δεσποίνι! Εγώ είμαι, ά-
κούστηκε άμεσα από την άλλη πλευρά
του σύρματος, υπάρχει τίποτε νέο;

Με λίγα λόγια, η Λίλιαν του ανέφερε
την έπιτυχία του στρατηγήματός του.

—Θαυμάσια! έφώναξε χαρούμενα ο χη-
μικός.

Έδω και 22 χρόνια ΕΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΑ ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΙΑ Ο «ΑΣΣΟΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ»

17 Ιανουαρίου 1918.—Τα
γερμανικά ευδρόμα «εκαίμεν» και
«Μπρεσλάου» αποφασίζουν την μονα-
δική τους κι' άποτυχημένη έξοδο από
τά στενά των Δαρδανελίων, κι' αίφνι-
διαστικά το πρώτο έπιτίθεται και κα-
νονιοβολεί την «Ιμβρο». Ο ασύρματος
αναγγέλλει τον αίφνιδιασμό κι' άμέ-
σως στόλος και αεροπλάνα τίθενται σε
κίνηση.

Η διαταγή του Άγγλου ναυάρχου
για την αεροπορία ήταν ρητή: «Επί-
θεσις διά παντός μέσου, ανεξαρτήτως
της καταστάσεως εις ήν εύρίσκονται,
έναντιον των γερμανικών θωρηκτών» και
διαστικά τ' αεροπλάνα αφήνουν το αε-
ροδρόμιο.

Ανάμεσα σ' όλα ξεχωρίζει ένα κα-
ταδιωκτικό, που πήρε κιόλα την κατεύ-
θυνσι του προορισμού του. Είπε ένα
σταχτί «Σ. Κάμμελ» και οδηγός του ο
Έλληνας πλωτάρχης Άριστειδης Μωραί-
τίνης, που πρώτος απ' όλους φθάνει
επάνω από τα Δαρδανέλλια και πρώ-
τος δέχεται τον σφοδρό κανονιοβολισμό
των τουρκικών πυροβολείων. Αυτό δεν
τον έμποδίζει να εξακολουθήσει την ά-
ποστολή του, όποτε διακρίνει κάτω του
ένα άγγλικό υποβρύχιο. Θέλοντας να
του δώσει την εύκαιρία να δράσει ανε-
νόχητο, κατεβαίνει χαμηλότερα και
με προφανή πια κίνδυνον της ζωής του,
άσασχολεί αυτός τα έχθρικά πυροβο-
λεία, ώσπου εξαγνίζεται η βενζίνη του.

Αναγκάζεται να έπιστρέψει στην
«Ιμβρο» για ανεφοδιασμό και στην έπι-
στροφή του απ' αυτήν, επάνω ακριβώς
από το σημείο όπου είχε προσάξει
το καταδιωόμενο «Γκαίμπεν» δέχεται
την ξαφνική έπίθεσι γερμανικού αερο-
πλάνου. Στρέφεται έναντιον του κι' ε-
ταιν πιέζει την σκανδάλη του πολυβό-
λου, με τρόπο του διαπιστώνει ότι αυ-
τό έπαβε έμπλοκή.

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος σωτηρί-
ας παρά ν' αποφύγει την αερομαχία.
Μ' ένα «πικάρισμα» ξεφεύγει τόν έ-
χθρό, ρυθμίζει το πολυβόλο του και δ-
νει ξαναπαίρνη το ύψος του, δρίσκε-
ται αντιμετώπις μ' άλλο γερμανικό αε-
ροπλάνο, που θα του δώσει την ρεβάνς
της αναγκαστικής φυγής του.

Το γερμανικό αεροπλάνο θέλει να
ξεφύγει στην άρχη με διαφόρους έλι-
γμούς, δεν τα καταφέρει όμως και
πέφτει ύπo τους καταγίσιμους του πο-
λυβόλου του Μωραϊτίνη, μέσα από
προς συνάντησιν των συναδελφών του.
Δεν το έπιτυγχάνει δυστυχώς.

Ένα δεύτερο γερμανικό αεροπλάνο
του έπιτίθεται σε λίγο και τόν εξανα-
γκάζει σε νέα αερομαχία που αποβαί-
νει κι' αυτή ύπeρ του Μωραϊτίνη. Πε-
ριτριγυρισμένο από φλόγες και το δεύ-
τερο αυτό γερμανικό αεροπλάνο άκο-
λουθεί την τύχη του πρώτου, ενώ την
ίδια στιγμή ο κινητήρας του «Σ. Κάμ-
μελ» του Μωραϊτίνη, άρετάρει.

Πλανάροντας τότε, το αεροπλάνο

αρχίζει να κατεβαίνει προς την θάλασ-
σα και την στιγμή που δρίσκεται σε
ύψος 800 μέτρων, γυρίζοντας πίσω του
ο Μωραϊτίνης διακρίνει τρίτο γερμανι-
κό αεροπλάνο να βάλλη έναντιον του.
Η στιγμή, λόγω της θέσεώς του, είναι
κρίσιμη. Ο Μωραϊτίνης άπελπίζεται.
Μόνο ένα θαύμα μπορεί να τόν σώσει
από την δεδαία καταστροφή. Και το
θαύμα γίνεται, γιατί παραδόξως η μη-
χανή του στρώνει κι' αρχίζει να λει-
τουργεί κανονικά. Δεν χάνει τότε καιρό,
άντεπιτίθεται άμεσα κατά του έχθρι-
κού αεροπλάνου και ύστερα από μερι-
κούς έλιγμούς, κατορθώνει να του επά-
ρη την ούρα. Φθάνουν τότε λίγοι πυ-
ροβολισμοί, για να σταλή και το τρίτο
γερμανικό αεροπλάνο να συναντήσει τα
δύο πρώτα. Η βενζίνη όμως τελειώνει
πάλι και ο Μωραϊτίνης ξεαναγυρίζει εις
την «Ιμβρο», με διάτρητο το ρεζερβου-
άρ βενζίνης και με ξεσχισμένα τα φτε-
ρά και το σκάφος από τις σφαίρες.

Οι άλλοι όμως μάχονται εκεί ψηλά
και δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο. Α-
κόμα, η έκδοκίσις του για την άδωλεια
του συναδελφου Χάμπα, που δύο-τρεις
μέρες πριν έπιδείνονταν ενός «Σόπ-
γιοιού»—Μπόμπερ» έφυγε για τα Δαρ-
δανέλλια χωρίς να επανέλθη, έτρεπε
νάαι μεγαλύτερη...

Ανεβαίνει λοιπόν σ' άλλο αεροπλά-
νο και παρουσιάζεται και πάλιν στο
πεδίο των έπιχειρήσεων, όπου επί δύο
ολόκληρες ώρες, περιπολώντας μέσα
σ' έναν σφοδρό κανονιοβολισμό των
πυροβολείων των Δαρδανελίων μάταια
προσπαθεί ν' ανακαλύψει αντίπαλο.

Στην έπιστροφή του στην «Ιμβρο»,
ύστερα από την τρίτη του πτήσι, οι
Άγγλοι, που ο βασιλεύς των, πριν λί-
γους μήνες, άπένειμε στον τότε υπο-
πλοίαρχο Άριστειδη Μωραϊτίνη, το
παράσημο της «διακεκριμένης ύπη-
ρεσίας» για την έπιτυχή συμβολή του
στις κατά της Κωνσταντινουπόλεως
αεροπορικές έπιδρομές, τόν αποθεώ-
νουν και τόν άποκαλούν εάσον των
αεροπόρων της Μεσογείου, ενώ ο δι-
οικών την Άγγλική Ναυτική Άεροπο-
ρία πλοίαρχος, άναφερόμενος στις κα-
τά του «εκαίμεν» και «Μπρεσλάου»
έπιχειρήσεις έγραφε στο ύπ' αριθ. 25
της 31 Ιανουαρίου 1918 έγγραφον
του: «Συνήθη αερομαχία με δέκα έ-
χθρικά αεροπλάνα, κατά την οποίαν
δύο ή τρία, έπανειλημμένως θλιθέντα,
κατέρρευνεν ο πλωτάρχης Μωραϊτίνης.
Αμφότερα τα πολυβόλα του έπαθαν
έμπλοκήν, αλλά άφού έλευθέρωσε το έ-
να έξ αυτών, εξακολούθησε την αερο-
μαχίαν μέχρις ότου ήναγκάσθη να ύ-
ποχωρήσει έχων την δεξαμενήν της
βενζίνης του δεδλαμμένην, τα κύρια δο-
ράτια του καταδιωκτικού του αεροπλά-
νου «Σ. Κάμμελ» διάτρητα και 20 δ-
πάς εις τας πέτερυγας και το σκάφος».

ΘΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΕΛΗΣ

μικός. Φροντίστε να εμφάνισετε την πλάκα
το γρηγορώτερο.

Ξαφικά όμως διεκόπη.
Το έξησκημένο αυτό του άντελήφθη ότι
δεν ήσαν μόνοι στη γραμμή και ότι κά-
ποιος άκούγει έξαπαντός την συζήτησι
τους.

—Προσοχή! Έκαμε, μάς άκούνε! Έρ-
χομαι να σας συναντήσω.

Η Λίλιαν άρχισε να γελά:

—Μη διάζεστε, άποκρίθηκε, δεν διατρέ-
χω κανέναν κίνδυνο. Ο κύριος Έρρικ ά-
γρυπνεί στον έξόσμη.

Ο άγνωστος με την κουκούλα δεν είχε

χάσει ούτε λέξι από την συζήτησί τους.
Τώρα ένοιωθε τί είχε συμβή στο ιδιαί-
τερο γραφείο και ποιά παγίδα του είχε
στηθεί εν άγνοία του.

—Διάβολε! ψιθύρισε μέσα του, αν θέ-
λω να μην πάσω καμιά δουλειά, πρέπει
να ένεργήσω χωρίς να χάσω ούτε στιγμή!
Έβγαλε από την τσέπη του μια κοφέ-
ρη τανάλια και βάδωντας δηλ του την δύ-
ναμι, έκοψε το τηλεφωνικό σύρμα.

Εγλύστρησε μετά ως το έδαφος, ξανα-
φόρεσε το ντόμινο του και με θήμα δια-
στικό, έπέστρεψε στον πύργο μέσα από
τους άγρoς.

«Πάντα ΔΙΚΟΣ ΣΟΥ»

ΤΟΥ ΡΑΛΦ ΟΥΡΜΠΑΝ

ΔΥΟ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ...

Ο κ. Γκραίν ήταν απ' τους ανθρώπους
που ο ήλιος δεν τους έβρισκε ποτέ στο
κρεβάτι. Μόλις άνοιγε τα μάτια, έτρεχε
στα λεφτά, στα δολάρια, που τόν άπα-
σχολούσαν σχεδόν σ' όλη του τη ζωή.

Στις 6 ακριβώς το πρωί καθόταν στο
τραπέζι κι' έπαιρνε το πρώινό του ρόφη-
μα, διαβάζοντας ταυτόχρονας έφημερίδα.
Τα κύρια άρθρα, όπως ήταν φυσικό, δεν
τόν ένδιέφεραν. Μεγάλη προσοχή έδινε στη
σελίδα του Χρηματιστηρίου, γιατί έδρισκε
τακτικά ένδιαφέροντα πράγματα. Και,
σύμπτωσις, την ήμερα εκείνη μια άγγε-
λία με παχειά-παχειά γράμματα έπιανε
άρκετο μέρος της σελίδος. Η άγγελία αυ-
τή έλεγε τα εξής:

«Πάντα δικός σου ο. 17-4-1933».
«Χθές το βράδυ έχάθηκε ένα δαχτυλίδι
με μπιργιάν, το όποιον έφερε χαραγμένες
παραπάνω λέξεις. Έπειδή το δαχτυ-
λίδι αυτό είχε ένα άναντικατάστατο ένθύ-
λιδι αυτό έινε ένα άναντικατάστατο ένθύ-
λιδι, προσφέρω άμοιβήν 1000 δολαρίων
μιο, προσφέρω άμοιβήν 1000 δολαρίων
μιο, προσφέρω που θα το βρή και θα μου το
σ' έκείνον που θα το βρή και θα μου το
παραδώσει».

Β.Μ. Τάιηλορ, 44η όδός, αριθ. 67)133».

—Χμ! Έκαμε έρωτικά ο Γκραίν όταν
εδίδασε την άγγελία αυτή. Τί αισθημα-
τικές άνθρωπος είχε αυτός έδω!
Κι' εξακολούθησε τη μελέτη των τιμών
του Χρηματιστηρίου. Μόλις έτελείωσε, άρ-
του Χρηματιστηρίου. Μόλις έτελείωσε, άρ-
χισε πάλι να ξεφυλλίζει την έφημερίδα,
ώσπου έφθασε στη σελίδα των μικρών άγ-
γελιών, στην οποία και σταμάτησε. Τον
ένδιέφεραν κυρίως οι άγγελίες αυτές με
ένδιαφέρον και ζήτησις τους κλπ. Για-
τί ήσαν το βαρόμετρο της καταστάσεως,
δηλ. απ' εκεί μπορούσε κανείς να ιδή την
γενική οικονομική κατάσταση. Το μάτι του
τότε έπεσε σε μια μικρή άγγελία με τόν
γνοαστό του ήδη τίτλο: «Πάντα δικός σου».

—Νά τα πάλι! έιπε ο κ. Γκραίν με κά-
ποια φανερή έκπληξη. Τί είχε πάλι αυτό
έδω;

Και άρχισε να διαβάξει την άγγελία, ή
όποια έλεγε τα εξής:

«Ανευρέθη χθές ένα δαχτυλίδι φέρον
την ανωτέρω έπιγραφην και κάποιον ά-
ριθμόν στην έσωτερική του πλευρά. Ο ά-
πολέσας δύναται να παραλάβη το δαχτυ-
λίδι του, άφού προηγουμένως μου αναφέ-
ρη την ήμερομηνία του δαχτυλιδίου και
μην καταβάλει μιάν άνάλογη άμοιβή».

Κ.Ι. Σμιθ, 116η όδός, αριθ. 74)61».

—Ω, διάβολε, τί ήλίθιοι άνθρωποι ύ-
πάρχουν στον κόσμο αυτόν! έφώνησε με
χαρά ο κ. Γκραίν και μ' ένα χαμόγελο έ-
κανοποίησε, που άγέμισε το πρόσωπό

του, αποφάσισε άμέσως να μη χάσει την
εύκαιρία, από την όποια θα έκέρδιζε ά-
κοπα μερικές εκατοντάδες δολάρια.

Ντύθηκε λοιπόν διαστικά κι' έτρεξε εις
την 116η όδός, αριθ. 74)61, όπου και πα-
ρουσιάσθηκε στον κ. Σμιθ:

—Με συγχωρείτε, κ. Σμιθ, για την πρω-
ινή ένόχλησι που σας κάνω με την έπι-
σκεψί μου, έιπε μόλις άντίκρουσε τόν οικο-
δεσπότη. Το δαχτυλίδι αυτό που δηλοσι-
εύετε στην έφημερίδα ότι βρήκατε, είναι
δικό μου. Το είχα δώρησι τότε καιρό,
μην, άλλ' άργότερα τα χαλάσαμε και μου
το γύρισε πίσω. Χθες λοιπόν που έψαχνα
στο πορτοφόλι μου για κάτι σημειώσεις,
φαίνεται ότι θα μου έπεσε στο δρόμο!

Ευτυχώς που το βρήκατε έσείς κι' έτσι θα
ξανάβρω πάλι στα χέρια μου!

—Αυτό συμβαίνει συχνά, κ. Γκραίν, ά-
πήντησε ο Σμιθ. Ευτυχώς όμως που στην
κοινωνία βρίσκονται πολλές φορές καλοί
και τίμιοι άνθρωποι, οι όποιοι με την ά-
ξίειπνη συμπεριφορά τους μάς δγάζουν
απ' τη δύσκολη θέση που βρισκόμαστε.

Έπειδή φαίνεται καθώς πρέπει κύριος,
δεν θα είχα καμμίαν άντίρρηση να σας το
έδω άμέσως, χωρίς άλλη διατύπωσι.

Και μ' έναν πολύ εύγενικό τρόπο τόν
ρώτησε:

—Μήπως θυμάσθε ποιά ήμερομηνία ή-
ταν, χαραγμένη στο έσωτερικό μέρος του
δαχτυλιδίου;

—Η 7η Άπριλίου 1933, άπήντησε ά-
μέσως ο κ. Γκραίν.

—Σύμφωνα, έκαμε ο Σμιθ ενώ έβγαζε
απ' το συρτάρι του ένα δαχτυλίδι, που
τόν τόν προσέφερε.

—Ευχαριστώ πολύ, του έιπε ο Γκραίν,
παίρνοντας το δαχτυλίδι στα χέρια του.
Το δαχτυλίδι αυτό, καθώς ξερετε, έχει
πραγματική αξία πολύ μικρή, αλλά για
μένα είναι ένα άνεκτίμητο ένθύμιο. Και τώ-
ρα, πόσο θέλετε να σας πληρώσω για εύ-
ρετρά;

—Μόνον 300 δολάρια.

—Ασφαλώς θα άστειεύεσθε, έιπε ο
Γκραίν παραξενευόμενος. Παραπάνω από

30 δολάρια δεν δίνω έγώ για το παλιό-
δαχτυλίδι αυτό.

—Ούτε κουθέντα να γίνεται, έπρόσθε-
σε ο Σμιθ. Θα προτιμήσω να το παρα-
δώσω στην Άστυνομία, παρά να δεχθώ
την έξευτελιστική αυτή άμοιβή σας, κ.
Γκραίν».

...ΚΑΙ ΔΥΟ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Αυτό δέβαια δεν συνέφερε στον κ.
Γκραίν κι' ύστερα από πολλές διαπραγα-
ματεύσεις, συνεφώνησαν κι' έμέτρησε εις
τόν Σμιθ 250 δολάρια.

Με το δαχτυλίδι στην τσέπη του κα-
τευθύνθηκε στον άπολέσαντα και συντά-
κτη της πρώτης άγγελίας κ. Τάιηλορ, που
όπως είχε διαβάσει είχε δώσει ως διεύθυ-
σι την 44η όδόν, αριθ. 67)133.

Μόλις όμως έφθασε εκεί, είδε στην πόρ-
τα του γραφείου την έξης είδοποίησι:
«Βγαίνω έξω για μιάν έπείγουσα έρ-
γασία, αύριο όμως θα είμαι έξαπαντός έ-
δω».

Ο Γκραίν, ο όποιος άρχισε τώρα να
μυρίζεται κάτι, έιπε μέσα του:

—Χμ! Αυτές οι έπείγουσες ύποθέσεις
δεν μ' άρέσουν!

Κι' έφυγε καταστενοχωρημένος!...

Το ίδιο άπόγευμα, ο κ. Σμιθ έλεγε εις
τόν συνεταίρο του, μόλις τόν άποχαίρε-
τησε πάλι και άλλο θύμα:

—Όστε 15 δαχτυλίδια με την έπιγρα-
φή: «Δικός σου για πάντα...» έγιναν ά-
νάρπαστα! Αφαιρουμένων τών έξόδων της
κατασκευής των, τού ενοικίου των δύο
γραφείων και τών δύο διαφημίσεων στην
έφημερίδα, έκερδίσαμε 3.000 δολάρια.
Θυμάσαι, αλήθεια, που σου έλεγα κάπ-
ποτε, ότι δεν χρειάζεται παρά να βρή κα-
νείς το κουμπί του καθενός ανθρώπου, για
να μπορέσει να τόν άρμέξει με τόν εύκο-
λότερο τρόπο;

Και ύστερα από μικρή διακοπή συνέ-
χισε:

—Και τώρα, δεν νομίζεις ότι είναι και-
ρός να στρίψουμε!...

Την άλλη μέρα, ο κ. Γκραίν σηκώθηκε
πολύ πρωί και πήγε στο γραφείο του κ.
Τάιηλορ. Άλλα νέα έκπληξις τόν έπερίε-
νε και πάλι: Στην πόρτα του γραφείου
και ακριβώς στο ίδιο μέρος, που ήταν η
χθεσινή είδοποίησις, βρισκόταν τώρα καρ-
φισωμένη μία πινακίδα, ή όποια έγραφε
τα εξής:

«Ευτυχώς οι κουτοί δεν λείπουν απ' αυ-
τόν τόν κόσμο!

Πάντα δικός σου!...»
ΡΑΛΦ ΟΥΡΜΠΑΝ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ Α.Ο.Δ.Ο.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ
ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Η λογοκρισία των περισσοτέρων
ευρωπαϊκών κρατών, άπηγόρευσε
την δημοσίευσιν, στα ειδικά φιλοτελι-
κά περιοδικά άγγελιών, στις όποιες
θ' αναφέρονται οι αριθμοί καταλόγου
ή συγκεκριμένες λέξεις και τοῦτο
προς άποφυγήν έκμεταλλεύσεως εκ
μέρους της όργιαζούσης κατασκο-
πείας, ή όποια θα μπορούσε να χρη-
σιμοποίηση αυτό για κρυπτογραφικές
άνακρινάσεις προς τόν έχθρό.

Αναφέρεται μάλιστα σχετικώς έ-
ξυπνότατο τέχνασμα μεταβίβασης
πληροφοριών με την μέθοδο της άπο-
στολής γραμματοσήμων από ένα τό-
πο στον άλλο: Κάποιος που ζούσε σ'
έχθρικό κράτος, θέλησε να πληροφο-
ρήσει τους έξω τών συνδρών φίλους
του για την έπίσκηψι ξένου στρατηγού
προς συνεννόησιν με το Έπιτελείον.

Ο στρατηγός άνωμαζόταν, άς ποῦμε,
Παύλος. Ο κατάσκοπος κόλλησε έπα-
νω σ' ένα φύλλο χαρτί τα εξής
γραμματόσημα των όποιων τα άρχι-
κα των κρατών, τα όποια τα έξέδω-

ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Περισσότεροι από 500 ιερείς του
Παρισιού, που άντιπροσωπεύουν το
ένα τρίτο του κλήρου της πρωτεύου-
σης πολέμου στο μέτωπο, ως έδηλώ-
θη από την Αρχιεπισκοπή Παρισίων.
Από τους κληθέντας ύπό τα όπλα,
400 ύπηρετούν στις γραμμές τού με-
τώπου ως αξιωματικοί ή στρατιώται.

Αυτά συμβαίνουν
ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ !...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ στον πλειστηριασμό!

Πολλές φορές η αστυνομία έπεμβαίνει στις υποθέσεις διαφόρων επιχειρηματιών και τους αναγκάζει να διακόψουν τη δράση τους. Κάτι τέτοιο συνέβη πρόσφατα στην Απουανία της Ιταλίας, όπου οι καραμπινιέροι διέκωσαν τη δράση ενός Ιμπρεσαρίου που έκανε χρυσές δουλειές.

Ο επιχειρηματίας αυτός είχε ανοίξει ένα ντάσιγκ. Έως εδώ δεν υπάρχει τίποτε το κακό, αφού όλος ο κόσμος είναι γεμάτος από τέτοια είδους χορευτικά κέντρα. Ακριβώς όμως επειδή υπάρχουν παντού πάρα πολλά ντάσιγκ, ο Ιμπρεσαριός αυτός είχε καταφύγει σ' ένα εξυπνάδα τέχνασμα, που δεν συμβιβάστηκε καθόλου με τους νόμους και την ηθική, αλλά του άφινε σημαντικά κέρδη.

ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ—ΔΟΛΩΜΑ

Ξέρετε βέβαια ότι η μεγαλύτερη άτραξιόν για ένα χορευτικό κέντρο είναι να συχνάζουν πολλά και όμορφα κορίτσια. Ο Ιμπρεσαριός λοιπόν αυτός έσκέφθηκε να δώσει τις ντάμες στον πλειστηριασμό. Οι νέοι που έπληθαιναν εκεί μέσα να χορεύουν δεν μπορούσαν να διαλέξουν μόνοι τους τη ντάμα, αλλά έπρεπε να την «κερδίσουν» λαβαίνοντας μέρος σ' έναν πλειστηριασμό.

Πρέπει να καταργήσουμε τις παλιές συνήθειες και να δρούμε νέες, είχε πη ο Ιμπρεσαριός αυτός της Απουανίας στους νέους που εσύχναζαν στο ντάσιγκ του. Γιατί κάθε άντρας να είναι υποχρεωμένος να παρουσιάζεται τυπικώτατα έμπρος σ' εμείς άγνωστη δεσποινίδα, να υποκλίνεται και να της ψιθυρίζει μ' ένα χαμόγελο την τυπική φράση: «Επιτρέψτε, δεσποινίς; Δεν είναι άπληχαιμένο αυτό, δεν είναι μια άνώφελη κωμωδία;

»Αλλάς τε ξέρουμε πολύ καλά ότι αν η δεσποινίς είναι μόνη της, θα δεχτεί άμέσως την πρόσκληση, αφού έπληγε στο ντάσιγκ μόνον και μόνον για να χορέψει. Και ότι αν από ιδιοτροπία βελήση ν' άρνηθ' επειδή ο καθάλλιερος δεν της είναι συμπαθής, δεν θα μπορέσει να χορέψει με άλλον εκεί μέσα, σύμφωνα με έναν άγραφον νόμον που εφαρμόζεται άσπληρώτατα στα χορευτικά κέντρα όλου του κόσμου.

Για να καταργήση λοιπόν τις παλιές αυτές συνήθειες ο Ιμπρεσαριός έδωσε τις ντάμες στον πλειστηριασμό. Ο νέος που θα έπληθαινε τα πιά πολλά άποκτούσε άμέσως το δικαίωμα να χορέψει με τ' άραιότερο κορίτσι, ή τούλάχιστον εκείνο που ένόμιζε αυτός άραιότερο, αφού κατά τους νόμους της άσθητικής άραιό δεν

είνε πάντα το άραιό, αλλά εκείνο που άρέσει του καθενός. Η έπιχειρήσις λοιπόν έπληγαινε περίφημα, γιατί όλη η νεολαία της περιφερέας έσύχναζε σ' αυτό το κέντρο, όπου με λίγα χρήματα εύρισκε ό,τι της άρεσε. Το τέχνασμα όμως αυτό φαίνεται ότι δεν ίκανοποίησε καθόλου την άστυνομία, γιατί ένα θράδυ, στή-μέση ένός παθητικού ταγκό έμπηκαν οι καραμπινιέροι, διέκωσαν την όρχήστρα και έκλεισαν το κέντρο, παίρνοντας μαζί τους τον έφευρετικό Ιμπρεσαριόν.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΤΕΛΕΙΟ-ΠΟΙΗΣΙΣ

Αυτό όμως δεν είναι τίποτε μπροστά στο τέχνασμα που μεταχειρίστηκαν στην Αμερική όμοιο περίπου με το προηγούμενο, αλλά πιά τελειοποιημένο.

Σε μια πόλη της Φλωρίδας έπρόκειτο ν' άνεργθή ένα με-

γάλο άσυλο για τα όρφανά και εγκαταλειμμένα παιδιά, άλλ' έπειδή από τους έράνους που έγιναν δεν συνάχθηκαν τα άπαιτούμενα χρήματα, ή έπιτροπή σκέφτηκε να καταφύγη σ' ένα πρωτότυπο μέσον: ώργάνωσε ένα λαχείο, με ένα μονάχα κέρδος, αλλά έξαιρετικό: ένα ώραιότατο κορίτσι που άνελάμβανε την υποχρέωση να παντρευτεί εκείνον που θα την κέρδιζε, νέον ή ήλικιωμένον, πλούσιον ή φτωχόν, ώραιον ή άσχημον. Συνεστήθη άμέσως μια νέα έπιτροπή που ανέλαβε να πώση τους λαχνούς και να τους πουλήση με την έξευτελιστική τιμή του ένός δολλαρίου.

Μία γοητευτική γυναίκα, την όποιαν άποκτά κανείς με ένα μονάχα δολλάριο δεν είναι καθόλου άκριβη στην Αμερική. Αυτής της γνώμης ήταν άπειροι. Αμερικανοί, οι όποιοι, αφού είδαν την φωτογραφία του κέρδους στις έφημερίδες, έσπευσαν να προμηθευθούν λαχνούς του πρωτότυπου αυτού λαχείου.

Κάποιος μάλιστα φίλαθλος και έκτακτομυθός, έρωτεύτηκε τρελλά την νέα μόλις είδε την φωτογραφία της και έπρότεινε στην Έπιτροπή ν' αγοράση όλα τα λαχεία για να έξασφαλίσθ το κέρδος στον έαυτον του. Η πρότασις του όμως δεν έγινε δεκτή, γιατί έπρεπε να τηρηθούν τα προσχη-

ματα άπέναντι του νόμου.

Άλλοι ύποψηφιοι γαμπροί, προτού ριψοκινδυνεύσουν το δολλάριο τους έζητήσαν περισσότερες πληροφορίες από την Έπιτροπή του λαχείου τα γραφεία της όποιας έπληθύρισαν από έπιστολάς. Ο ένας ήθελε να μάθ' αν ή νέα ήταν μορφωμένη ή άγραμμάτη, άλλος αν ήταν από καλήν οικογένειά, τρίτος αν έκάπνιζε, αν της άρεσε ο κινηματογράφος, αν μπορούσε να ύποφέρη το ραδιόφωνο, αν έχόρευε καλά, αν ήξερε να μαγειρεύη και άλλα σχετικά μ' ένα κορίτσι της παντρείας.

Έπειδή δεν μπορούσε ν' άπαντήση στον καθέναν χωριστά, ή Έπιτροπή έδημοσίευσε όλες τις σχετικές πληροφορίες που ήταν είδος «βίου και πολιτείας» του κοριτσιού. Έτσι το κοινόν πληροφόρηθηκε δ'τι το μοναδικό κέρδος του λαχνού ήταν ξανθό. Ένα ξανθό πλατινέ φυσικότατον, χωρίς το παραμικρό ίχνος βαφής.

Η πληροφορία αυτή συνετέλεσε στο να χωριστή ή κοινή γνώμη σε δύο άντιπαλα ρεύματα: Ένα για τις ξανθές και ένα για τις μελαχρινές. Οι άπαθεί των μελαχρινών άποφάσισαν έπειτα να μπουκότάρουν το λαχείο, ή έπιτυχία του όποιου άρχισε να κλονίζεται.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ

Τότε ένας επιχειρηματίας σκέφτηκε να έκμεταλλευθ' τον διχασμόν αυτόν του κοινού. Με μίαν όποιαδήποτε δικαιολογία συνέστησε μια νέα Έπιτροπή με τον σκοπό να ένεργήση έράνους για κάποιον άγαθοεργό σκοπό. Έπειτα έτύπωσε λαχεία και για θραβείο ύποσχέθηκε μια μελαχροινή νέα, ώραιότερη από την ξανθήν αντίπαλον, την όποιαν θα έπαιρνε ο μόνος τυχερός του λαχείου. Και για να μη νομίση κανείς ότι οι μελαχροινές άξίζουν λιγώτερο από τις ξανθές, άνέβασε την τιμή του κάθε λαχνού σε έναμισυ δολλάριο.

Η προσπάθεια εκείνων που είχαν ιδρύσει το πρώτο λαχείο εκινδύνευε έτσι να χρεωκοπήση. Έζητήσαν να συγχωνευθούν με τον έπιχειρηματίαν για να συγχωνεύσουν τα δύο λαχεία, προσφέροντας ένα από τα δύο θραβεία κατ' έκλογήν του τυχερού, άλλ' αφού είδαν ότι δεν κάνουν τίποτε, κατήγγειλαν τον άθέμιτον αυτόν συναγωνισμόν.

Τώρα ή ύπόθεσις δρίσκεται στα δικαστήρια. Και ός που να έκδοθ' ή άπόφασις, έσπάρησε το πούλημα των λαχείων, προς μεγάλην θέρεια στενοχωριών των άμέσως ένδιαφερομένων.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

— Γιατί σ' έβαλαν πάλι φυλάκη;
— Γιατί όρθηκα το ρολόγι του άφεντικού μου.
— Μπα; Άι! αυτό δεν είναι κακούρηγμα;
— Να! μά ξέρεις, το είχα βρή πριν το χάση τ' άφεντικό μου.

★
Α ν α κ ρ ι τ ή ς: Πόσο μακριά είχε αψηχ' ή ταβέρνα που λές από την κατοικία σου; Πόση ώρα κάνεις απ' εκεί στο σπίτι σου;
Μ α ρ τ υ ς: Κατά την περίπτωση, κύριε Άνακρίτη! Όταν πληγώω πηγαίνω γρήγορα όταν γυρίζω τον ίδιο δρόμο τον κείνω... λίγο άργότερα.

ΒΑΒΟΥΛΟΓΙΑ

Κουθέντες της Σμυρνιάς

ΤΟ ΡΟΥΣΣΙΚΑΚΙ

Η Ζαμφά έτίναξε δυο κουρελούδες στην πόρτα της, όταν περνούσε ή Έλευθερία ή κόρη της μαμή.
— Για πού, καλέ Λευτερία μου, πρωί-πρωί;
— Άστα, Ζαμφά μου, πάω να δρώ μια ράφτρα να μου ράψω ένα μεταξωτό ρουσικάκι, που θα δάλω μεβαύρια να πάω στην δάφτισι του Γιαννακού του άσδερεφού μου. Βαφτίζει το πρώτο του παιδί και θα κάνει μεγάλη φέστα.

— Μα έσύ είχες δά χρόνια ράφτρα την Εύαγγελία τη Διαμαντίνα. Μαλάστε!

— Όχι, καλέ. Μα αυτή απ' τον καιρό που πάει στην Αθήνα και ράβει τσού Αθηναίισες, άψηλοπιάστηκε κι' ούλο, με το σήμερα και με το αύριο, μ' άφήνει πίσω. Κι' ήμουν δολέμενη, ξέρεις!

Η Ζαμφά την κούταξε καλά - καλά κι' ύστερα της λέει:
— Μωρή Λευτερία, έρχεσαι να σου το ράψω έγω; Έλα, έγω παράδες δε θέλω από σένα. Έχω στη μάνα σου τόσες υποχρεώσεις. Θα στο κόψω, θα στο μπροχρώσω. Θα στο κόψω, θα στο μεταπιάσω δάρω άπάνω σου και θα μου μεταπιάσης να το ράψω με μαντί. Έτσι, θα γλυτώσ' και τα ραφτικά.

Η Έλευθερία για μια στιγμή κλονίστηκε.
Κατόπιν είπε με δυσπιστία:
— Μά... ξέρεις, Ζαμφά μου;
— Τί λές, καλέ; Έλα, θέ μου! Έγδ ήμουνε μοδίστρα τόσα χρόνια, και δεν ξέρω... Άχ! δε είχα τόσα παιδιά, ξέρω... Άχ! δε είχα τόσα πράματα, για θάβραβα στο κόσμο τα πράματα, για τι ξέρω τέχνη. Έχω θραχόλια στα χέρια μου έγω!

— Τότες, να πάω να στο φέρω, έ;
— Τρέχα. Φέρε και κανένα ζουρνάλι που να σ' άρέση, να στο κάνω πιθήδειο.
Η Έλευθερία έφυγε τρεχάτη και με τα μισή ώρα έφθασε μ' ένα κομμάτι μεταξωτό ρός και ένα φιγουρίνι.
— Άχου, όμορφο πούναι, ρός!
— Νά! Αυτό το φιγουρίνι μ' άρέσει, μανίκι φουσκωτό, με κοκιγιά στο λαιμό και μπλοζα πίσω. Έννοια σου!
— Θα στο κόψω ίδιο. Έννοια σου! Η Ζαμφά άπλωσε στο τραπέζι το ύφανσμα, πήρε χαρτί, έκανε σχέδια, κι' άπάνω σ' εκείνα έκοψε το μεταξωτό.

— Ός που να το τρυπώσω, καύμενη Λευτερία, κούταξε το θραστό μου να μην καή.
Η Έλευθερία πήγε στην κουζίνα, ένω ή Ζαμφά με τη θελόνα και το ψαλλίδι έδινε γάρμπο στο πουκαμισάκι. Της έκανε δοκιμή, το καρφίτωσε κι' ύστερα της είπε:
— Απόψε θα τώχης. Τ' άλλα είναι δική μου δουλειά. Έσένα, κακώνα μου, το σώμα σου είναι σά γλάστρα. Έχεις γάρμπο και χού, που δεν τώχει καμμία στον Ποδονίφτι.

Η Έλευθερία έφυγε κατευχριστημένη...

Η Ζαμφά ως το θράδυ το τέλειωσε κι' ύστερα το τύλιξε σ' ένα χαρτί και τώδεσε στην μικρή κόρη της:
— Πήγαίνε το, παιδί μου, στην Λευ-

τερία και πέτην καλορροϊκό και με γεία, να σου δώση τα καρδαλίκια σου. Η μικρή γύρισε σε λίγο μ' ένα δάζο γεμάτο γλυκό κυδώνι.

— Μούδωκε πέντε δραχμές, κι' αυτό, για να το φάμε.

— Μπράβο τη! Πάντα τεβεκέλισσα, ή κακομοίρα!

Κι' έκλεισε το γλυκό, αφού έφαγαν από μια κουταλιά.

Μετά μια ώρα, καταφθάνει μια γυναίκα με τον κόσμο και μ' ένα άσπρο μαντηλάκι στο λαιμό, κόκκινη σαν παπαρούνα κι' άγρια σαν σκύλος λυσσασμένος.

— Καλώς την κερά μαμή!, είπε ή Ζαμφά.

— Καλάμια και παλούκια! Μωρή άθεόφοβη, σαν δεν ήσκάμπazes να κόψης ρουσικάκι, γιατί να πιάσης να τή ρημάξης το μεταξωτό, που τώχα κρυμμένο χρόνια! Ήτανε από άνεκρεμασίδι σε δάφτισι και μου το χαρίσανε.

— Τί λές, καλέ; Δεν ήταν όμορφο θές να πής το ράψιμό μου;

— Ό! που να κουλαθούν τα χέρια σου! Έσύ, μωρή, τη τώκανες να χωρή ά λαγός να μπαίνει! Τί κοντά μανίκια και τί ξεχειλωμένος λαιμός, και τί ρημασμένο από κάτω! Ός και μάς το λέκιασες!

— Δεν είσαι με τα σωστά σου, κόνα Μαρουδή!

— Χαράμι και το ρετσέλι που σου στείλα! Τη σύχισί μας να την πάρης Ισαά! Τώρα, που να δρώ άλλο μεταξωτό να δάλω κλέντια;!

Η Ζαμφά άγρίωσε:

— Άμε στο καλό και δεν έχω δρεξί για καυγά. Δε λές πώς τη γαρμπάρσα την κόρη σου τη ροκοστέα, που θαρρείς πώς είναι το σώμα της ξυλαπόστολος, κακό να σάς έρθ'! Ούστ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τα θάσανα του Καραμπέτ

ΤΑ ΣΟΣΟΝΙΑ

Σουρπουίτσα ούλο γλύκες ήκανε έμένα έχτες.

— Καραμπέτ! Τέλω σοςόνια τα πάρης έμένα.

— Σοςόνια; Τ' είναι σοςόνια, Σουρπουίτσα;

— Παπούτσι λαστιχένιο, άψηλός ίνεται, για λάσπη και ίβροχερός καλός κάνει.

— Α! Άναντήμ! Γκαλότσες μεάλο, ίντιο μποτινία τέλεις.

— Ναί, Καραμπέτ. Πολύ μ' άρέσει σοςόνια.

— Άφου τέλεις σοςόνια, σοςόνια τα πάρωμε.

Μαζάζα σειρά ούλο γυρίσαμε, σοςόνια όμορφο ήθραμε.

— Πόσο σοςόνια, είπα, πουλητή.

— Ντραμές ντιακόδες πηνήντα, είπα.

Άμάν, άμάν, νταμπλάς κατέβηκε κεφάλι μου.

— Σουρπουίτσα, τέλεις να πάρωμε;

— Άχ! Καραμπέτ, πολύ άγαπάω σοςόνια.

Ούλο μου χαρτζήλικι ήντωσα, σοςόνια ήπήραμε, ποντάρια Σουρπουίτσα ήβαλε, καλός ήνθε.

— Με γεία σου, με χαρά σου, Σουρπουίτσα... Μπαρόφ Άκνίς!

— Τεσκιούρ έντέριμ, Καραμπέτ.

Ούλο το μέρα σοςόνια πατημένος ή-

Το λακριντί του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΚΟΥΡΣΕΣ

Κούρσες είδων, πολλών είδων γυρίζουν τώρα σωρηδόν στους δρόμους και στας ρύμας, και κάνουν δόλτες ούτως πως καμαρωτοί κι' άνελλιπώς καμπόσο νεαροί μας.

Με κούρσες τρέχουν στας όδους άνευ αίδους κι' άνευ φειδούς και φίνα τη δολεύουν, γιατί με μέθοδο φτηνή έχουνε βρή τη μηχανή και... μηχανές δουλεύουν!

Μάρκες αλλάξουν δηλαδή, κι' όλος ο κόσμος θα τους δώ μ' αυτές να κάνουν τσάρκες κι' άποδεικνύεται μ' αυτό πώς έχουν μέλλον ζηλευτό κι' αυτοί πώς είναι... μ α ρ κ ε ς. Μάρκες, που λένε, ταχτικά, με δίχως άνταλλαχτικά, που πάντοτε προκόδουν... Κι' αν μυριστούν μικράν, με προξ, κούρσα... νοικιάζουμε στην (θρίξ

και το μπαμπά της... κ ό δ ο υ ν!

Μπαίνουν στο σπίτι του γαμπρού νέοι, στην πέννα και λαμπροί, συμφώνως με τη μόδα κι' άφου του φάνε τα λεφτά, ...στρίβουν στη ζούλα και κλεφτά τούτέστι... κ ό δ ο υ ν ρ ό δ α!

Κι' ό γέρος πλέον ό φτωχός, που τόν... παρέσυρε ό τροχός κι' ύπστηρ άφαιμάζει, βάζει την κόρη του μπροστά κι' άκούει τροπάρια γνωστά, κοινώς τά... έ ξ έ μ ά ξ η ς.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

κανε, χαρά μεάλο ποντάρια στη είκε. Το δραντύ, Σουρπουίτσα είπε:

— Καραμπέτ, σοςόνια ίβρεμένης είναι, μαγκάλις τα δάλωμε, στεγνωσσουνε.

Άπάνω καπάκι μαγκάλις ήβαλε και κοιμητήκαμε.

Τη πρωί-πρωί, Σουρπουίτσα σοςόνια τη πάει να δάλη, άμα κατώς τράδηξε, κομματιασμένους ίνεται.

— Άχ! Καραμπέτ! Σοςόνια καμένος ίντωσε μασκαρά άντρωπο!

Σουρπουίτσα καμένος κάνει, μάτια του κόκκινα φωτιά γεννημένος φαίνεται.

Σοςόνια άντρωπος μασά ή ήήαμε, άμα εκείνος φωτιά λεί ή χαλάσαμε.

— Άίντε γκίτ, έτεψίζ! είπα. Χαλασμένος σοςόνια ήπώλησε έμένα!

Καυγά ένηκε, ίζύλο ήφαγα, σοςόνια ντέν άλλαξε.

— Άχ! Σουρπουίτσα! Σεβντά ντικό σου μ' έκαψε!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

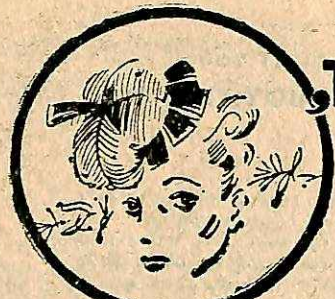
ΧΙΟΥΜΟΡ

Δ ι κ α σ τ ή ς. — Έπειδή, κατηγορούμενος, έλλείπουν άποδείξεις ότι έκλεψες το παντελόνι του μηνυτού, κηρύσσεται άθώος.

Ο κατηγορούμενος μένει καθισμένος.

Δ ι κ α σ τ ή ς. — Δεν άκουες; Είσαι έλεύθερος, μπορείς να φύγης.

Κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς. — Παρακαλώ, κ. Ειρηνοδίκη, να με συνοδεύση στο σπίτι ένας χωροφύλακας, γιατί μπαίνοντας στο Ειρηνοδείο, είχα ιδή τον κύριο που έχασε το παντελόνι και φοβούμαι μη μου το πάρη. Βλέπετε, τό... φορώ!

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΑ

Κουδεντούλες

Μία νεαρά άναγκαστέρα άντιμετωπίζει μία κατάσταση άρκετά πολύπλοκη και εύρισκόμενη εις άμυχάναν ζητεί την συμβουλήν μου. Μία φίλη της έγκυατέλειπε τον άνδρα της και δύο παιδιά για να άκούσθησιν κάποιον, που καθώς λέγει, την έκαμε να καταλάβη τί έινε έρωας. Πολύ κοινή ιστορία και άκόμη πλέον κοινή και συνηθισμένη η έξήγησις της φίλης: «Ένομίζα ότι άναγκαστέρα αλλά τώρα εκατάλαβα ότι δεν ή-ταν αυτό άγαστή... κ.λ.π.». Και η συνέχεια της ιστορίας είναι επίσης κοινή. Ο έγκαταλειφθείς σύζυγος άρχισε να κάνει έκμυστη-ρεύσεις εις την φίλην και δια-σεία τις έκμυστηρεύσεις δια-έχθησαν έρωτικά έκδηλώσεις ώ-σπου άνακάλυψε κι' αυτός μίαν ήμεραν ότι ως τώρα δεν είχε καταλάβει τί θα ήτο έρωας και τώρα το είχε άντιληφθή και χωρίς πολλά πολλά έπρότεινε εις την φίλην γάμον. Η φίλη εύρισκασαί τώρα πρὸ αὐτοῦ τοῦ διλήμματος: έχει το δικαίωμα να δεχθῇ τὴν πρότα-σιν τοῦ συζύγου της φίλης της; Πρώτα, πρὸς ἀντί να ρωτᾷ, τε εμένα καλὴ μου φίλη, ρωτῶ-στε τὸν έαυτὸν σας, γιατί το κυ-ριώτερον εἶναι να καταλάβετε αν τὸν άναγκαστή τὸν άνδρα της φίλης σας ἢ αν ἀπλῶς τὸν εὐσηθηκατε γὰρ τὸ πάθημα τοῦ Ἄφου ἔκα-τε άριστέτε αὐτό τοῦ ζήτημα εξέτα-στε τὸν έαυτὸν σας να ἴδῃτε, μπο-ρεῖτε ν' ἀναλάβετε τὴν εὐθύνην τῶν δύο παιδιῶν ποὺ δὲν εἶναι παιδιὰ σας καὶ ἀφοῦ ξεδιαλύνετε κι' αὐ-τό το ζήτημα, τότε ἐπιδιώξετε μίαν ἐντιμὴ καὶ σαφὴ ἐξήγησιν με τὴν φίλην σας καὶ προσπαθήσετε να καταλάβετε αν αὐτὴ εἶναι ἀποφα-σιμένη να μὴ ξαναευνώη με τὸν άνδρα της. Ἄν ὅλα αὐτὰ τακτο-ποιηθῶν, τίποτε δὲν σας ἐμποδίζει να παρτενῆσθε με τὸν άνδρα της φίλης σας. Ὅσο ὁμως γὰρ τὴν συνέχεια της φίλης σας με τὴν φί-λην σας αὐτὴ δὲν σας τὸ συνι-στᾷ, διότι θὰ περιπλέξῃ τὰ πρα-γμάτα ἐκτὸς αν θέλετε ν' άκο-λουθήσετε καὶ σεις τὰ μοδεῖνα συστήματα τῶν τωρινῶν διαζυ-γίων.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μούσα

ΧΕΙΜΕΡΙΝΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΙΣ

Ἡ γούνα χρησιμοποιεῖται ἰδι-αιτέρως αὐτὴ τὴν ἐποχὴ διὰ τὸ γαρινίρισμα τῶν ἐπανωφωριῶν. Τὴν βλέπουμε να τὰ στολίζει ὁμως μὲλλον με λεπτεῖς λωρίδες καὶ μικροσκοπικοὺς γλακάδες γύ-ρω ἀπὸ τὸν λαϊμό. Παρὰ μὲ ὀν-κὺδὴν κόλ, ἐσάρπ ὅπως κοπὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα.

Ἡ ἴδια γούνα συχνὰ σχη-ματίζει μικρὰς τόκες καθὼς καὶ μανσόν.

Τὸ ἀστράκην κυριαρχεῖ πε-ρισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη γούνα, διότι ἡ ποιότης τοῦ ἐνδείκνυται ἰδι-αιτέρως διὰ τὸ εἶδος τοῦ γαρ-νιρίσματος ποὺ ἡ σπιμερινὴ μόδα συμβουλεύει.

Τὰ σχήματα τῶν καπέλων ἐξασκολοῦσθαι να ἔχουν τὴν καλ-σιν πρὸς τὸ ἄνω.

Τόκες, μπερέ ἢ φόρμες με μπόρ χαρακτηρίζονται ὅλα ἀπὸ μίαν τσάναν εἰς ὅπως ἡ ὅποια ὀ-ποιοποιεῖται ἐπὶ τῶν καὶ α.

πὸ τὸ γαρινίρισμα, κοῦτῶ, πομπὸν ἢ δεσμίματα ἀπὸ κορδέλλας ποὺ προσθέτουν ἀκόμη κατὶ εἰς τὴν περὸς τὰ ἄνω αὐτὴν τάσιν.

Τὸ ἐξελούδο πολὺ τῆς μόδας διὰ τὰ ἀμυγλὴ καπέλλα.

Τὰ κοῦτῶ ἢ κατ' ἐξοχὴν γαρινιτοῦρα διὰ τὰ κρημερινὰ καπέλλα.

Καὶ ἄς μὴ λησιμονήσουμε να ἀναφέρουμε καὶ τὴς κοκκοῦλες ἀ-πὸ τὸ γινώσκον διαφωτισμένον γο ὕψισμα γὰρ τὴς ὁμορφίας ἡ-μέρας.

Πολὺ τῆς μόδας τὰ ζυλὲ ποὺ φοροῦνται κάτω ἀπὸ τὴν ζα-κέττα τοῦ ταγέρο καὶ ἀποτελοῦν ἐνὸς συμπληρώματι τῆς μπλουζας.

Ἡ μόδα τὰ θέλει σε χρωμα-τισμοὺς κτυπητοὺς, ὥστε να σχη-ματίζουν μίαν ἀντιθέσιν πρὸς τὴν σοφορίτητα τοῦ κλασσικοῦ τα-γέρο.

Ἡ κοῦπ των ὁμως παραιε-νει κλασσικὴ καὶ ἐνθουσιάζει τὰ κα-πὼς ἐπιτηδεύμενα ἀνδρικά ζυλὲ περαιομένων ἐποχῶν.

Τὸ ἀνοιγμα στὸ στήθος εἶναι συνηθιστὰ στρουγγυλὸ ἀλλὰ καὶ κάποτε μπερὸ.

Τὸ κάτω ἄκρον καταλήγει ὁμως πάντοτε σὲ δύο μύτες.

Μία σειρά κομειδιὰ κλείνει τὸ ἀνοιγμα καὶ δύο μικρὰ τσεπά-κια τὸ συμπληρώνουν.

Τὰ σπιμερινὰ ταγέρο ἔχουν τὴν ζακέττα τους πολὺ ἐξορσο-σπὴ εἰς τὴν μέση καὶ δεξερὶ των μικρὰ καὶ ἀρκετὰ κλειστὰ εἰς τὸ στήθος τέσσαρα ἕως ἑξὶ κομειδιὰ κλείνουν τὸ ἀνοιγμα, ἐνῶ τὸ κα-τω ἄκρον τοῦ ἀνοιγματος τῆς ζα-κέττας σχηματίζει ἓνα εἰσφορὸ χάσμα.

Ἡ λεγομένη σταυρωτὴ ζα-κέττα δὲν εἶναι διόλου πλέον τῆς μόδας.

Ἡ φοῦστα παραιμένη πάντο-τε κονη, κλὰς ἢ με εἰσφορὸς πλέττες.

Ἡ μπλουζιτσες των ταγέρο ἀσπάζονται καὶ αὐτὲς τὴν κλασ-σικὴ γραμμή.

Μικρὰ κατεβαστὰ γλακάδε-κια σχηματίζουν τὸν λαϊμό τους, κοφωτὲς πλέττες στολίζουν τὸ στήθος καὶ τὸ μέσον τῆς πλάτης γυριστὰ ρεβέρ συμπληρώνουν τὰ μαγιόκια.

Αὐτὸ ἐν τούτοις, δὲν ἐμπο-δίζει να εἶναι πάντοτε πολὺ τῆς μόδας ἡ ἀμυγλὴ μπλουζες ποὺ φοροῦνται καὶ σεις πρὸ ἐπίσημης ἀκόμη περιστάσεις.

Εἰς αὐτὰς ἐπιτρέπεται κάθε ἰδιοτροπία εἰς τὴν κοπὴ καὶ κάθε πολυτέλεια εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὕψισματος καὶ τὸ εἶδος τοῦ γαρινιρίσματος.

Σούρες, ντραπαρισματα, φιογκάκια, ἀγκράφες ἀπὸ στρας ἔχουν ἐδῶ τὴν θέσιν τους καὶ προ-σθέτουν εἶσι τὴν μπλουζὰ ἓνα χαρακτηριστὰ καθαρὸς γυναικεῖο.

Ἡ κόπαι ὁρίσκειται καὶ πᾶ-λι στὴν ἡμερησία διατάξιν ὅχι τό-σο ὡς ἀμυγλὴ ἐξάρτημα ἀλλὰ ὡς ἐξάρτημα καθημερινῆς χρήσεως.

Ἐτσι βλέπουμε πολλὰ διὰ δὲ-θορα, ποὺ δὲν εἶναι πᾶς τὰ κλασ-σικὰ ἐπανωφόρια ἀλλὰ μὲ πε-λαργία ἀδιδέσφορη πρακτικὴ τόσο στὴν να φορεῖται ὅσο καὶ να κρα-τεῖται στὸ χέρι.

Ἡ κόπαι αὐτὲς εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὸ διάφωνο ἀδι-άδρογο τῆς τελευταίας μόδας σὲ διαφόρους κτυπητοὺς χρωματι-σμοὺς, ποὺ τὴς καθιστᾷ ἐπὶ πλεόν καὶ τόσοσιν εὐχάριστες εἰς τὴν θέσιν.

Ο καλλωπισμός

ΤΑ ΔΡΑΙΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τὰ μαλλιά τὸ ὄρατο αὐτὸ στο- λίδι τῆς γυναικας, γίνονται πάλι ἀπολύτως εἰς τὴν ἀνάγκην ὡς ἡ-ποιοποιεῖται ἐπὶ τῶν καὶ α.

δὸ καὶ κάμποσο καιρὸ δὲν τὰ κόθουσε πᾶς τὰ μαλλιά ἀλλὰ τ' ἀφήνουσε καὶ μακραίνουν γὰρ να στολίζουν διαφωτισμένον τὰ γυ-ναικεῖα κεφάλια.

Τὸ ὀντουλάρισμα εἶναι ἀπαραι-τήσιον ἀλλὰ ἓνα ὀντουλάρισμα με-τὰ τελεῖα κύματα ἢ μᾶλλον με-τὰ ῥοαὶ διαστήματα. Τὰ ἄκρα τῶν μαλλίων γίνονται μπούκλες καὶ ἀφοῦ γίνωνται αὐτὰ κτενίζουμε τὰ μαλλιά μας ὅπως μᾶς ἀρέσει καὶ ὅπως κρίνουμε ὅτι μᾶς πηγαίνει καλὴτερα.

Ἐνα ὄρατο κτένισμα συνίστα-ται σὲ ῥιζίμο δίων των μαλλίων, ἡσὼ καὶ ἡ μπούκλες να τοποθε-τηθῶν πῶς εἰς τὸν σέβρο σὴν ματίζοντας ἓνα εἶδος κόσμου. Ἄλ- λως τὰ μαλλιά κτενίζονται εἰς πρὸς μετὰ γὰρ στέρρα στὸ πλᾶϊ καὶ τὰ αὐτὰ σκεπάζονται κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἡ μπούκλες χωρίζον-ται πῶς σὲ δύο μεγάλα ρουλά καὶ γαρινιρουν ὄρατοτατα τὸ π-σὼ μέρος τοῦ κεφαλοῦ.

Ὅσες δὲν θέλουν να ἔχουν πῶ-σὼ μπούκλες χωρίζουν τὰ μαλλιά τους πῶς σὲ δύο καὶ τὰ πλέκουν τορσάντες γὰρ να σχηματίζουν ἓ-να ὀκτὼ πῶς καὶ να τὸ κορφῶ-σουν ἐν εἰδεί κόσμου. Τὸ κορφῶ-μα αὐτὸ γίνονται πολὺ χαμηλά καὶ αὐτὸ συντελεῖ πολὺ στὴν ὡ-ραιότερην ἀκόμη ἐμφάνισιν τοῦ λαϊμοῦ.

Ὅσες δὲν θέλουν να κάνουν τορσάντες δὲν πλέκουν τὰ μαλλιά τους ἀλλὰ ἀπλῶς τὰ τυλίγουν ὡς εἶδος ρουλά.

Ἡ καλὴ συμπεριφορά

ΣΤΟ ΤΡΑΜ

Μέσα στὰ τράμ καὶ τὰ λεωφο-ρεῖα ἐλέπει κανεὶς διάφορα πρά-γματα καὶ καὶ μπορεῖ να σφυγμομε-τρεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν πρὸ-πὸ μετὰ τὸν ὅποιον φέρονται στὴν τάδε ἢ δεῖνα περίστασι.

Λ. Χ. Δὲν θὰ εἶναι ποτὲ καλὸς, ναθρομένος ὁ ἀνθρώπος ποὺ σπρώχνει τοὺς ἄλλους γὰρ ν' ἀ-νεβῇ ἢ να κατεβῇ πρῶτος, ἀδιά-φορο ἂν αὐτὸν ποὺ σπρώχνει εἶναι ἀνδρὰς ἢ γυναικα.

Ὁ εὐγενὴς ἀνθρώπος ὅ-τι καὶ ἂν πῇ στὸν εἰσπρακτορὰ τοῦ τοῦ λέει με εὐγένεια καὶ δὲν τοῦ μιλεῖ ποτὲ στὸν ἐνικὸ ἀριθμὸ, ἀ-διάφορο ἂν ὁ εἰσπρακτορὰ μιλεῖ ἀπὸτομα. Πρέπει να λάβωμε ὑπ' ὄψιν πῶς ἡ δουλειὰ του εἶναι πολ-λὴ κομραστικὴ καὶ ἐκνευριστικὴ ἐπομένως ἂν κάποτε μιλῇ ὅπως δὲν θὰ ἔπρεπε να μιλεῖ δὲν πρέ-πει να τὸν συνεριζώμεθα καὶ πρὸ πάντων να μὴ καταρχώμεθα εἰς τὸ ἰδικὸν ποὺ ἐπιτέδον, ἀλλὰ τοῦ-ναντίον μετὰ τὸν καλὸ μας τρόπο να προσπαθοῦμε να τὸν κάνωμε να φερθῇ καὶ αὐτὸς καλὰ. Δὲν ὀ-πάρχει τίποτε ποὺ ν' ἀποβλήσῃ πε-ρισσότερον ἀπὸ τὴν εὐγένεια.

Ὁ εὐγενὴς ἀνθρώπος δὲν ἀ-νέχεται να βλέπῃ ὀρθιον εἷνα ἡ-λικιωμένον εἶτε ἀνδρὰ εἶτε γυναι-κα καὶ σηκώνεται ἀμέσως γὰρ προσφέρει τὴν θέσιν του ἔστω καὶ ἂν ὁ ὀρθιος εἶναι ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ.

Ὁ εὐγενὴς ἀνθρώπος δὲν περιμένει να αὐ ποὺν ἐσθῶτε το-σιγάρω σας ἀν ἰδῇ ὅτι τὰ πα-ραθροῦλά εἶναι κλειστὰ.

Δὲν ἀπλώνεται στὸ καθισμὰ του ἀφήνοντας ἐλάχιστον χώρον στὸν παρακαθήμενόν του.

Δὲν διατάζει να κτυπήσῃ τὸ κεῖμα γὰρ γλαρυστῶν ἄλλου, ἂν ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ ἄλλος ἀδυνα-τεῖ να τὸ κάμῃ.

Δὲν πᾶναι κουδέντα μετὰ τὸν διηλάνον τοῦ ἡν διηλάνην του.

Δὲν ἐμφελεῖται ἀν συνά-γῃ σφέσεις μετὰ ἀγνωστῶν του ἄπειλῃ τῆς προσέφερε τὴν θέσιν ἢ τῆς ἔκαμε τόπο να περάσῃ ἢ τῆς ἔκαμε τὸ παραθροῦν.

Τὸ σπῆτι

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΟΙΚΟ-ΚΥΡΑΣ

Ὅταν σιδερώσετε μὴν ἀκούμ-πατε τὸ σιδερὸ σας στὸ συνηθι-σμένο σιδερένιον ἀκουμπιότηρι του, ἀλλὰ ἐπάνω σ' ἓνα τοῦβλο. Ἐτσι διατηρεῖ πᾶς πολὺ τὴν θερμότητά του.

Ὅταν σιδερώσετε κολλαρ-στὰ ἀσπρόρουχα ρίξτε μέσα στὴν κόλλα σας λίγο ἔρμενο λευκὸ κερί αὐτὸ θὰ κάμῃ τὰ ἀ-σπρόρουχα σας να γυαλίζουν.

Ὅταν πῆτε γάλα μέσα σὲ ποτήρι, πρὸ τοῦ τὸ πλύνετε με ζε-στὸ νερὸ ξεπλύνετε το με κρύο, τότε καθαρίζετε καλλίτερα.

Τὰ λουστραρισμένα ἑπιπλα ποὺ ἔχουν λεκέδες καθαρίζουν με ἀφέψημα ταγιαγῶ.

Ὅταν βράζετε αὐτὰ ἑου-τήστε τα πρῶτα με κρύο νερὸ γὰρ να μὴ σπᾶν.

Γὰρ να μὴ μωρίζῃ τὸ σπῆτι σας ἀπὸ φαγητὸ ρίξτε σ' ἓνα δοχεῖον με ἑρσὸτ νερὸ λίγες σταγόνες λάδι τῆς λεβάντας.

Ὅταν πλύνετε μάγερμα ἢ σκαλοπάτια καὶ τὸ νερὸ σας εἶναι τόσο κρύο, ὥστε παγώνουν τὰ χέ-ρια σας ρίξτε μέσα στὸ νερὸ σας λίγο ἄλτι.

Τὸ νοικοκυριό

Περιμένοντας τὸν νέο χρόνιο κάθε νοικοκυρὰ φροντίζει να δώ-σῃ μίαν ἰδιαίτερην ὄψιν στὸ σπῆτι της καὶ τὴν ὄψιν αὐτὴν δὲν τὴν δι-νουν μόνον τὰ πολλὰ φῶτα καὶ τὰ γυαλισμένα ἑπιπλα. Πρέπει ὅλα να συμπλῶνουν. Τὰ λουλούδια ποὺ θὰ ἔχουν τοποθετηθῇ στὸ ἑά-ζα τὰ χαλὰ ποὺ θὰ ἔχουν τινε-χθῇ καλὰ τὰ ἀσπρικὰ ποὺ θὰ ἔ-χουν καθαρισθῇ ἰδιαίτερως, τὰ κρύσταλλα ποὺ θὰ φεγγοδοῦσιν τὰ τραπέζια ἀνδρῶν ποὺ θὰ εἶναι ὀλόκληρα σὰν τὸ χιόνι κολλαρ-στὰ. Αὐτὰ ὅλα θέλουν ἰδιαίτερην φροντίδα καὶ μαζὺ με τοὺς κου-ραπιέδες καὶ τ' ἄλλα γλυκὰ ποὺ θὰ γίνων στὸ σπῆτι γὰρ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου ἡ νοικοκυρὰ θὰ ἔλῃ ἀρκετὴ ἀπασχόλησι αὐτὲς τὴς ἡ-μέρας, μὰ ἡ ἀπασχόλησι αὐτὴ δὲν τὴν κορυφαίει γιατί ἔχει πρὸς φροντίδην γὰρ τὰ δῶση χαρὰ καὶ εὐχαρίστησιν στὰ παιδιά τῆς στὸν άνδρα της, στοὺς γονεῖς της.

Ἡ καλὴ συμπεριφορά

Μέσα στὰ τράμ καὶ τὰ λεωφο-ρεῖα ἐλέπει κανεὶς διάφορα πρά-γματα καὶ καὶ μπορεῖ να σφυγμομε-τρεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν πρὸ-πὸ μετὰ τὸν ὅποιον φέρονται στὴν τάδε ἢ δεῖνα περίστασι.

Λ. Χ. Δὲν θὰ εἶναι ποτὲ καλὸς, ναθρομένος ὁ ἀνθρώπος ποὺ σπρώχνει τοὺς ἄλλους γὰρ ν' ἀ-νεβῇ ἢ να κατεβῇ πρῶτος, ἀδιά-φορο ἂν αὐτὸν ποὺ σπρώχνει εἶναι ἀνδρὰς ἢ γυναικα.

Ὁ εὐγενὴς ἀνθρώπος ὅ-τι καὶ ἂν πῇ στὸν εἰσπρακτορὰ τοῦ τοῦ λέει με εὐγένεια καὶ δὲν τοῦ μιλεῖ ποτὲ στὸν ἐνικὸ ἀριθμὸ, ἀ-διάφορο ἂν ὁ εἰσπρακτορὰ μιλεῖ ἀπὸτομα. Πρέπει να λάβωμε ὑπ' ὄψιν πῶς ἡ δουλειὰ του εἶναι πολ-λὴ κομραστικὴ καὶ ἐκνευριστικὴ ἐπομένως ἂν κάποτε μιλῇ ὅπως δὲν θὰ ἔπρεπε να μιλεῖ δὲν πρέ-πει να τὸν συνεριζώμεθα καὶ πρὸ πάντων να μὴ καταρχώμεθα εἰς τὸ ἰδικὸν ποὺ ἐπιτέδον, ἀλλὰ τοῦ-ναντίον μετὰ τὸν καλὸ μας τρόπο να προσπαθοῦμε να τὸν κάνωμε να φερθῇ καὶ αὐτὸς καλὰ. Δὲν ὀ-πάρχει τίποτε ποὺ ν' ἀποβλήσῃ πε-ρισσότερον ἀπὸ τὴν εὐγένεια.

Ὁ εὐγενὴς ἀνθρώπος δὲν ἀ-νέχεται να βλέπῃ ὀρθιον εἷνα ἡ-λικιωμένον εἶτε ἀνδρὰ εἶτε γυναι-κα καὶ σηκώνεται ἀμέσως γὰρ προσφέρει τὴν θέσιν του ἔστω καὶ ἂν ὁ ὀρθιος εἶναι ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ.

Ὁ εὐγενὴς ἀνθρώπος δὲν περιμένει να αὐ ποὺν ἐσθῶτε το-σιγάρω σας ἀν ἰδῇ ὅτι τὰ πα-ραθροῦλά εἶναι κλειστὰ.

Δὲν ἀπλώνεται στὸ καθισμὰ του ἀφήνοντας ἐλάχιστον χώρον στὸν παρακαθήμενόν του.

Δὲν διατάζει να κτυπήσῃ τὸ κεῖμα γὰρ γλαρυστῶν ἄλλου, ἂν ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ ἄλλος ἀδυνα-τεῖ να τὸ κάμῃ.

Δὲν πᾶναι κουδέντα μετὰ τὸν διηλάνον τοῦ ἡν διηλάνην του.

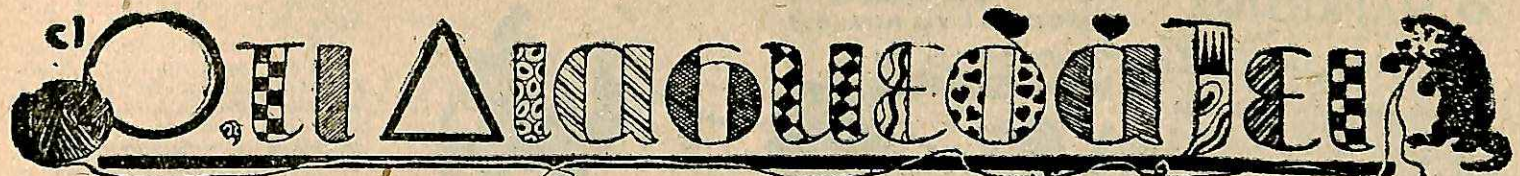
Δὲν ἐμφελεῖται ἀν συνά-γῃ σφέσεις μετὰ ἀγνωστῶν του ἄπειλῃ τῆς προσέφερε τὴν θέσιν ἢ τῆς ἔκαμε τόπο να περάσῃ ἢ τῆς ἔκαμε τὸ παραθροῦν.

Δὲν πᾶναι κουδέντα μετὰ τὸν διηλάνον τοῦ ἡν διηλάνην του.

Δὲν ἐμφελεῖται ἀν συνά-γῃ σφέσεις μετὰ ἀγνωστῶν του ἄπειλῃ τῆς προσέφερε τὴν θέσιν ἢ τῆς ἔκαμε τόπο να περάσῃ ἢ τῆς ἔκαμε τὸ παραθροῦν.

Δὲν πᾶναι κουδέντα μετὰ τὸν διηλάνον τοῦ ἡν διηλάνην του.

Δὲν ἐμφελεῖται ἀν συνά-γῃ σφέσεις μετὰ ἀγνωστῶν του ἄπειλῃ τῆς προσέφερε τὴν θέσιν ἢ τῆς ἔκαμε τόπο να περάσῃ ἢ τῆς ἔκαμε τὸ παραθροῦν.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΔΡΙΟ. 80

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Ο' άνευ περιστροφῶν, ελλι-κρινής, έντιμος (μεταφορικὴ σπ-μασία).
- 2) Εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρ-χαιοφύτης ἐκ Πρίνης τῆς Ἰωνίας.
- 3) Ὅνειρον αὐτῆς να γίνῃ μεγάλη κυρία.
- 4) Καθιστῇ τινε ἄτονον, ἀπα-καμμένον.
- 5) Ἀριθμητικόν.—Μικρὸν ρεθ-μα ὕδατος ποταμίου.
- 6) Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν τῷ νομῷ Μάρινη ἐν αὐτῇ καθεδρικὸς ναός, ἀριστοτέλεια τῆς Γαλλικῆς τέχνης.
- 7) Σύμβολον μίᾶς τῶν τεσσά-ρων φυλῶν τῶν παγινιογράφων.—Λέξις, ἑβραϊκὴ, χρησιμοποιομένη πολλακτῶς στὴν ἐκκλησία.
- 8) Φυσικὴ δύναμις ἀνάπτυσσο-μένη διὰ τῆς τριῆς σωμάτων τινῶν.
- 9) Ἀνθρώπος ὑπερέχων τῶν ἄλλων εἰς ἀνδρείαν καὶ ἐξόχους ἀρετάς.—Ὁ ἐκτείνωμενος εἰς εὐ-θείαν γραμμὴν.
- 10) Ἐπαυσε πρὸ καιροῦ να βασανίζει τοὺς χοιρούς.
- 11) Ὁ εὐάρεστος εἰς τὰς αἰ-σθήσεις, εὐχάριστος.—Ἐλαττῶν ὀλυσσοτεῦα μικραῖνα.
- 12) Κωμῶνις ἀλλὰ καὶ πε-ρίφημος λευτροπλις τοῦ νομοῦ φθιστοδωφικίδος.
- 13) Πρόθεσις.—Κτήριον ἀφιε-ρωμένον εἰς τὴν λατρείαν Θεοῦ ἢ ἥρωος (παρ' ἀρχαίους).
- 14) Ἡ λέξις αὐτὴ ἐνώνει πάν-τοτε τὸν Ρωμαῖο καὶ τὴν Ἰουλι-έττα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Κτύπημα, δι' οὐδοῦποτε μέσον καὶ ἰδίᾳ δι' ὅπλου.
- 2) Οἱ ἔχοντες περιουσιμένας διαστάσεις.—Μεγάλῃ δόσειρα τῆς ἡ.δ. Ὁράκης.
- 3) Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν.

Νέος διαγωνισμός «Θησαυροῦ»

Βάζετε να ψηφῶν στὸν φουρνὸ τὰ κυβώνια, ὅταν κρυνῶσιν τὰ καθαρῶτε καὶ τὰ κότες φέτες γὰρ να τὰ περάσετε ἀπὸ τὴν ἡπ-χανὴ τοῦ κρέατος δαγόντας τοὺς κόμπους. Ὑστερα μετράτε τὸν πολὸν με φλυτζάνια καὶ ἑά-ζετε ἱστην ποσότητα ζαχαρῆ. Τὰ βράζετε ἀνακατεμένας διαρκῶς με ζυλὴν κοκτέοντας διαρκῶς σὲ ζυλὴν κοκτέοντας καὶ ὅταν δέ-σῃ ἀπλύνετε σὲ πατέλες γὰρ να κρούσῃ. Ὅταν κρούσῃ κόβετε τὴς λουρίδες.

Ἀλληλογραφία

Σὲ δόες εἶχαν τὴν καλωσύνην να μὸς στείλουν τὰς εὐχὰς των στὴν ὅλας τὰς εὐχρηστίας μου καὶ ἀνταποκρίνασθαι τὸν νέο χρόνιο εὐτυχ-σμένων.

ΓΕΩΡΓ. ΜΑΝΟΥΣ, ΠΕΙΡΑΙΑ.

Ἄφου λούσεσθε τακτικὰ καὶ χρησιμοποιεῖτε πετρελαῖον δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο να σας πῶ Ἄ-πομένει μόνον ἡ ηλεκτροθεραπεῖα ἀλλὰ εἶναι ἀρκετὰ δαπανηρὰ καὶ πρὸ πάντων πρέπει να ὁρῆτε τὸν κατάλληλον γιαιτρὸν ποὺ να ἐρ-γάσεται εὐσυνείδητα.

ΠΟΛΙΤΑΙΑ.—Τὰ τσινουρα μεγα-λῶνουν ἂν χρησιμοποῖτε κάθε ὀρθὸν λίγο ρετινολάδο καὶ ὅταν γεμίσῃ τὸ φενγάρνι να ψαλιδίσετε τὰ ἄκρα των με προσοχή. Σὲ 1—2 μῆνες θὰ ἔχετε μακρὰ καὶ πυ-κνὰ τσινουρα.

ΤΑΝΙΑ.—Τὰ μαλλιά σας θὰ ἐπανεβῶσιν εἰς τὸ πρῶτον τους χρόνιο ἀν χρησιμοποῖσετε φ.α.τ. ὁ ρ.ι. Εἶναι περίφημο καὶ χῶ-ρις να εἶναι ὁρατὴ ἐμποδίζει τὰ ἀ-σπρι

49

ΤΖΟΥΑΝ ΜΠΛΟΝΤΕΛΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ